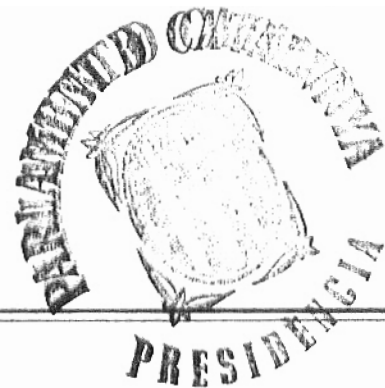

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 82

I Legislatura

Any 1981

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 35

Primera reunió
tinguda el dia 2 de desembre de 1981

SUMARI

S'obre la sessió a un quart i un minut d'onze del matí sota la Presidència del Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat de tots els membres de la Mesa.

*El primer punt de l'ordre del dia és el **Debat general sobre els acords que en matèria de concertació autonòmica han signat el President del Govern i el Secretari del Partido Socialista Obrero Español**. El M. H. Sr. President introdueix aquest punt i alhora fa avinent que hi ha també quatre preguntes amb resposta oral que han de ser tramitades en aquesta mateixa sessió (p. 2259). Així mateix especifica quina ha d'ésser la normativa que caldrà seguir en el debat, la qual ha estat decidida per la Mesa, un cop escoltada la Junta de Portaveus, i ens remarca el fet que, per tal de substanciar el debat amb un mínim de temps, els I. Srs. Diputats no adscrits no podran prendre part en el torn de rectificació —de deu minuts per als il·lustres senyors Diputats restants—, que seguirà el mateix ordre de les intervencions (p. 2259).*

Intervenien per explicar llurs posicions respecte a la LOAPA, seguint l'ordre de major a menor, els Diputats I. senyors Hidalgo, no adscrit (p. 2259), i Víctor Torres, del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 2260), el Portaveu del qual diu que consumiran d'una sola tirada els trenta minuts, d'acord amb la normativa establerta per a aquest debat (p. 2262), per la qual cosa intervenen després els Diputats I. Srs. Hortalà (p. 2262) i Casas-Salat (p. 2263). Després prenen la paraula els I. Srs. Diputats Capdevila, pel G. p. de Centristes (p. 2264), Ribó, pel G.p. del PSUC (p. 2269), Prats, pel G. Socialista (p. 2273), i Alavedra, pel G.p. de Convergència i Unió (p. 2278).

Atès que els I. Srs. Diputats, a requesta del M. H. Sr. President (p. 2283) no mostren, malgrat haver-hi esmerçat ja tres hores cap inconvenient a continuar tenint el debat, s'enceta el primer torn de rectificacions, en el qual intervenen els I. Srs. Diputats següents: Casas-Salat (p. 2283), Capdevila (p. 2284), Ribó (p. 2286), Prats (p. 2287) i Alavedra (p. 2289).

La sessió se suspèn quan manca un minut per a dos quarts de tres de la tarda i es reprèn a les cinc i tretze minuts.

El M. H. Sr. President enceta la sessió anunciant que tot seguit hi haurà un segon torn de rectificació, en el qual intervenen els I. Srs. Diputats següents: Casas-Salat (p. 2291), pel G.p d'Esquerra Republicana, i Capdevila (p. 2294) i Pedrós (p. 2297), pel G.p. de Centris-

tes. El Portaveu del G.p. del PSUC anuncia que, d'acord amb el Reglament, intervindran tot seguit, en sengles torns de deu minuts, els I. Srs. Diputats Lucchetti (p. 2299), Valentín (p. 2300) i Espasa (p. 2303).

Prenen la paraula els I. Srs. Diputats Prats, en nom del G. Socialista (p. 2304) i Bigatà, del G.p. de Convergència i Unió (p. 2307).

Se suspèn la sessió a tres quarts de vuit del vespre i es reprèn a mig quart de nou amb un altre torn de rectificacions, en què, successivament, intervenen els Diputats I. Srs. Hortalà, del G.p. d'Esquerra Republicana (p.2311), Pedrós, del G.p. de Centristes (p. 2312), Espasa, del G.p. del PSUC (p. 2314), Prats, del G. Socialista (p. 2316), i Camps i Rovira, del G.p. de Convergència i Unió (p. 2317).

El M. H. Sr. President fa avinent que, per a la presentació, discussió i aprovació de les propostes de resolució se seguiran les normes de l'article 120 del Reglament, d'acord amb els criteris interpretatius publicats en el Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya número 56.

La sessió se suspèn a les nou i sis minuts del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 35

Sobre la sessió a un quart i un minut d'onze del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa. Assisteixen aquesta l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i el Lletrat Sr. Ferret. Al banc del Govern seuen el Molt Honorable senyor President de la Generalitat i els Honorables senyors Consellers Adjunt a la Presidència, d'Ensenyament, de Cultura i Mitjans de Comunicació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. *Debat general sobre els acords que en matèria de concertació autonòmica han signat el President del Govern i el Secretari del Partido Socialista Obrero Español.*

2. *Discussió i debat del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Proposició de Llei que autoritza el Govern a crear i a cedir a la Generalitat de Catalunya un tercer canal de televisió de titularitat estatal, a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats, d'acord amb l'article 34.2 de l'Estatut d'Autonomia.*

3. *Interpellació al Consell Executiu sobre accions empreses per tal de prevenir, impedir i sancionar la comercialització de l'oli tòxic a Catalunya, que formularà el G. Socialista.*

4. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'anàlisi de l'oli Oleoli i l'aplicació de l'article 12 de l'Ordre del febrer de 1980 sobre control sanitari dels aliments, que formularà el Diputat I. Sr. Ramon Espasa, del G. p. del PSUC.*

5. *Interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a adoptar per tal de clarificar els fets esdevinguts a Polinyà, així com sobre les que està duent a terme per tal de delimitar les competències en matèria d'Ordre Públic i el paper de la Junta de Seguretat, que formularà el Diputat I. Sr. Celestino Sánchez, del G. p. del PSUC.*

6. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya per al 1981, presentada pel G. p. del PSUC.*

7. *Moció subsegüent a la interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre possibles irregularitats comeses pels Serveis territorials de la Conselleria d'Ensenyament a Tarragona en l'adjudicació de vacants i en el nomenament de càrrecs directius a l'Institut de Batxillerat de Campoclaro i en general, presentada per la Diputada I. Sr. Marta Mata, del G. Socialista.*

8. *Preguntes amb resposta oral.*

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

L'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, la número 35, és conegut dels senyors Diputats i ha estat publicat en el *Butlletí* número 56. La llista de les preguntes amb resposta oral que seran tramitades en aquesta sessió, també la tenen els senyors Diputats. Ens estalviarem, doncs, de llegir-ne la totalitat dels enunciats; diré només que es tracta de dues preguntes del senyor Antoni Cuadras, una de la senyora Rosa Barenys i una altra del senyor Felip Lorda.

**Debat general sobre els acords
que en matèria de concertació autonòmica
han signat el President del Govern i el
Secretari del Partido Socialista Obrero Español**

El primer punt de l'ordre del dia és el debat general sobre els acords que en matèria de concertació autonòmica han signat el President del Govern i el Secretari del Partit Socialista Obrer Espanyol. Sobre l'ordenació del debat, també en el *Butlletí* 56, pàgina 1853, hi ha els acords que va prendre la Mesa, escoltada la Junta de Portaveus, que, evidentment, s'entenen aplicables, exclusivament, en aquest debat. Hi haurà primerament les intervencions dels Diputats no adscrits: un d'ells ha demanat a la Mesa d'intervenir-hi, i, per acord de la Mesa, el temps atribuït a aquesta intervenció serà de deu minuts. Tot seguit els Grups parlamentaris disposaran, cada un d'ells, de trenta minuts per a fixar les seves posicions. Les intervencions tindran lloc per ordre de menor a major, com és costum. Voldria fer observar només que en les normes impreses en el *Butlletí* 56, es fa referència a «dictamen», quan, en realitat, la Comissió d'Organització ha preferit anomenar el seu text «informe». Les normes havien estat establertes abans de conèixer aquest text, però, en fi, això no introdueix —és una simple qüestió de nom— cap diferència.

També cal remarcar que en aquestes normes no s'havia fixat el temps de rectificació. És a dir, un cop acabat aquest torn d'intervencions dels Grups, cada un d'ells, pel mateix ordre en què han intervingut, tindrà dret, d'acord amb les normes fixades per la Mesa, a una rectificació de deu minuts. Els senyors Diputats no adscrits queden exclosos d'aquesta possibilitat de rectificació, perquè ha estat norma de la Mesa de considerar que hàviem de substanciar aquest debat amb el mínim temps possible i, en particular, que hàviem de tractar que poguéssim tenir lloc en la seva totalitat el debat pròpiament, no pas les resolucions, en el dia d'avui. És per aquesta mateixa raó que la Mesa ha pres la decisió de ser molt estricta amb els temps, de manera que demano a tots els senyors Diputats que tinguin en compte els senyals lluminosos, i que evitin el que és sempre desagradable, per a la Presidència: haver de fer observar que s'ha acabat el temps.

Comencem, doncs, el debat. La primera intervenció és la del Diputat senyor Francisco Hidalgo.

El senyor Hidalgo té la paraula.

El Sr. HIDALGO: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, espero no consumir el tiempo de diez minutos que ha sido concedido a los Diputados no adscritos para la intervención en este debate, pero entiendo que es un debate de muy especial relevancia y que los andalucistas, que el PSA tenía hoy que expresar su opinión en relación con la LOAPA aquí.

Alguien ha dicho alguna vez que lo importante en política es lo que no se ve, y yo pienso que este debate puede hacer feliz esa frase, porque en esta ocasión no tenemos más remedio que entrar en profundidad, no tanto de lo que leemos y de lo que vemos, sino de lo que sabemos, de lo que intuimos, de lo que sentimos que se está jugando. Creemos que este no es un debate exclusivamente técnico, sino fundamentalmente político, precisamente por eso, porque es diferente lo que se sabe de lo que se pretende con el mismo de aquello que se lee.

Creo que, en realidad, lo que se pretende es, de una parte, corregir la letra de la Constitución, y hacerlo de forma que en vez de continuar trabajando todos para la construcción de un Estado autonómico, nos pongamos a trabajar, a construir, un Estado más bien sucursalista, que es la forma tradicional que el centralismo ha aplicado desde siempre a la periferia. Nosotros, el PSA, hemos visto como no tenemos que hacer ningún juicio de intenciones, porque para saber lo que se pretende ha bastado con estudiar profundamente la Ley Orgánica de Armonización del Proceso Autonómico, así como los acuerdos suscritos por el Gobierno y el Partido Socialista Obrero Español. Hemos visto, por tanto, y creemos estar ciertos de ello, que la intención es confundir o identificar lo que es el poder del Estado con lo que es el poder central, el poder de los órganos centrales, y nosotros tenemos que denunciar, de alguna manera, y con todo respeto para posiciones contrarias, que para nosotros los órganos autonómicos, el poder autonómico de un Estado de esta naturaleza, es tan poder del Estado como el poder central. También creemos que se pretende atemperar, corregir esa voluntad popular, expresada en distintos pueblos de España, desde que la transición democrática se puso en marcha, y que se pretende atemperar o corregir desde el centro, desde el poder central. Con estas pretensiones nos tememos que lo que se trata de realizar es colocar bajo el control del poder central, bajo el poder central y su control, una realidad que, por la literalidad de la Constitución y por el entusiasmo y esa voluntad popular tantas veces expresada en los últimos años, se iba desviando de aceptar lo que es tradicional en España: un centralismo, una hegemonía del poder central sobre el poder autonómico, que es lo fundamental que hay que construir. Se ha de aceptar, y lo aceptamos los andalucistas, que si en la Constitución se estableció ponerse en marcha para construir un Estado autonómico se debió a que existían dos poderes fácticos, dos poderes fácticos reales, al margen de las discrepancias políticas de partido, que eran Cataluña y Euskadi. Esos poderes fácticos hicieron posible que el centralismo agachara la cabeza y se dijera en la Constitución que se iba a construir el Estado de las autonomías. Poderes fácticos basados en una unanimidad popular impresionante, hasta tal punto que el centralismo en Cataluña y en Euskadi se ha visto obligado a aceptar la tesis de la reivindicación autonómica, y no se ha atrevido a hacer lo contrario por miedo a erosionar las posiciones centralistas en Cataluña y en Euskadi de una manera irreversible. Esa es la primera piedra del edificio donde todos hemos estado trabajando, del Estado de las autonomías. Y yo me atrevo a considerar otro elemento importante —y con ello no quiero ser exclusivo ni excluyente—, que es como, en la construcción del Estado de las autonomías en este tiempo de la transición democrática, la reivindicación andaluza ha roto todo lo previsto en un primer planteamiento.

En un segundo momento, el poder central, con la intención de difuminar, de diluir las presiones autonómicas catalanas y vascas opta por esa táctica de todos conocida de autonomía para todos: «café para todos», dijo alguna vez un ministro. En esa autonomía para todos se invitó y se promovió la autonomía de pueblos que ni la necesitaban ni la querían, o, al menos, ellos no fueron sujetos activos de esa necesidad ni de esa voluntad. Consecuente con ello, el poder central crea los famosos órganos preautonómicos repartidos por toda la geografía del

Estado español; crea plataformas de poder que muchas veces, muy a menudo, casi siempre, más que para fortalecer ese Estado de las autonomías que se pretendía construir, lo que hacían eran utilizarlas, instrumentalizarlas en su beneficio, en un beneficio partidista, y con ello se introdujo un nuevo factor de perturbación en la construcción del Estado de las autonomías. Todo ello vino acompañado de vez en cuando de medidas de tipo disuasorio con las que el poder central, los organismos centralistas se defendían de algo que ellos mismos, al parecer voluntariamente, habían puesto en marcha: la construcción del Estado de las autonomías, y luego, consecuentemente, se pone en marcha esa célebre y conocida comisión de expertos que da como resultado la Ley Orgánica de Armonización del Proceso Autonómico, la primera Ley que antes de ser aprobada ya es aplicada, como por ejemplo, en el Estatuto Andaluz. En todo caso, la naturaleza de esta armonización que se nos propone con la LOAPA —la armonización autonómica— es una armonización equívoca, y voy a poner dos ejemplos. Basta leer la Exposición de Motivos del anteproyecto para ver que se van a armonizar las potestades normativas de las comunidades autónomas, aún en el caso de materia atribuida a las competencias de ésta. Es decir: lo que se pretende no es tanto lo que significa de verdad el término armonizar, sino que es una interferencia del Estado, incluso en aquellas materias que son competencia de esas propias comunidades autónomas. Las intenciones en esa Exposición de Motivos quedan bien claras.

Por otra parte, una referencia a que es extraño que, apareciendo en nuestra Constitución una diferencia nítida y clara de lo que es una autonomía meramente administrativa y de lo que es una autonomía política en profundidad, en ese proyecto no aparezca ni la más mínima referencia a esta diferencia entre dichas autonomías. Con ello nos encontramos que los que tenemos ya autonomías conquistadas y autonomías políticas profundas, que han costado un enorme esfuerzo, tememos que nuestros esfuerzos no hayan servido para nada.

En definitiva, con la LOAPA se pretende descafeinar las autonomías. Se dirá que se pretende desarrollar la Constitución y, naturalmente, cabe desarrollar la Constitución y para ello son las leyes orgánicas, pero no para contradecirla, y los andalucistas entendemos que la LOAPA se contradice, la contradice. El miedo del centralismo de que puesto en marcha el Estado autonómico, lo autonómico rompa la solidez y la unidad del Estado, es una contradicción. Lo autonómico es lo que hay que alimentar, no lo centralista. Se trata de crear un Estado autonómico, puesto que el centralista lo teníamos ya.

Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT: Correspon ara la intervenció del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

En nom d'aquest Grup, té la paraula el Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, els pactes autonòmics signats pel Govern espanyol i el principal partit de l'oposició constitueixen, al nostre judici, una temptativa per a racionalitzar el Títol vuitè de la Constitució l'ambigüitat i el confusionisme del qual, com també la seva permissivitat, són l'origen de la situació actual, que es caracteritza per una proliferació dels règims autonòmics, que comporta l'establiment d'unes noves estructures orgàniques estatals que s'anomenen «Espanya de les autonomies».

Els Estatuts d'autonomia s'amunteguen damunt les taules de les Corts Generals, esperant el torn de la seva respectiva discussió i aprovació. I si les noves estructures estatals arriben a portar-se a terme, ens trobarem en presència d'un mosaic autonòmic que farà difícil la governabilitat de l'Estat espanyol.

S'han concedit autonomies a dojo, ignorant, o semblant ignorar, que l'accessió al règim d'autonomia no pot ser, de cap manera, el fruit d'una piràmide legislativa que va artificialment del cim a la base, sinó que té com origen el reconeixement d'una situació de fet i de dret que s'inspira en una llarga història, en una cultura, en un idioma, unes tradicions, unes modalitats existencials, unes realitats socials i econòmiques i, sobretot, sobretot, una voluntat reiteradament manifestada a través dels anys i a través dels segles per aquells pobles que han desitjat i desitgen governar-se per si mateixos.

Pretenent ignorar les realitats nacionals, com són les d'Euskadi i de Catalunya, s'ha preferit aplicar, de manera forçada, unes regles d'una pretesa solidaritat, d'una simultaneïtat artificial i d'una generalització excessiva que portaran com a conseqüència, si s'apliquen com està previst, la desfiguració dels règims d'autogovern de les veritables nacions que constitueixen la realitat plurinacional d'Espanya.

És aquest el teló de fons de la nostra oposició als pactes autonòmics UCD-PSOE, que es concreten, com tothom sap, en uns pactes polítics, administratius, financers i harmonitzadors. Aquesta concertació gaudeix d'una àmplia majoria parlamentària i es pot, doncs, témer que els principis que l'han inspirada s'aniran traduint en disposicions legislatives diverses, amb la finalitat de configurar artificialment aquesta Espanya de les autonomies que, ho repetim, no reposa sobre una autèntica vocació autonòmica dels pobles que la componen, encara que, sigui dit de passada, aquests pobles, evidentment, ens mereixen el màxim respecte i consideració.

Aquesta és la base filosòfica de la nostra oposició, però voldríem afegir a aquesta base uns motius més concrets, que reduiríem a tres. El primer seria el que podríem anomenar la gestació dels acords. Considerem que el fet que s'hagi pogut arribar a la signatura d'uns pactes generadors de lleis orgàniques emprant procediments extraparlamentaris és una acció dubtosament democràtica. Es tracta de textos legislatius que podríem qualificar de pseudo-constituents, ja que tendeixen a reformar o a modificar, si no en la lletra almenys en el seu esperit, preceptes constitucionals o estatutaris aprovats ja per via de referèndum. I el que és més greu encara és que aquests acords hagin estat presos amb evident menyspreu de les parts més directament interessades. No és admissible, en efecte, que s'hagi bastit una política autonòmica global sense tenir en compte la realitat d'una comunitat nacional com és Catalunya, la qual ni tan sols es va consultar ni, encara menys, invitar a participar en les negociacions quadrilaterals, primer, i bilaterals, després.

Prendre acords de la importància dels pactes autonòmics fora dels conductes parlamentaris és ja, per si mateix, força greu, però encara ho és més que s'hagin firmat amb compromís de vot vinculant, sense haver escoltat els representants legítims i democràtics d'aquelles comunitats nacionals, en les quals els partits nacionalistes, sigui dit de passada, són àmpliament majoritaris. I el que ens dol —i hem de confessar-ho molt sincerament— és que els partits catalans, vinculats orgà-

nicament amb la UCD i amb el PSOE, hagin acceptat, sense cap oposició aparent, aquesta injusta i injustificable marginació.

El segon motiu de la nostra oposició és que els procediments emprats per la nova majoria UCD-PSOE per a instaurar una neopolítica autonòmica condueixen, en realitat, a un intent vergonyant de reforma o de modificació de la Constitució i dels Estatuts d'autonomia ja aprovats, negligint la via legal per a assolir una reforma o una modificació. No és té el coratge de demanar una reforma de la norma constitucional i s'utilitza el subterfugi de lleis pretesament harmonitzadores per a obtenir, subrepticiament, aquells resultats.

L'informe de la Comissió parlamentària fa un ampli esment d'un cert nombre de preceptes inclosos en la LOAPA, que constitueixen clares vulneracions de l'esperit i de la lletra de la Constitució i de l'Estatut de Catalunya. Com interpretar, si no, per exemple, l'article 5 de la Llei d'Harmonització que determina que aquesta harmonització normativa, per raons d'interès general, podrà fer-se abans o després que les Comunitats Autònomes hagin dictat les corresponents disposicions que han de ser objecte d'aquesta. Car, si l'harmonització pot fer-se abans, ¿com es correspon aquesta autorització amb el text de l'article 150.3 de la Constitució, que permet solament que es dictin normes per a harmonitzar les disposicions normatives de les Comunitats Autònomes quan així ho exigeixi l'interès general? Com es poden harmonitzar disposicions normatives abans que existeixin? I com saber, per endavant, si aquestes harmonitzacions són exigides o no per l'interès general?

Citem també l'article 2 de la LOAPA com un exemple característic d'una amenaça de paralització legislativa dels parlaments autònoms quan condiciona l'exercici de les seves potestats a la determinació per part de l'Estat dels principis directius i regles fonamentals de la matèria de què es tracti, cada vegada que la Constitució o els Estatuts parlin de bases, de normes bàsiques, de legislació bàsica o altres de semblants, és a dir, pràcticament tota l'activitat legislativa.

Segons el nostre criteri, la LOAPA envaeix el terreny constitucional i estatutari i pretén introduir-se, astutament, en aquells dispositius legals, defugint els procediments previstos pels mateixos textos. I el mateix podria dir-se del Projecte de Llei de Règim Local, que no podrem estudiar ara per manca de temps, però que, indiscutiblement, se situa en la primera línia dels atacs contra les possibilitats d'instaurar un veritable règim d'autogovern a Catalunya.

En fi, el tercer motiu, i potser per a nosaltres el més important, és que ens sembla descobrir que al darrera de l'aparell legislatiu que es desplega contra nosaltres, a través dels reiterats recursos al Tribunal Constitucional, a l'empar de tota classe de disposicions pretesament harmonitzadores, no es busca altra cosa que rebaixar fins a límits inadmissibles els acords autonòmics que Catalunya va pactar al moment d'acceptar l'Estatut d'Autonomia.

Aquesta voluntat d'agredir les nostres competències i atribucions, mitjançant la concertació UCD-PSOE, ja fou posada en circulació per Martín Villa abans del 23 de febrer. Però és evident que aquesta malaurada data ha tingut una gran influència sobre el desenvolupament ulterior de la concertació tal com s'ha realitzat. Catalunya i Euskadi estan fent de boc emissari d'una voluntat anivelladora, per no dir anorreadora,

de les seves respectives autonomies amb l'assentiment actiu o passiu de partits que diuen defensar els seus drets.

Correspon, doncs —i amb això acabo, senyor President—, al nostre poble, a les seves institucions, al Parlament i a l'Executiu expressar la seva voluntat de refús de tot allò que sigui una limitació o una mutilació de les conquestes ja obtingudes i expressar també el ferm desig de prosseguir, amb el respecte del marc constitucional, la lluita per l'obtenció d'aquelles altres competències i atribucions que encara no hem pogut assolir i que donaran a Catalunya, si arribem a obtenir-les, la imatge d'un poble que ha retrobat la seva identitat nacional.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICENS (*de l'escó estant*): Senyor President, d'acord amb les normes establertes per a aquest debat, el nostre Grup consumirà íntegrament els trenta minuts; primer el Diputat senyor Joan Hortalà i després el Diputat senyor Jordi Casas-Salat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, té la paraula el Diputat senyor Joan Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Dins del temps que m'ha estat assignat de deu minuts, senyor President, senyores i senyors Diputats, faré una exposició del que Esquerra Republicana entén que són les conseqüències dels pactes de concertació i llurs implicacions sobre la nostra autonomia en el terreny econòmic i financer. Perquè nosaltres entenem que sense economia no hi ha autonomia, i en dir economia volem dir dotacions i disponibilitat de recursos, i en dir autonomia volem dir opcions d'autogovern.

Ordenaré l'exposició, primer, pel que fa als pactes en si mateixos, i, en segon lloc, pel que fa a la plasmació normativa d'aquests pactes.

En relació amb els pactes, són molts els punts a tractar, però voldria posar en coneixement d'aquesta Cambra que n'hi ha cinc, almenys, que particularment ens preocupen i que suposen una minva de les nostres atribucions estatutàries. En primer lloc, el punt 14, en què es tendeix a duplicar les administracions pel que fa als costos indirectes i fa pagar el muntant de la despesa a les Comunitats Autònomes.

En segon lloc, el punt 15, que transgredeix, minorant-lo, l'Estatut, Disposició Transitòria Primera, i la LOFCA, Disposició Transitòria Primera, u, en relació amb el fet que el període de valoracions dels costos directes i indirectes no es fixa, tal com és regulat en aquestes normes, d'acord amb el moment de la transferència, sinó d'acord amb l'exercici anterior.

En tercer lloc, el punt 16, on queda clarament que com a conseqüència dels acords les subvencions no queden consolidades una vegada han estat atorgades en l'exercici corrent.

En quart lloc, punt 17, el fet que la concertació redueix substancialment les despeses d'inversió neta i només procura fons, escassament, per a les despeses relatives a conservació, millora i substitució.

I, en cinquè lloc, punt 18, que es vulnera l'Estatut pel que fa a la metodologia dels traspassos, perquè en lloc de correspondre a la Comissió Mixta la corresponent determinació de criteris de valoració, sobre la base dels acords, aquesta determinació passa al Consell de Política Fiscal i Financera.

Aquests cinc punts són punts que ens preocupen, són punts que minoren un nivell d'autonomia ja aconseguit. Però l'important d'aquestes manifestacions voluntaristes que suposen

els acords entre el Govern i el primer partit de l'oposició a Madrid, és que ja tenen una plasmació normativa concreta, i d'aquesta plasmació normativa concreta en els aspectes econòmics i financers, ens preocupen a Esquerra Republicana, ara com ara, aquests quatre punts.

En primer lloc, uns punts de caràcter polític, perquè, fruit de la concertació, els recursos totals i relatius del Fons de Compensació s'han discutit durant la discussió dels Pressupostos Generals de l'Estat, vulnerant els articles 158.2 i 74.2 de la Constitució, i, per tant, implicant conseqüències negatives per a Catalunya pel que fa a l'article 16.1.b) de la LOFCA, en el sentit que, en lloc de tenir en compte les discussions relatives per a l'assignació al Fons dels saldos migratoris, tenen en compte, millor dit, els saldos migratoris, que en el cas de Catalunya sempre seran positius i, per tant, no comptaran, i no la taxa de població emigrada, que en el nostre cas no necessàriament ha de ser negativa.

Tenen també conseqüències negatives perquè no han permès la discussió en el Senat dels criteris d'assignació d'aquest Fons, i deixen d'entendre, no posen clar, per què una zona on entra més gent no ha de tenir compensacions per aquest fet; com a conseqüència d'entrar-hi més gent és evident que es necessiten més despeses per a equipaments, sobretot quan els acords, d'altra banda, deixen el compliment de l'article 15 de la LOFCA fins al 30 de juny de 1982.

Hi ha consideracions metodològiques, en segon lloc, que afecten la ponderació dels criteris. A nosaltres no ens sembla bé la ponderació establerta i que, com a fruit de la concertació, ja no serà ni tan solament discutida, i si ho fos, òbviament serà aprovada, perquè hi ha aquesta concertació. No ens sembla bé el 70% de ponderació a la inversa de la renda per habitant. No ens sembla bé el 20% sobre el saldo migratori; ens sembla inadequat el 5% de ponderació de l'atur, i considerem realment, realment injustificat el 5% sobre la superfície, i, a més a més, no entenem que quan l'atur és la xacra política, social i econòmica més important del moment, se li doni aquesta mena de ponderació, i que, a més a més, aquesta ponderació es faci en termes percentuals, i no en termes absoluts, perquè és ben cert, per exemple, que el 12% de la població aturada a Galícia no es correspon, quantitativament, amb el 12% de la població aturada, per exemple, a Catalunya.

Hi ha criteris econòmics, en tercer lloc, que nosaltres creiem que minoren el nostre nivell autonòmic, perquè en el fons, ben mirat, aquest Fons de Compensació no és tal fons; no racionalitza la inversió pública. De fet, congela una situació de fet, i amaga una realitat, perquè mitjançant la distribució d'enguany, aquest percentatge de 7,58% que es dona a Catalunya, es vol amagar la realitat d'allò que realment ens correspon.

Se'ns podrà dir que en els Pressupostos generals encara se'ns dona menys, que se'ns dona un 4,39%, però és ben evident que ningú dels aquí presents, amb sentiments típics catalans, pot acceptar que els Pressupostos generals de l'Estat han estat uns pressupostos ben fets, perquè si atenem al PNB, el que ens correspondria seria un 20%; si atenem a la població, seria un 16%; si atenem a l'esforç fiscal, seria un 22%. Però, fruit de la concertació, aquests criteris no han pogut ésser discutits. S'han aplicat ja per al 1982, i en aquest sentit, el que lamentem és que aquells partits que sistemàtica-

ment defensen la transferència hagin obviat aquesta discussió per una cosa tan important per a nosaltres que, essent enterament solidaris amb tots els seus aspectes i amb totes les seves manifestacions, no acabem d'entendre com no se'ns deixa poder discutir ni poder clarificar què és exactament el que paguem i a qui ho paguem.

En fi, hi ha un altre aspecte que ens preocupa, que són les argumentacions de caràcter polític, político-jurídic, si es vol, i és que com a conseqüència, com a fruit dels pactes de la concertació, es vulnera sistemàticament el concepte de competència exclusiva que tenim reconegut en l'Estatut, perquè en l'article 7 i en l'article 8 del Projecte de Llei del Fons de Compensació es diu que els recursos en qüestió es decidiran de comú acord entre les Comunitats Autònomes i l'Administració central, la qual cosa fa que les competències de decisió es transformin en concurrencials, les exclusives en concurrencials, i que només quedi competència exclusiva d'execució.

Comptat i debatut, senyores i senyors Diputats, senyor President, a nosaltres, els pactes de la concertació ens preocupen. Creiem que són un intent cert de transformar l'Estat de les Autonomies en una descentralització administrativa i per això, des d'aquí, amb tota l'argumentació legal i tècnica que calgui, fem una apel·lació a tots els Grups d'aquesta Cambra, a aquells catalans de soca-rel, i a aquells que també se'n diuen, perquè sobre la base d'aquests predicaments es faci possible amb l'esforç de tots i amb tots els mitjans a l'abast que no es vulneri la llei, que no es vulneri la Constitució, i, en definitiva, que es respecti l'Estatut.

Moltes gràcies, senyor President, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula, per a acabar el torn d'intervenció del Grup d'Esquerra Republicana, el Diputat senyor Jordi Casas-Salat.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, els il·lustres Diputats que m'han precedit, senyors Torres i Hortalà, pràcticament m'han deixat sense feina, o sigui que han consumit ja tot el que es podia dir. No obstant això, tinc l'obligació com a Diputat de fixar una posició molt concreta, i sobre un tema molt concret, que és al que m'obliga el fet de l'existència d'aquesta Llei d'Harmonització, que es diu LOAPA, segons uns, i LLOPA, segons uns altres.

El fet d'haver estat ponent és el que ha estat determinant perquè el meu partit m'hagi escollit i m'hagi situat avui davant de vostès per a parlar d'això.

De fet, potser cauré en alguns aspectes reiteratius; és una cosa inevitable. El company Torres ja ha incidit en moltes coses, i el company Hortalà també ha fet el mateix. No obstant això, jo el que sí els puc dir és que Esquerra Republicana de Catalunya, a través de la meua veu, fixa en aquest moment la seva posició en relació amb la LOAPA, i és que és una llei que nosaltres considerem totalment refusable; no la votarem —si és que l'hem de votar— a Madrid, ni l'admetrem, ni tan solament esmenada.

Les motivacions que hi ha hagut em sembla que han estat prou clares: ens les ha dites, amb molta claredat i molt ben dites, l'il·lustre Diputat senyor Torres; és una llei que s'ha fet a espatlles nostres i, per tant, no és una llei democràtica.

És una llei que és anticonstitucional, i això també ho ha dit el senyor Hidalgo, i també ho ha repetit el meu company Torres; és una llei que s'ha fet amb intenció de reformar la

Constitució en el seu títol vuitè, i de reformar també l'Estatut, baixant-ne totalment el sostre. És una llei, també, que per a nosaltres, que som nacionalistes, vulnera els drets nacionals de Catalunya, perquè nosaltres, la gent d'Esquerra Republicana de Catalunya, som dels qui encara diem que Catalunya és una nació, i continuem mantenint-ho en aquest aspecte.

I, a l'últim, és una llei involutiva, perquè considerem que si comencem a restar espais d'autonomia dintre de l'àmbit autònom es restarà a la llarga la llibertat que tants i tants esforços ha costat, per la qual tanta gent ha caigut i tanta gent ha lluitat.

Vistes així les coses... tots vostès tenen en el seu poder en aquest moment aquest informe —que impròpiament alguns anomenen Dictamen— que ha fet la ponència sobre la famosa LOAPA. Veuran que s'hi dibuixen perfectament dos vots: un vot que és integrat per Convergència i Unió, PSUC i Esquerra Republicana de Catalunya, i un altre vot que es dibuixa, que també és perfectament homogeneïtzat, que és integrat per PSC-PSOE i Centristes de Catalunya-UCD, i que constitueix una altra posició. Són dues posicions que són constantment antagòniques. Els punts de contacte són mínims, i els punts d'arribada són mínims, fins a l'extrem que al seu moment es va poder dir que el que s'havia fet en aquella ponència d'estudi, més que un informe, més que un dictamen, era una acta de discrepàncies, i és així mateix.

Hi ha dues filosofies que són en pugna en aquest famós Dictamen, si vostès tenen la bondat i la paciència de llegir-se'l, perquè és un dictamen espès, llarg i pesat, i s'ha d'estar constantment consultant els textos. Una filosofia que respon, que és la que nosaltres sustentem, que respon a dir que existeix una Constitució, que existeix una Constitució que va ser plebiscitada, va ser pactada, i com a tal Constitució és una norma fonamental; que existeix un Estatut que també té connotacions de norma paccionada, perquè recordin que, segons l'article 151, apartat segon, en fer-se l'Estatut de Catalunya van ser molts dels qui seuen en aquests escons que van anar a Madrid a pactar amb les Corts Generals i d'aquest pacte, després, en va sortir el que és l'Estatut de Catalunya. Per tant, l'Estatut de Catalunya, que després va ser plebiscitat en referèndum, té el caràcter de norma orgànica de caràcter fonamental, i no pot ser reformada.

Al costat d'això, i per a evitar possibles discrepàncies, la saviesa del legislador institueix un Tribunal Constitucional, Tribunal Constitucional que ha de marcar les diferències i establir les discrepàncies. I ara, de sobte, ens trobem que ens diuen que aquesta Constitució, que a nosaltres tampoc no ens va agradar i sobre la qual ens vam abstenir al seu moment, aquesta Constitució no cal reformar-la, sinó que el que cal fer és interpretar-la, que el que cal fer és donar-li una nova forma; i ens trobem amb una nova filosofia que ens diu que és necessària l'harmonització, que és necessari veure les altres coses. I tot això ve motivat per unes causes molt reals i que jo crec que ho expliquen bé. En primer lloc, el greuge comparatiu que representa que existeixin una sèrie de Comunitats que volen accedir a l'autonomia, i que per tant, al que hem d'anar nosaltres és a desbloquejar aquesta situació que apareixia bloquejada, amb la creació d'un Estat quasi-federal, que serà l'Estat de les Autonomies. Els diran, doncs, que hem d'anar per les igualtats, que hem d'anar pels drets de tots. No obstant això, jo al darrera de tot això no hi veig res més que un afany de poder.

La filosofia real, i el més important per a la política, és el poder, i jo veig aquí l'existència de dos Grups, de dos partits estatals de gran entitat, que són, d'un cantó, el PSOE, i, d'un altre cantó, la UCD, que el que pretenen és repartir-se l'Estat espanyol en àrees de poder. I nosaltres som una gent que fem nosa. Els nacionalistes —particularment catalans, bascos, andalusos i d'allà on sorgim— fem nosa, i per tant, llavors s'ha d'aconseguir, a través d'aquesta pretesa igualtat, fer *taulam rasam* de tot el que s'havia pactat al seu dia, i establir una nova fórmula d'Estat quasi-federal que no tindrà res de federal, perquè s'augmentaran les competències centralitzades a través de l'Administració perifèrica de l'Estat, d'un cantó, i a través dels organismes locals; i, d'un altre cantó, es rebaixaran les facultats i potestats que té aquest Parlament i que té la Generalitat completa.

Partint d'aquesta premissa, senyores i senyors Diputats, m'agradaria dir-los que tot això suposo que ho explicaran millor —ja ho dic— que jo, els meus antagonistes, que són gent que en saben molt i als qui respecto molt. També els diran que el que s'ha de fer és una vertadera política d'Estat, que els catalans sols no podem fer res, que ja en clandestinitat s'havia d'anar a fer unes certes visites, perquè necessitàvem un partit corresponsal, un partit que pogués defensar les nostres coses. Ara bé, jo segueixo —no diré que els llegeixo totalment— els discursos que fa el President de la Generalitat, i l'altre dia va dir una frase que em va agradar: va dir que «Catalunya també és un poder fàctic», i això és veritat, i també ha estat abocat pel senyor Hidalgo fa una estona, i jo els dic, senyores i senyors Diputats, que si nosaltres, quan es tracta de temes nacionals, a Madrid anéssim tots a l'una, també seriem un poder fàctic, i també podríem fer una política d'Estat molt diferent de la que es pretén fer ara.

El tema central de la famosa LOAPA és establir si existeixen o no existeixen conculcacions de l'Estatut. Jo els podria dir que fessin el favor de llegir-se aquest informe, tan pesat i tan feixuc; no obstant això, seguint el meu deure, que m'imposa aquest debat, els diré que en l'article primer ja comencem, perquè s'utilitza la paraula «àmbit». Aquest «àmbit», aquesta parauleta sola, fa que s'incideixi contra l'article 9 i contra l'article 9 de l'Estatut, i que converteixi totes les matèries d'àmbit estatal —són totes—, pràcticament totes les competències exclusives de la Generalitat en competències de tipus compartit.

En l'article segon ens trobem que es defineix d'una forma «bases», el que són les bases, en «normes bàsiques». Vostès poden llegir-ho, i veuran que això també incideix contra la legislació estatutària. En l'article segon es parla, es dona a l'Estat una extensió normativa fins a nivell reglamentari d'execució, que ens deixa també pràcticament sense armes i sense res. En l'article quart es va en contra de l'article 9 i l'article 12 de l'Estatut, que estableix les normes exclusives de l'Estat, ja que si totes les competències són concurrents, es perd la prevalença del dret estatutari, en cas de conflicte, la qual cosa és en contra de l'apartat tercer de l'article 149 c) i l'article 26 de l'Estatut.

En l'article 5^è es pretenen harmonitzar competències futures, quan l'article 150, apartat 3er, diu perfectament que només es podran harmonitzar aquelles disposicions normatives de les entitats autònomes que ja han de tenir una existència prèvia, com és una cosa molt lògica, i no hem de tractar de fer futurs

que cada vegada són més incerts. També se'ns dirà que estem en contradicció amb l'article 8, que està en contradicció amb l'article 150, apartat 2^a i 155 de la Constitució, que estableix un procediment de control que no és previst ni en l'article 155 de la Constitució ni en la llei concreta que disposa l'article 152. L'article 9.b) vulnera els articles 137, 143 i 147 de la Constitució. L'article 10^a va contra la competència exclusiva de la Generalitat en el cas de l'urbanisme.

Senyors, em fa l'efecte que tècnicament, i només en tan poca estona, fixin-s'hi bé, la quantitat de defectes de tipus tècnic que he trobat, i d'atemptats que van directes a l'Estatut. Que se'ns vulgui dir que això és una millora, que se'ns vulgui dir que això és una cosa que obre perspectives de futur, jo crec que és senzillament, senyors, un abús que es fa de la nostra credibilitat.

Per tant, i per acabar, jo només els diré una cosa: Esquerra Republicana de Catalunya reitera que refusarà plenament aquesta llei a tot arreu, encara que aquesta llei sigui esmenada, perquè ja sabem que les lleis són perfectibles o empitjorables en període d'esmenes, i sabem que això és un projecte de llei que és a les Corts. Ens hi oposarem, i ens hi oposarem no tan sols per qüestions tècniques, sinó...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, si vol acabar...

El Sr. CASAS-SALAT: Sí, acabo de seguida. Sinó per una raó molt fonamental, que és la següent: si no hi haguessin totes aquestes raons tècniques, vista la filosofia que els inspira, també ens hi oposaríem per unes paraules —ja que estem condemnats a mort com a partit, si això prospera— que va dir el nostre President Companys: ens hi oposaríem per Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors.

El Sr. PRESIDENT: Correspon ara el torn d'intervenció del Grup de Centristes. Té la paraula el Diputat senyor Vicenç Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la sentència del Tribunal Constitucional del 2 de febrer del 81 afirma que abans que tot resulta clar que l'autonomia fa referència a un poder limitat; és, en efecte, autonomia, no sobirania. I encara diu, la sentència, que aquest poder té els seus límits, i donat que cada organització territorial té només una part del tot, en cap cas el principi d'autonomia no pot oposar-se al de la unitat, sinó que precisament dintre d'aquest assoleix el seu autèntic sentit com explica l'article 2^a de la Constitució. Autonomia no pot entendre's en el nostre temps com a separació, sinó com a participació i cooperació, fonamentalment.

Serà bo de fer un ràpid i curt repàs de l'evolució dels federalismes, que, des d'una concepció inicial, muntada entorn de la doctrina del federalisme dual o dualista —és a dir, l'Estat federal, com els Estats membres, tenia els atributs de la sobirania, exercint, per tant, les tres funcions estatals— s'han basat en l'evidència, cada vegada més, de l'irrealisme de tota pretesa separació irrecíproca amb interferència dels poders centrals i locals en el principi de la cooperació. Les característiques del procés s'han produït de la manera següent: en les constitucions velles, com és el cas d'Estats Units i Canadà, l'esforç per a buscar fórmules habilitants de l'exercici del poder central de noves competències ha estat consumat, sobretot, per la jurisprudència; és el que ha passat a Nord-amèrica amb interpreta-

ció jurisprudencial, dels «implied powers» en l'article primer, secció vuitena, 18, la famosa «commerce clause», article 1, secció vuitena, les virtualitats en favor de la unió de la clàusula del «due process», esmena 14, o de la clàusula jurisdiccional d'habilitació, l'anomenada «necessary and proper clause», del paràgraf final de l'article 8 de la Constitució americana.

L'exemple d'aquesta darrera és suficient. Del fet que el Congrés tingui facultats per a dictar les lleis necessàries i apropiades per a posar en pràctica els poders que la Constitució li reconeix, s'ha derivat una interpretació del Tribunal Suprem segons la qual n'hi ha prou que hi hagi alguna connexió, encara que sigui mínima, entre la matèria regulada i algunes atribucions, o de les atribuïdes, per exemple, a la Constitució i a la federació, perquè sigui constitucionalment irreprotxable l'exercici d'aquests poders, perquè la matèria connexa cal entendre-la com a competència de la federació. Al Canadà la jurisprudència ha pres com a punt de partida l'article 91 de la Constitució, i ha utilitzat la clàusula que s'hi contempla del «Peace order and good government» com a justificació de l'expansió dels poders federals.

Els països amb constitucions noves han recollit, en el seu mateix text, les reserves suficients perquè els títols competencials siguin tan amplis com l'experiència del temps demani. S'ha confiat a la mateixa lletra del text constitucional la concreció de la distribució de poders. A Alemanya, per exemple, la llei fonamental de Bonn ha estat ja reformada més de trenta vegades des de 1949, per incorporar les necessàries rectificacions sempre a favor del Bund. En general s'ha produït una alteració radical del sistema tradicional de relacions entre el poder central i els Estats; s'ha passat de la concepció exclusivista i exclouent a l'exercici dels poders, a la cooperació i col·laboració més intensa, fins al punt, com ha observat la doctrina, que la cooperació en vista als poders autònoms és el millor mecanisme de defensa contra la implacable penetració del poder central.

Per a la construcció ordenada de l'Estat de les autonomies a Espanya fa falta el desenvolupament d'alguns principis constitucionals, la interpretació d'altres i la plasmació de principis cooperatius que facin de l'Estat de les autonomies un tot harmònic sense disfuncions internes que portin a conflictes permanents, i que facin intervenir, en tot cas, constantment el Tribunal Constitucional.

«És prou coneguda, i així ha estat repetidament constatat per la doctrina, l'ambigüitat de certs articles constitucionals, especialment els inclosos en el Capítol Vuitè i més precisament encara els que fan referència a les competències assumibles per les comunitats autònomes en règim de concurrència administrativa. L'Estatut, com s'ha dit amb millor o pitjor fortuna, no podia ni havia de ser altra cosa que la figura resultant del motlle representat per la Constitució. Aquesta fonamental i, d'altra banda, òbvia constatació hauria hagut d'esperonar els membres de la Comissió Mixta de transferències Estat-Generalitat, així com el Consell Executiu, a convertir cada traspàs o competència en un exercici d'apreciació jurídica, de delimitació clara i exacta de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes, en lloc de confiar en la delimitació genèrica de competències que fa la Constitució.» Aquestes últimes paraules, tot aquest paràgraf que he llegit no és meu, pertany a la Proposició no de Llei presentada pel Grup parlamentari del

PSUC el 16 de novembre d'aquest any, en relació amb el Decret que fa referència a la transferència de l'INSALUD i de l'INSERSO a la Generalitat. Conscients de tot això, conscients de l'exacta i precisa delimitació de moltes de les competències a què fa referència la Constitució, de la necessitat d'interpretar altres preceptes constitucionals, de la plasmació dels principis de cooperació entre l'Estat central i les autonomies, del desenvolupament d'alguns d'aquests articles i preceptes constitucionals, va ser el que va portar el Govern de l'Estat i el Partit Socialista Obrer Espanyol a enfrontar-se amb la responsabilitat dels respectius papers, amb responsabilitat d'Estat, en el tema que ens ocupa.

No estem en presència de pactes extraparlamentaris: estem en presència, en tot cas, de pactes entre dos partits la virtualitat dels quals s'assolirà absolutament a través de la llei aprovada per les Corts espanyoles. No és vàlid ni és lícit d'acusar que s'ha fet a l'esquena d'altres Grups parlamentaris, quan en definitiva l'elaboració de tota norma —i un dels tràmits de la iniciativa legislativa, evidentment, també la té el Govern—, a través del projecte de llei, es pot afirmar també que es fa a l'esquena d'altres Grups parlamentaris, però mai no es pot afirmar que s'aprova a l'esquena d'altres Grups parlamentaris. Pactes, en definitiva, amb el que tenen de vinculats, amb el que tenen d'incorporació a l'ordenament jurídic, només ho seran quan es transformin en llei aprovada per les Corts de l'Estat.

Fruit d'aquesta coincidència de propòsits, fruit d'aquest desig d'ordenament autònom a Espanya, es produeix l'encàrrec a la Comissió d'experts que al mateix temps produeix el dictamen conegut per tots vostès. I es parteix d'una clara consciència que una llei no pot interposar-se entre la Constitució i els estatuts ja aprovats, hi ha una clara preocupació de no introduir limitacions als estatuts ja aprovats. No hi ha voluntat vergonyant de modificar l'Estatut ni la Constitució. No hi ha cap voluntat subreptícia de modificar textos estatutaris ja aprovats. La Comissió, en elaborar el seu dictamen i en plasmar, en definitiva, el que han estat aquests acords, ha clarificat perfectíssimament quines són aquelles matèries que poden ser incorporades a llei i, per tant, obligar tot el conjunt de l'Estat, i aquelles altres matèries que, pel fet de portar en el si una voluntat de configuració d'una certa ordenació autonòmica a l'Estat, no poden assolir —ho repeteixo, perquè vulneraria estatuts ja aprovats— el rang de norma i, no obstant, són simplement, indicacions d'aquests partits en el futur desenvolupament de l'Estat de les autonomies.

I així, per exemple, s'arriba a una proposta de llei orgànica d'harmonització del procés autònom, la LOAPA; s'arriba a una altra proposta de llei del Fons de Compensació Interterritorial, encara avantprojecte, no entrat encara al Congrés dels Diputats, i d'altra banda, als acords político-administratius i acords polítics en matèries econòmiques i financeres, tots subscrits el 31 de juliol de 1981.

I és llei orgànica i es diu Llei d'Harmonització. Per què és llei orgànica? És llei orgànica i cal en principi assenyalar com en el text de la LOAPA, en definitiva, es regulen matèries heterogènies; es regulen matèries que poden tenir un cert vincle o connexió entre totes elles, però que tenen, en el seu origen, motivacions diferents. La Llei pretén ser una norma interpretativa de textos i de principis constitucionals, en altres casos no és sinó el desenvolupament d'alguns d'aquests principis,

com els compresos en els articles 137, 143, 144, 148, etc., de la Constitució, i és també, en alguna part, una previsió, una autoregulació de la tasca de l'Estat dintre del procés autonòmic. Per què és llei orgànica? Es diu que només poden regular-se com a llei orgànica segons l'article 81 de la Constitució les relatives al desenvolupament dels drets fonamentals, les llibertats públiques, les que aprovin l'Estatut d'Autonomia i el règim general i altres previstes en la Constitució. Si el legislador, com diu el mateix dictamen, ha volgut reservar aquest tipus de lleis a les grans decisions que afecten el sistema polític de l'Estat, és lògic que les matèries aquí compreses mereixin i hagin tingut el tractament de llei orgànica. Llei orgànica per tal com regula funcions o qüestions que estan expressament atribuïdes a llei orgànica, i llei orgànica, d'altra banda, per tal com està regulant matèries connexes amb les matèries principals que la Constitució reserva per a llei orgànica, i que mereixen també el tractament unitari i global de llei orgànica. La mateixa sentència del Tribunal Constitucional del 13 de febrer d'aquest any diu que quan en una mateixa llei orgànica concorren matèries estrictes i matèries connexes, s'ha d'afirmar que en principi aquestes també quedaran subjectes al règim de congelació de rang assenyalat en l'article 81.2 de la Constitució, i que així ha de ser en defensa de la seguretat jurídica establerta en l'article 9.3 de la Constitució espanyola.

I és llei d'harmonització en alguns aspectes: el mateix text del Govern, quan tramet el Projecte de Llei al Congrés dels Diputats i demana, per tant, la justificació de l'interès general a què fa referència l'article 150 de la Constitució, estableix quins són aquells principis i aquells articles que tenen el caràcter d'harmonitzadors. És incompatible una cosa amb l'altra? No està establert a cap text constitucional que una llei harmònica o d'harmonització pugui ser al mateix temps llei orgànica. No està establert tampoc que una llei pugui preveure qüestions relatives o pròpies d'una llei d'harmonització i qüestions també pròpies d'una llei orgànica. I no està establert tampoc enlloc que una llei d'harmonització, en el seu conjunt, pugui ser al mateix temps una llei orgànica.

En l'examen de la part corresponent en què ens trobem del debat, no simplement hi havia o hi ha consideracions generals, sinó també l'anàlisi del títol primer de la mateixa llei orgànica que estem analitzant. S'ha fet esment —jo passaré molt ràpidament en algunes, en d'altres m'hi detindré amb més cura— d'algunes possibles modificacions que poden ser susceptibles d'introduir-se al text de la LOAPA. S'ha dit que l'article primer parla d'«àmbits», quan en realitat aquest és un terme —àmbit— que podria incloure una certa voluntat o intencionalitat d'entrar dins del camp o del món de les competències exclusives de les comunitats autònomes, concretament de la Generalitat. Cal entendre que aquí la paraula «àmbits» fa referència a la matèria, al mot o concepte matèria que l'article 149.1 de la Constitució espanyola estableix com aquelles que poden ser de competència exclusiva de l'Estat. Nosaltres entenem que aquí el terme àmbits, cal entendre'l en aquest sentit. Igualment no hi hauria inconvenient a acceptar facultats que assenyalava el mateix article 1 com a potestats.

A l'article segon, en parlar de principis bàsics, bases, normes bàsiques, legislació bàsica o altres de similars, és bo que fem referència al dret comparat, quan, per exemple, l'article 117 de la Constitució italiana estableix que la regió dictarà

normes legislatives dintre dels límits dels principis fonamentals establerts per les lleis de l'Estat, sempre que aquestes normes no s'oposin als interessos nacionals i als de les altres regions en tota una sèrie de matèries que enumera a continuació. L'article 17 de la Llei Financera del maig del setanta, on s'estableix que pertocant a les matèries incloses a l'esmentat article 117 de la Constitució, com de competència regional, quedaven reservades a l'Estat les funcions de coordinació i direcció de l'activitat regional, va ser impugnat davant de la Cort constitucional per entendre's que l'article obria la porta de bat a bat al Parlament italià a la fixació de la legislació bàsica a la qual haurien d'adaptar-se totes les normes de les regions. La sentència del març del 71 va declarar perfectament constitucional l'article 17 d'aquesta llei financera, que no fa sinó explicitar el contingut de l'article 117 de la Constitució, en el sentit que prèviament a l'exercici de les competències assenyalades en aquests preceptes cal l'explícita enunciació dels principis fonamentals a què fa referència, repeteixo, l'article 117 de la Constitució italiana.

El cas britànic no és diferent sobre les propostes de l'informe Kill Barendon sobre l'organització política del Regne Unit, que va elaborar i publicar el novembre del 75 el llibre blanc sobre la devolució de poders a Escòcia i Galles, text que més tard servirà de base per a l'elaboració del projecte que es presentaria al Parlament el 29 de novembre del 76. Doncs bé, el llibre blanc del 76 esmentat és enormement clar pel que fa a si la devolució de poders a Escòcia suposa alguna minva a les atribucions al Parlament, i afirma textualment: «El Parlament podrà aprovar lleis sobre qualsevol matèria i per a qualsevol part del Regne Unit».

Aquest cas aquí esmentat, senyors, no és per a reproduir mimèticament en el nostre país. La nostra Constitució parteix de principis absolutament diferents dels establerts a Itàlia i a Anglaterra a què he fet esment. Es reconeix a les comunitats autònomes la possibilitat d'un àmbit propi de la seva específica competència, en el qual la Constitució no reserva a l'Estat la legislació bàsica, o, junt amb ella també, existeixen matèries en què la legislació bàsica segons l'article 149.1 de la Constitució es reserva l'Estat. L'enunciació de l'article segon de la LOAPA és exemplificadora perquè, en tot cas, les bases, normes bàsiques, etc., parlen de contenir els criteris generals i comuns a què haurà d'acomodar-se necessàriament la legislació territorial de detall. A aclarir les expressions bases, normes bàsiques, etc., respon l'article 2.1 de la LOAPA. Dintre d'aquests límits, dels límits assenyalats a l'article segon, és a dir, els principis directius, regles essencials en la regulació de la matèria de què es tracti i, en tot cas, els criteris generals i comuns —per descomptat que alguns d'aquests mots poden ser perfectament suprimits; s'entén, entenem, que principis o normes bàsiques són fonamentalment els principis i els criteris generals i comuns; per tant, alguna d'aquestes paraules podria ser perfectament eliminada —dintre d'aquests límits, repeteixo, es produirà la llei de l'Estat i seran les Corts, com ho afirma el Tribunal Constitucional en la sentència del 28 de juliol del 81, qui haurà d'establir què és el que haurà d'entendre's per bàsic, i, en cas necessari, serà aquest Tribunal el competent per a decidir-ho en la seva qualitat d'interpret suprem de la Constitució.

L'article 2.2, article més polèmic, article on s'ha intentat

veure unes fortes limitacions de les competències de l'Estatut. Cal dir, d'altra banda, que no hi ha ni hi pot haver extralimitació de les competències de l'Estat sobre les matèries en les quals la Constitució es reserva la legislació bàsica. No hi ha modificació de la Constitució pel que fa a les competències exclusives de l'Estat. L'article continua movent-se en aquest camp. No hi ha vocació, per l'Estat, de competències específiques de les comunitats autònomes. Els poders reglamentaris i d'execució han d'entendre's ens aquells aspectes en què la mateixa Llei de Bases o, en tot cas, la mateixa Constitució reservi competència el Govern, com a conseqüència de les finalitats que el mateix article 2.2 assenyala. Val la pena fer l'anàlisi de tres punts per a nosaltres importants dintre aquest article, en la mesura que estableix l'excepció a què les bases que en cada cas estableixi la legislació estatal no poden reservar al Govern poder reglamentari i d'execució, llevat —diu— en aquells aspectes que han de considerar-se contingut bàsic de la regulació legal perquè afecta interessos generals de la «nación o exigir su tratamiento o prescripciones uniformes», com diu el text.

Entenem que aquest article ha de ser clarament interpretat, amb la qual cosa, dic, dintre de les competències que l'Estat té segons la mateixa Constitució, en dictar la seva legislació bàsica, dintre de la no-modificació del contingut de la mateixa Constitució ni de l'Estatut com a aplicació o execució d'aquest article. Cal entendre que quan diu aspectes vol dir no a la totalitat de normes o aspectes bàsics, sinó el que podríem dir actualment puntualitat en algunes actuacions. Vol dir, d'altra banda, que s'ha de moure quan afirma «contenido básico» dintre dels termes exactes i precisos del que s'entén per contingut bàsic, definit a l'article anterior i que, en tot cas, segons la mateixa sentència del Tribunal Constitucional del 28 de juliol assenyalada, corresponen, en tot cas, a les Corts generals de l'Estat quan dicti una llei de bases assenyalar-ne els límits, sens perjudici, com assenyala la mateixa sentència, de la interpretació superior que en pugui donar definitivament el mateix Tribunal Constitucional. I, per fi, només pot afectar essent aspectes i contingut bàsic, pot dictar-se quan afecta interessos generals o exigeix el seu tractament prescripcions uniformes.

S'ha d'acceptar, entenem, que el tractament dels aspectes bàsics d'una matèria pot quedar no completat simplement amb les mesures normatives. I diríem per a la interpretació, i al marge de les paraules nostres i del que al seu dia pugui fer definitivament el Tribunal Constitucional que, com a antecedent immediat i font interpretativa, s'ha d'anar a l'informe de la Comissió d'experts sobre autonomies, que assenyala, en parlar precisament d'aquest article, com a exemples d'aquests poders reglamentaris i d'execució els següents: les instruccions de tipus estadístic, l'estandardització de determinats serveis, els criteris mínims uniformes per al control de productes alimentaris, les regles a observar per a la inspecció relativa a l'execució de la legislació de l'Estat, etc. Entenem que si una de les fonts interpretatives del dret és la dita *mens legislatoris*, ment del legislador, aquestes paraules reproduïdes al Dictamen dels experts són clares en el que es vol dir, i només a l'article 2.2 de la LOAPA.

L'apreciació, per fi, com hem dit abans, del terme naturalesa de bàsics, sobre els quals pot donar-se un exercici del poder reglamentari i execució pel Govern, correspondrà, en tot cas, al Tribunal Constitucional. En tots els supòsits que l'article 149

de la Constitució reserva a l'Estat, la competència exclusiva per a dictar les bases, condicions bàsiques, legislació bàsica, etc, sobre matèries en les quals les comunitats autònomes poden tenir segons els seus Estatuts competències legislatives de desenvolupament, estem en un supòsit de distribució vertical de competències concurrents. És obligat comparar aquest article amb l'article 72 de la Llei fonamental de la República Federal d'Alemanya quan, en el pla de la legislació concurrent, la Federació té la facultat de legislar quan existeixi la necessitat de reglamentació per llei federal; entre altres casos, primer, quan la regulació d'un assumpte per llei de *land* pogués afectar els interessos generals, i segon, quan ho requereixi el manteniment de condicions de vida uniformes més enllà del territori d'un *land*. Paraules, algunes d'elles, textuais de l'article 2.2 que estem comentant de la LOAPA.

L'article quart de la LOAPA té el sentit evident, segons l'informe de la Comissió, que quan l'Estat disposa de competències exclusives sobre una matèria o són les seves competències legislatives concurrents, les normes que emanen, predominen sobre les de les comunitats autònomes. Les dificultats d'interpretació provenen, no obstant això, del fet que els Estatuts d'Autonomia hagin definit com a exclusives competències sobre matèries relacionades a l'article 149.1, sobre les quals, segons el paràgraf d'encapçalament de l'esmentat precepte, també l'Estat té la competència exclusiva. Totes les competències de l'article 149 de la Constitució, o són exclusives de l'Estat, o són concurrents, però mai no són exclusives de les comunitats autònomes en el pla legislatiu. La regla a aplicar en els supòsits de col·lisió és la primacia del dret estatal, i cal entendre que quan l'article quart de la LOAPA afirma que les normes que l'Estat dicta en l'exercici de les competències que li reconeix l'article 141 de la Constitució prevaldran, en tot cas, sobre les normes de les comunitats autònomes, qualsevol que sigui la denominació de les competències que aquest atribueix als seus Estatuts, cal entendre que és, evidentment, en cas de conflicte, bé quan l'Estat fa ús de les seves competències concurrents en els supòsits establerts a l'article 149, o exclusives quan també ho estableix l'article 149 de la Constitució. El principi de la primacia del dret estatal, en cas de conflicte entre norma de l'Estat i les normes de les comunitats autònomes, està generalitzat en el dret comparat, i l'article 31 de la Llei fonamental de Bonn assenyala que el dret federal predomina sobre els drets dels *landers* o cal també citar la nord-americana.

A l'article cinquè, cal dir que l'article 153 de la Constitució no estableix si l'harmonització ha de ser abans o després. Tema ja vell, atès que arranca fins i tot d'una llei o projecte de llei anterior; discussió també, per tant, reproduïda, si no en aquest Parlament, sí com a mínim davant de l'opinió pública a Catalunya, que la Llei d'Harmonització només es pot fer després que s'hagin dictat les normes subjectes a harmonització. Aquesta interpretació no es pot fer de l'article 153 de la Constitució. No diu que ha de ser posterior a aquest. I jo diria que no té sentit esperar que es produeixi el conflicte perquè es puguin dictar les normes d'harmonització. No pot esperar-se, i no és bo, que hagin nascut necessàriament problemes o conflictes entre comunitats autònomes i Estat central per dictar, repetixo, lleis d'harmonització. No es pot afirmar mai que la medicina curativa pugui ser superior a la medicina preventiva.

Però és que hi ha un altre argument a favor. No ho mirem simplement des de la nostra perspectiva singular, des de Catalunya, perquè, donada la possible existència de setze comunitats autònomes, la Llei d'harmonització es dictarà per a unes abans que no existeixin disposicions a harmonitzar i per a d'altres després que s'hagin produït ja aquestes normes.

El número 3 d'aquest article és vàlid perquè, després d'assenyalar que els principis de la Llei d'Harmonització obliguen tant l'Estat com les comunitats autònomes a dictar les normes d'adaptació, en el paràgraf tercer acaba dient que «mentre les comunitats autònomes no dictin la legislació definitiva d'adaptació regeix el dret de l'Estat». S'ha dit —i el mateix dictamen que ha arribat, l'estudi que ha arribat a aquest Parlament— que potser seria millor substituir el verb «regir» pel verb «prevaler», al final del paràgraf tercer d'aquest article. Entenem que és bo que perquè per la prevalença d'aquest, com prefereixen altres Grups, tan sols es dona en cas de conflicte segons l'article 149.3 de la Constitució, mentre que, segons aquest mateix número i article, el dret estatal, en tot cas, és supletori del dret de les comunitats autònomes.

Quant a l'article vuitè, entenem que no hi ha incompatibilitat respecte al que estableix l'article 152 de la Constitució, ja que la Llei de Transferències o Delegació estableix formes de control —que estableixi formes de control— no impedeix que una llei orgànica com la que ens ocupa estableixi amb caràcter general, a reserva del que disposi la Llei Orgànica de Transferència o Delegació. Paraules que van, respecte al paràgraf primer d'aquest article vuitè, quant a les comunitats autònomes fan referència a la competència estatal. En virtut de la Llei Orgànica de Transferència o Delegació, s'estarà al que en cada cas disposi aquella llei o norma de control estatal de l'activitat d'aquella. Text, evidentment, que és el que estableix l'article 152 de la Constitució, però repeteixo que no hi ha obstacle que una llei orgànica —concretament la que estem analitzant— pugui assenyalar, amb caràcter general, els controls o els mecanismes establerts per aquestes lleis de delegació o transferència, sens perjudici de la que estableixi concretament la mateixa Llei Orgànica de Delegació o de Transferència.

Entenem que no hi ha contradicció, també com s'ha volgut veure en l'article 155 de la Constitució, quan estableix mecanismes de control per al cas que una comunitat autònoma no compleixi les obligacions que la Constitució o altres lleis l'imposin o actuï de forma que atempti greument contra l'interès general d'Espanya, etc. Entenem que no hi ha contradicció, ja que les tècniques de control establertes en aquest article fan referència als supòsits de les lleis orgàniques de delegació o transferència, supòsits diferents del que contempla l'article 155 de la Constitució, que fa referència al compliment de les normes estatutàries o altres lleis, però, en tot cas, diferents de la transferència o delegació que regula l'article 152 de la Constitució, i, per tant, aquest article vuitè de la LOAPA.

Les alteracions fetes al paràgraf primer en el sentit que «les comunitats autònomes hauran d'ajustar la seva actuació, en tot cas, a les instruccions emanades de les autoritats estatals competents», creiem que fa referència fonamentalment a les lleis de delegació. I és principi clar i admès que el que delega pot establir instruccions pel que fa al compliment de les competències delegades. Potser cal afegir-hi instruccions o disposicions, i, al mateix temps, «la actuación en todo caso»

—afegint-hi a més «el ejercicio de las competencias transferidas»— i així estaríem contemplant els dos supòsits que l'article vuitè de la LOAPA està estudiant —transferència i delegació— i no quedaria cenyit, com semblaria una interpretació literal del text, si es parlava simplement d'instruccions, i d'actuació en tot cas, en l'exercici de competències executives.

Quant a l'article 10, l'exercici de les competències de l'Estat i les comunitats autònomes que afecti la utilització del territori i l'aprofitament dels recursos naturals que siguin d'interès general, s'ajustarà, en tot cas, diu, «a les directrius generals que estableixin els plans aprovats conformement amb l'article 131 de la Constitució», fora de l'observació formulada pel que fa a l'exercici de competències que afecten la utilització del territori, que pot estar en contradicció amb el que estableix l'article 9.9 de l'Estatut, que atribueix competència exclusiva a la Generalitat sobre ordenació del territori del litoral, urbanisme i habitatge», cal salvar-ho mitjançant l'atribució que l'article 131 de la Constitució fa a l'Estat, per a planificar l'activitat econòmica general i, dintre d'aquests termes i per l'especial referència que aquest article de la Constitució fa a l'article 10 de la LOAPA, cal entendre'l. Interès general, d'altra banda, no és un concepte indeterminat, la delimitació del qual correspon a la llei de l'Estat. Cal subratllar, no obstant, que quan afirma «en todo caso» i, conforme a l'article 131 de la Constitució, vol dir que, en tot cas, l'exercici d'aquestes competències, mitjançant aquesta llei que pugui regular l'Estat, s'ha de fer necessàriament dintre de l'àmbit, dintre de la limitació establerta pel mateix article 131 de la Constitució. No diem que hi hagi cap problema ni cap qüestió en el paràgraf segon d'aquest article 10, quan afirma que «en els supòsits no contemplats al número anterior, els plans, programes o acords de l'Estat i les comunitats autònomes, que, essent de competència de cada una de les esferes, afectin els serveis o competències de l'altra, s'establiran, exclusivament, quant a aquest punt, de comú acord entre ambdues».

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, li prego que vulgui acabar.

El Sr. CAPDEVILA: Sí, gràcies, senyor President. Entenem que aquí hi ha la presència d'un dels principis que he esmentat al començament de la meua intervenció, de cooperació clara entre l'Estat i les comunitats autònomes, i que l'establiment d'aquesta coordinació de plans, programes i acords entre l'Estat i aquestes, es farà —ho repeteixo— com diu el mateix article, de comú acord. I en últim terme, com a marc i tesina també, en l'últim paràgraf d'aquest article, el mateix Senat, Cambra territorial, perquè estableixi les diferències o arbitri les que hi puguin haver entre l'Estat i les comunitats autònomes.

Per acabar, senyor President, diria que nosaltres entenem que aquesta és una Llei necessària, o que pot ser un instrument eficaç per a l'ordenació del procés autonòmic, i entenem que aquesta, en últim terme, pot ser, evidentment, qüestionada davant del mateix Tribunal Constitucional. Que té la voluntat clara de no modificar ni l'Estatut ni la Constitució, de moure's dintre dels àmbits específics en què estan redactats i es mouen la Constitució i l'Estatut, que quan hi ha hagut un mínim dubte sobre aquest cas no s'ha incorporat a l'avantprojecte de llei, no s'ha incorporat, concretament en el cas concret que ens ocupa, a la LOAPA; ha estat una voluntat deliberada i

clara dels mateixos redactors de l'informe inicial que dona lloc a aquesta LOAPA, i ells mateixos, potser portats per aquesta escrupolositat i dubte que mou sempre l'actuació d'un intel·lectual, afirmen que la Comissió «no duda que con el contenido que aquí se propone —llegeixo textualment— un eventual enjudiciament de la mateixa jurisdicció constitucional, seria positiu». Creiem nosaltres també que la interpretació última, si la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic pogués tenir dubtes sobre si algun dels seus aspectes pot estar o no en contradicció amb l'Estatut i la Constitució, a pesar de la cura posada en la seva redacció, que creiem que no hi és, en últim terme també, que el temps futur, i concretament el Tribunal, hi tindrà l'última paraula.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Correspon ara de fixar la seva posició al Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Té la paraula el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, hi ha qui diu que les autonomies són un problema d'Estat, nosaltres diríem que per a abordar les autonomies cal una concepció d'Estat; concepció d'Estat que és molt necessària en els moments actuals en què tan de relleu es posa al binomi democràcia-autonomia —en les dues direccions— contraposat al binomi dictadura-centralisme, que no vol dir, però, concepció de govern ni vol dir política de partit o concepció partidista. Nosaltres, com a catalans, estem molt interessats que s'abordin les autonomies amb una concepció d'Estat, i potser som els qui més hauríem de saber què vol dir una concepció d'Estat per a les autonomies, perquè som els qui més —si se'm permet l'expressió— coneixem «el panyo», i sabem dels seus succedanis i hem patit les seves reduccions. L'objectiu, doncs, és crear l'Estat de les autonomies, i sembla que algú oblidí que el punt de partida és el centralisme i el punt d'arribada és l'Estat de les autonomies. Perquè la paradoxa que se'ns presenta és que amb una quantitat d'afirmacions que diuen que s'actua per al bé de les autonomies, se'ns porten limitacions, condicionants, controls, reduccions. Nosaltres creiem que la concepció d'Estat sobre les autonomies ja es troba en el Títol vuitè de la Constitució. Hi ha un model de distribució del poder polític. Hi ha un model del qual es pot derivar que les autonomies són part integrant i partícip de l'Estat, són Estat. I haurem de dir molt sovint que les autonomies són Estat. i que aquest Parlament fa lleis d'Estat; no fa lleis regionals o només lleis autonòmiques, fa lleis en virtut de la sobirania de l'Estat que ens ha conferit la potestat legislativa. Nosaltres creiem que una concepció d'Estat de les autonomies passa per principis molt elementals: el principi de l'autogovern, amb tota la seva càrrega democràtica que té en un Estat centralista la reivindicació d'autogovern, amb tot el que significa autonomia com a poder legislatiu, quan s'ha dit, des de molts angles, com el Tribunal Constitucional, com tota la doctrina italiana que podríem citar, per experiència, i l'avantatge que ens porten, com un Virga quan diu que «autonomia és poder d'emanar normes jurídiques equiparades a les normes d'entitat sobirana», equiparades a les normes d'entitat sobirana, com ho han dit a casa nostra autors com Salas o el mateix Enric Argullol, membre del Consell Consultiu, quan han equiparat autonomies amb poder legislatiu, poder polític, poder institucional, poder financer.

Un segon principi, que també és a la Constitució, de diferenciar nacionalitats i regions; diferència que és a l'article segon de la Constitució, que és en les vies d'accés a l'autonomia, que és en la concepció històrica de les disposicions transitòries, i que no es pot reduir ni amagar sota el parany del greuge comparatiu ni d'uns sostres imaginaris, perquè s'ha de deixar, segons el principi de lliure disposició, que cadascú recorri el seu camí, segons la consciència col·lectiva assolida, segons el nivell de reivindicació autonòmica. I una progressiva construcció de l'Estat de les autonomies seria començar acceptant les diferències, acceptant que algú va al davant, com seria el cas d'Euskadi i Catalunya. I, a més, seria acceptar el que passa a Europa, el que succeïa a Itàlia quan es va fer l'Estatut de Sicília, abans de la Constitució italiana, el que succeïa a Alemanya quan es va haver de donar un tractament especial a Baviera, o el que succeeix avui a França amb Còrsega.

I un tercer principi, que és el de solidaritat, i nosaltres afirmem molt fermament «no a privilegis econòmics ni de llibertats, sí a compensació», però a partir d'autonomies fortes, financerament fortes, controlant democràticament les finances de tot l'Estat, i, per tant, que puguin dir la seva en aquesta qüestió de la distribució.

Respecte a aquesta concepció d'Estat, ens plantejem l'anàlisi dels acords de concertació. Se'ns diu que cal racionalitzar les autonomies, i la pregunta és: què és el que era irracional fins ara? Per a nosaltres, el que era irracional era la política de la UCD amb unes pre-autonomies a dojo, amb el cafè per a tothom, amb la devaluació de les autonomies. Se'ns va anunciar fa molt de temps que calia racionalitzar —ho va dir Suárez al debat sobre la moció de censura, ho va dir Martín Villa el 22 de desembre del 80, abans del 23 de febrer del 81. Però se'ns diu que es vol racionalitzar i, al mateix temps se'ns porta un clar gran paquet de mesures antiautonòmiques, que signifiquen una lenta involució en les autonomies, un triomf de les idees de Martín Villa o d'un Broseta —que coneixem, i que coneixen més al País Valencià— sobre el que són les autonomies. Centres Docents, Llei d'Autonomia Universitària, Projecte de Llei de Règim Local, Estatut de la Funció Pública, Alta Inspecció, tot amb un denominador comú: l'Administració central es reserva la normativa, es reserva la competència, i ens deixa —i utilitzo un terme que aquí s'ha utilitzat sovint—, a les comunitats autònomes, la legislació intersticial, que, per si algú no ho sap, vol dir anar a tapar forats del que ens deixi la legislació central. Paquet que va acompanyat d'impugnacions a les lleis del Parlament de Catalunya, de declaracions polítiques de tots els nivells —fins i tot del delegat del Govern a Catalunya— que qüestionen el sentit constitucional de l'autonomia, i de lentitud en els traspassos i d'infravaloracions de les seves quantitats financeres. Aleshores, quan se'ns diu que els acords de concertació autonòmica estan fets per a superar les ambigüitats i per a garantir el funcionament de les comunitats autònomes, nosaltres podríem respondre: la millor forma de garantir el funcionament de les comunitats autònomes o de començar a garantir-lo, seria no donar-nos aquest enorme paquet de mesures antiautonòmiques, i seria sortir de l'ambigüitat que es troba, i en gran quantitat, en els acords autonòmics, com veurem.

Nosaltres hem criticat els acords pel mètode amb què van ser elaborats, per la forma com han estat vehiculats i pel seu

contingut. Creiem que apellar als experts —i, a més, entre desenes d'experts, a uns experts alguns dels quals ja s'havien pronunciat en propostes antiautonòmiques— per a fer política és quelcom perillós. Creiem que anar a unes negociacions on sovint hi havia voluntats excoents i on potser s'apuntava un bipartidisme, no és bo per a un tema com aquest que, ho repetim, requereix una concepció d'estat. Creiem que la forma millor per a reconduir les autonomies no és transgredir la Constitució, quant a vehicles de lleis orgàniques i harmonització, i creiem que el contingut dels acords és clarament uniformador amb aquesta teoria tan afalagadora i tan atractiva del federalisme cooperatiu, com si fóssim a Alemanya, senyor Capdevila, com si tinguéssim un Senat com el Bundesrat, que representa tots els governs dels *landers*, quan tenim un Senat que, malauradament, malgrat la voluntat de molts dels partits presents en aquesta Cambra, està molt lluny de ser una Cambra territorial.

Un contingut que s'oposa, entenem, al principi dispositiu que hi ha a la Constitució i a la diferència entre nacionalitats i regions, un contingut que, fent-ne un balanç ràpid —perquè aquí no és el tema dels acords autonòmics, sinó el tema de la LOAPA—, un balanç ràpid d'aquests acords, crec que situa amb gran ambigüitat l'autonomia de Catalunya, crec que ens planteja un Fons de Compensació neocentralista —on el 40% d'aquest, que hauria d'anar a les Comunitats Autònomes, passa abans per vuit controls, vuit controls, abans de la seva aplicació—, rígida, inadaptada en els seus criteris de distribució, amb un 5%, per exemple, respecte a aquest gran problema que és l'atur, i amb una possibilitat molt gran de fer clientelisme a través d'aquest Fons de Compensació. I passa per uns acords de matèries econòmico-financeres que afecten, i ja ho veurem, seriosament les transferències de les seves valoracions, i passa per una LOAPA que canvia, entenem, el sistema normatiu, afectant també les transferències i la funció pública.

La resultant dels acords per a nosaltres, que afirmem la necessitat d'una política d'Estat per a les autonomies, d'un posar ordre en aquest desgavell que no hem provocat nosaltres, d'un racionalitzar determinades mesures, la resultant, malgrat que en els acords hi ha aspectes positius —com el calendari per al procés autonòmic, com posar fre a aquesta cursa tan absurda per via del 143 o del 151—, la resultant és molt perillosa perquè creiem que no respecta els interessos de la societat, dóna un model d'Estat d'autonomies amb els mateixos sistemes de funcionaris per a l'Administració pública, amb les mateixes Administracions, com les Diputacions, amb la mateixa legislació, com la central. En definitiva, aquí es veu la voluntat subjacent dels acords, un canvi de façana que de debò, buscant un model d'estat de les autonomies no toca el centralisme i fa difícil considerar això com a política d'Estat; acompanyant-ho amb un desgast popular d'aquells que veuen que les autonomies cada dia són més cares i més ineficients, precisament per aquestes limitacions, i que es demanen per què serveixen, pregunta que potser Martín Villa vol que se la facin per poder, aleshores, aplicar les seves mesures de reconversió de les autonomies a pura Administració local.

Entren en la LOAPA, que és el que ens ocupa avui, perquè esperem —per part del nostre Grup— que un altre dia ens ocuparan altres aspectes d'aquests acords. La LOAPA, es pot dir, ¿afecta o no afecta Catalunya, afecta o no afecta el País Basc o

Galícia, que també ens ho preguntem, amb una concepció d'Estat? En el Preàmbul dels pactes es diu que van a respectar els Estatuts. Martín Villa, en la seva comunicació al Congrés de Diputats, diu que afecten «porque sirven tanto a los Estados, como a las Comunidades Autónomas». L'avantprojecte de la LOAPA diu que interpreten —no reformen—, adapten —no canvien—, és un joc de paraules, els Estatuts. Però, és clar, si mirem els altres Estatuts que van cap al Congrés de Diputats, si analitzem l'Estatut d'Astúries que ja ha sortit del Senat, el de Cantàbria, el del País Valencià, etc., i veiem el seu articulat, són Estatuts ja «loapats», ja han passat per la LOAPA, ja han passat per l'adreçador abans d'anar al Congrés de Diputats, per tant, aleshores, per a què i per a qui és aquesta Llei? Nosaltres només ens podem respondre que és per als Estatuts ja vigents; fins i tot, a vegades, en els articles que no van directament contra l'Estatut de Catalunya, com l'article 7 de la LOAPA, que va en contra, en particular, de l'Estatut basc o de l'Estatut galleg. Podia anar cap a la reforma, fins i tot, de l'Estatut o de la Constitució, i podem fer un debat molt doctrinal, si és reforma o no és reforma, què és reforma constitucional, què és reforma estatutària, sempre amb tota l'ambigüitat que es deriva dels mateixos acords. Bé, nosaltres creiem que pot ser un pas cap a la reforma de la Constitució i de l'Estatut en matèria autonòmica, i ho creiem perquè ho veiem en el contingut i perquè se'ns ha dit d'una forma molt planera, quan el senyor Fraga Iribarne, en la discussió sobre els acords de concertació autonòmica al Congrés de Diputats, diu: «Nuestro Grupo, en primer lugar, sigue creyendo que los errores cometidos en algunos puntos, concretamente en el artículo segundo, y algunos textos del Título Octavo de la Constitución, algún día harán necesaria una reforma constitucional. Mientras no sea posible, entiendo que, dentro del mal menor, esta aplicación —es refiere a la LOAPA— del artículo 150.3 es prioritaria, y la vamos a apoyar, a pesar de que, como ya dijimos en los pactos autonómicos, entendemos que algunos de estos arreglos pueden ser tardíos e insuficientes.» Ell vol la reforma, però ja veu que potser aquest és el camí per a anar cap a la reforma.

Nosaltres ens podíem agafar a la hipòtesi menys dolenta. Resulta que els acords autonòmics i la LOAPA només interpreten les autonomies. Bé, tota llei pot ser interpretada per una llei inferior —un decret per a interpretar una llei—, però resulta que la Constitució no estableix que es pugui interpretar per llei orgànica el Títol Vuitè de la Constitució, o, dit en positiu, reserva la interpretació als Estatuts d'autonomia, perquè sinó aniríem al fet que decrets podrien interpretar —i en parlarem després de la citació que aquí s'ha fet del nostre Grup parlamentari— les autonomies. Es pot dir que, en definitiva, es tracta d'una llei intermèdia entre la Constitució i els Estatuts. Nosaltres diem que la Constitució és d'aplicació directa, que no permet lleis intermèdies, i ho diem ara, com ho dèiem al seu dia en el debat de la Constitució, quan Alianza Popular va ser l'única que va presentar un vot particular que demanava una llei entre Constitució i Estatut, i deia: «Dentro de los términos de la presente Constitución y del cuadro de la Ley Orgánica de Autonomías Regionales, las asambleas regionales tendrán facultades normativas en los términos de la Ley Orgánica de Autonomías Regionales.» Ell ja advocava per una LOAPA, però, aleshores, tots els Grups que hi ha en aquesta

Cambrà s'hi van oposar radicalment, a aquesta llei intermèdia. Nosaltres, per tant, creiem que és difícil també entrar pel camí de la norma interpretativa, creiem que, a més, s'hi entra a través de la interpretació restrictiva d'Administració central igual a Estat, deixant les autonomies fora de l'Estat, i s'hi entra —i això per a nosaltres és el més perillós— amb una voluntat subjacent, com si la LOAPA fos una acta notarial en el sentit de «ara sí que va de debò, ara sí que comença la reforma autonòmica», i espereu-vos, a les lleis que vindran després, i a les que se'n deriven, espereu-vos al desenvolupament d'aquestes lleis, com ja podem veure en qüestions de règim local.

Però, tornant a aquesta qüestió, molts articles de la LOAPA semblen ociosos, sembla que dins «però, per què serveixen», però val la pena preguntar-se què hi ha al darrera, què vindrà i per què vindrà, o què ja està venint: Projecte de Llei de Règim Local.

En el Títol Segon de la LOAPA, per exemple, excepte l'article 16 que posa que les Diputacions, en cas d'autonomies uniprovincials, passaran a ser òrgans directament involucrats en el tema, excepte en aquest cas, tota la resta d'articles no harmonitzen res, aleshores, és que són ociosos? No són ociosos, expressen una voluntat política de reforçar les Diputacions, en detriment d'una característica d'Administració perifèrica de les autonomies, amb un model provincialista que ja s'anunciava en l'informe, com un sandvitx de les autonomies entre l'Administració central i les Diputacions, i que ja s'està practicant en el Projecte de Llei de Règim Local, quan atribueix a les Diputacions competències que ho són també de les Comunitats Autònomes, en els recursos i altres actes de govern, buidant el contingut de la nostra competència sobre règim local.

La LOAPA, per a nosaltres, és inadmissible perquè és llei orgànica i llei d'harmonització, i no diu quines parts són orgàniques i d'harmonització, contestant a l'orador que m'ha precedit, i que, per tant, no ho diu. Aquí s'ha argumentat que ho diu la comunicació del Govern; la comunicació del Govern no tindrà força vinculant, una vegada s'aprovi la Llei, serà l'articulat només, i, per tant, aleshores, tot ell passarà a ser llei orgànica i llei d'harmonització. La Llei orgànica que se'ns presenta no és en el catàleg que la Constitució marca per a les lleis orgàniques, amb una reserva de matèria, amb una reserva de procediment. No es pot apel·lar, senyor Capdevila, a les matèries connexes, aquesta sentència del febrer del 81 sortirà molt sovint avui, perquè dona peu a diverses interpretacions, però deixa molt clar que es refereix a matèries de reglament, no a matèries de llei. I no es pot fer el que s'ha anomenat, en jurisprudència i en doctrina, una interpretació «a la venezolana» de l'article 28 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, transformant la Llei Orgànica en una categoria formal com ha fet Tomás Ramón Fernández al mateix Aragó, o un magistrat del Tribunal Constitucional, Rubio Llorente. Nosaltres no acceptem que sigui llei d'harmonització, que és un mecanisme excepcional que s'esgota en si mateix, que s'hauria de practicar raríssimament, que no pot anar a harmonitzar disposicions estatutàries, sinó disposicions normatives de les Comunitats Autònomes. Els Estatuts no es poden harmonitzar, solament es poden harmonitzar les disposicions normatives, no es pot harmonitzar la potestat normativa, sinó el producte de la potestat normativa.

El Diccionario de la Real Academia —i ho cito en castellà perquè jo sóc dels que creuen que s'ha de dir LOAPA, com s'ha de dir Fomento del Trabajo Nacional, hi ha paraules intraduibles al català— diu que «armonizar es poner en armonía o hacer que no discuerden dos o más partes de un todo, o dos o más cosas que deben concurrir a un mismo fin». Bé, les parts que no discorden han d'existir, sinó no es poden posar d'acord, i avui només existeixen els Estatuts. I es reconeix això quan es demana harmonització post i harmonització ante-disposicions normatives, i es diu aquí que això es pot fer. Bé, si es pogués fer, per què es diu a la Llei? Per què es va desenvolupar la Llei? Resulta que es reconeix, implícitament, que fins ara no era gens clar —per a dir-ho pudorosament— que es podia harmonitzar ante, i ara sí, si admetem aquesta barbaritat que té aquest article concret de la LOAPA.

En definitiva, llei orgànica, per a nosaltres, per a reformar els Estatuts, que són lleis orgàniques especials —i no vull entrar en la polèmica sobre la seva reforma, malgrat que tenen un procediment que passa, fins i tot, pel poble de Catalunya—, llei d'harmonització per a reformar les competències, alterant, alterant substancialment el sistema autonòmic; alterant la reserva de bases autonòmiques del 147 de la Constitució; alterant el sistema de competències del 149.1 i 2; alterant la interpretació de l'interès general; alterant l'harmonització amb harmonització prèvia; alterant el règim de transferències que la Constitució ens dona, reservada per bases als Estatuts d'autonomia, tal com és desenvolupat en el nostre Estatut; alterant la funció pública; però no alterant gens l'Administració central.

Com anem a fer l'Estat de les autonomies i a potenciar-les dient que partim d'un Estat centralista, i que al punt d'arribada de l'Estat de les autonomies, si hi ha un títol cinquè de la LOAPA, vertaderament pietós, que parla de bones voluntats, del que es farà amb l'Administració central. Bé, mentre no s'abordi directament amb fermesa, amb prioritat, la reforma de l'Administració central i de tot el seu contingut centralista, tindrem doble cost, tindrem doble competència, doble funcionariat, tindrem ineficiència i tindrem reivindicacions molt clares en contra de les autonomies. Ens creurem que es vol fer política d'Estat d'autonomies quan es comenci a reformar la casa pròpia, o sigui l'Administració centralista de l'Estat.

Jo estalvio als senyors Diputats una relació detallada de l'articulat; crec que l'anirem dient i repetint molt sovint en aquest debat. Vaig a classificar-la en diversos apartats que crec que serviran per a entendre per què la LOAPA és, possiblement, l'atemptat més seriós que hi ha hagut, juntament amb la Llei de Fons de Compensació, a la nostra autonomia, nascuda de la Constitució del 78.

En primer lloc, la LOAPA fa desaparèixer les competències exclusives, transformant-les en concurrents, i les competències concurrents les deixa en un no res. Reforça el principi de jerarquia normativa —que, fins i tot els experts que han fet l'informe Enterría molt sovint deien que no es podia posar en col·lisió amb el principi de distribució de competències, que, per tant, queda disminuït— i ho fa en l'article 4, quan afirma, de forma exageradament abusiva, interpretant la Constitució, la prevalença del dret estatal; en l'article 1, quan estableix un sistema competencial que queda subjecte a una llei, a conceptes tan eteris com àmbits, com facultats; quan parla de prevalença,

qualsevulla que sigui la seva denominació. En segon lloc, dóna una dimensió desmesurada a les bases, al desenvolupament de les bases i a les facultats legislatives a partir de bases, condicionant, doncs, la potestat legislativa, que si ho afegim al fet que ens transformen, per art de màgia, les competències exclusives, i totes passen al segon nivell, a partir de bases, en donar una força exagerada a les bases, aleshores, ens estan portant, i ara ho puc dir amb més gràcia, perquè aquí hi ha el President de la Generalitat, a la legislació intersticial, a tapar forats, que és anar a resoldre qüestions secundàries sobre la legislació.

O es fa un article 2, quan es parla que les bases són directrius i regles essencials, en clara contradicció amb el que va dir el Tribunal Constitucional en la seva sentència sobre Diputacions, quan va afirmar que «la fijación de estas condiciones básicas no pueden implicar, en ningún caso, el establecimiento de un régimen uniforme para todas las entidades locales de todo el Estado, sino que debe permitir opciones diversas, ya que la potestad normativa de las Comunidades autónomas no es en estos supuestos, de carácter reglamentario. En respeto de estas condiciones básicas, por tanto, las Comunidades autónomas podrán legislar libremente». S'afegeix a aquesta desproporció cap a les bases la reserva de la potestat reglamentària per part de l'Administració central en contra dels estatuts. Creiem que aquí hauríem de suprimir una bona part de l'article 2, paràgraf segon, per a poder defensar l'Estatut davant aquesta invasió.

En tercer lloc, reforça els mecanismes de control de les autonomies. En crea, fins i tot, de nous, que no existeixen en la Constitució. D'aquests controls veiem: l'harmonització «ante», sense el fet habilitat es vol harmonitzar —ja ens hi hem referit abans—, sense vincular l'Estat. Aquí hi ha una polèmica: nosaltres creiem que no és la Llei d'Harmonització la que ha de vincular, però creiem que és una llàstima que, quan anem de debò a harmonitzar coses, en el millor sentit de la paraula, i per a fer autonomies, no sigui la mateixa Administració central la primera de sentir-s'hi implicada. Els senyors Diputats en tenen un exemple molt clar en aquesta anterior Llei d'Harmonització que es refereix a la llengua. Ens volen harmonitzar per tal que qualsevol ciutadà de Catalunya es pugui adreçar en català o en castellà davant l'Administració autonòmica, però no diu res que es puguin adreçar en català o en castellà davant l'Administració de l'Estat a Catalunya.

Bé, harmonitzem-ho tot, harmonitzem-ho tot. I així tindrem de debò un pla d'igualtat.

I, a més, en aquest tema de l'harmonització «ante», queda a la cua que regeix el dret estatal solament en contrari que hauria regit només quan calgués adaptar-lo. Reforça els controls en l'article 8, amb una revocació inadmissible que té el Govern de suspendre acords de transferències, que significa una voluntat de fer de les autonomies una pura descentralització. Reforça els controls de l'article 10, quan atribueix competència de reducció de conflictes al Senat, competències que el Senat no té, incrementant els seus poders en contra, fins i tot, de la interpellació de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, on els conflictes de competència han d'anar al Tribunal Constitucional.

És clar, se'ns dirà aquí que no, que per a evitar que vagi al Tribunal Constitucional, cal que els conflictes polítics vagin al

Senat. Bé, la millor forma d'evitar els conflictes polítics, senyores Diputades i senyors Diputats, és no provocar-los, és portar una política autonòmica una mica diferent, i una segona forma bona de resoldre els conflictes polítics no és adreçar-los al Senat, mentre aquest Senat no tingui de debò una característica autonòmica territorial.

En quart lloc, la LOAPA, al nostre entendre, tanca possibilitats d'actuació a les autonomies. En l'article 8 limita les transferències que conté l'article 152 de la Constitució, quan supe-dita, fins i tot aquestes, que són legislatives, a «instrucciones»; no volem entrar en la confusió de formes de control de la potestat legislativa, sinó a «instrucciones sobre la actuación»; per tant, no sobre la potestat legislativa.

L'article 21 de la LOAPA, quan en les corporacions de dret públic, en concret en el tema dels col·legis professionals, interpreta que la Llei és una llei a nivell central, quan podria ser una llei autonòmica, si volem reservar la nostra competència exclusiva, i la LOAPA, en definitiva, està carregada d'ambigüitats. Es diu que vol sortir de l'ambigüitat, i n'hi afegeix molta més, d'ambigüitat.

Article 2, un tema que fins i tot no és en el resum del Grup d'estudis que tenen tots els senyors Diputats i senyores Diputades, que és el de la lliure circulació —concepte ben estrany. Com s'interpretarà la lliure circulació? ¿Concursos de funcionaris que, segons com siguin adaptables a l'Administració catalana, ens treuran la lliure circulació per a impedir-ho?

Ambigüitat quan parla de l'Estat igual a Administració central, quan parla de tipus de mecanismes de federalisme cooperatiu sobre una realitat, repeteixo, constitucional, molt llunyana del federalisme cooperatiu de la República Federal Alemanya. Ambigüitat que ha obligat l'orador que m'ha precedit a dedicar una bona part de la seva exposició a interpretar la LOAPA, a buscar la interpretació, a dir «cal entendre, en aquest article, tal cosa», «diríem que, per interpretar-la, tal altra». És clar, aleshores, si tot ho hem de basar en les interpretacions, resulta que el que s'ha fet per acabar amb les ambigüitats, permet que aquí, segons del Grup on vingui, puguem donar-hi noves interpretacions.

Nosaltres, en definitiva, diríem que seria bo que la LOAPA, tal com és redactada, no existís. Seria bo que a Catalunya prenguéssim consciència d'aquesta qüestió. Nosaltres —no ho diem amb cap orgull— des de fa mesos que demanem actuació parlamentària al Parlament de Catalunya, i en solitari, fins i tot, vam demanar aquest debat en les resolucions després del debat sobre política d'orientació general, al setembre.

Nosaltres no volem entrar en un procés d'intencions, de qui té la responsabilitat, de qui està actuant contra Catalunya i qui a favor de Catalunya. Són uns pactes, en definitiva, que ha signat el Presidente del Gobierno de la Nación, més el Secretari general del PSOE, però que ha signat, d'una part, el Gobierno de la Nación, Gobierno que neix d'una majoria, majoria en la qual també hi ha grups catalans, en el seu suport inicial, i Govern que ja portava en el seu programa inicial, i abans, fins i tot, del programa inicial, mesures autonòmiques, més ben dit, mesures antiautonòmiques com les que hem explicitat.

Nosaltres creiem que fariem millor no entrant en un procés d'intencions, preguntant-nos quines garanties tenim que això no afecta Catalunya. La millor garantia, per a nosaltres, és que el Parlament ho tracti i prengui acords positius, aplicables,

resolutius. El President Pujol ens va dir que ell tenia garanties, que ell n'havia rebut, unilateralment; nosaltres demanem que s'explicitin. Quines garanties? ¿A canvi de què? Perquè ens sorprèn, en part, la lentitud del Consell Executiu sobre aquest tema, com es demostra, per exemple, quan al mes d'agost s'acorda de crear una Comissió d'experts, Comissió fantasmagòrica que s'ha reunit una vegada, però el nomenament de la qual —ja ho poden buscar les senyores Diputades i els senyors Diputats— no apareix en cap paper oficial de la Generalitat, com si fos una fórmula vergonyant, que no remenem massa, que potser ens cridaran després, i aquesta lentitud tampoc no afavoreix una resposta clara, responsable però enèrgica, de Catalunya davant aquest possible atemptat.

Nosaltres, ara, saludem que aquí hi hagi el President de la Generalitat; haguéssim criticat, i ho diem sincerament, la poca atenció que semblava merèixer aquest debat, perquè creiem que és un tema molt important que el Parlament el tracti a fons i prengui mesures resolutives.

La millor garantia perquè això no afecti Catalunya no són pactes canviants, pressions particulars, és un acord com quan es va fer l'Estatut, que totes les forces polítiques de Catalunya proclamïn que això no lesiona l'Estatut d'Autonomia, i que si el lesiona, actuaran conjuntament per a fer-hi front.

Es diu que la LOAPA és un trencament del pacte que es va fer quan l'Estatut, però és que aleshores el pacte el vam fer tots els partits polítics parlamentaris de Catalunya, negociant amb el Govern central i amb l'acord i el suport dels grans grups majoritaris a nivell d'Estat. No era un pacte d'un partit de Catalunya, majoritari però minoritari, amb el Govern de l'Estat. Era un pacte de tot el que representava Catalunya amb tot el que representava l'Estat.

Aquest és el camí, per a nosaltres, per a intentar, de debò, que la LOAPA no lesioni, no atempti contra l'autonomia. Cal actuar a tots els nivells: parlamentaris, institucionals; hem de cobrir totes les escletxes per no donar ni la més mínima raó a la racionalització autonòmica ni a la LOAPA. Hem de superar la ineficàcia de la nostra Administració autonòmica; hem de superar la certa disbauxa que hi ha en la Funció pública a Catalunya; hem de superar haver acceptat avaluacions molt baixes en els traspassos, i de vegades, amb condicionaments político-administratius.

Així serà també com, des de Catalunya, sabrem dir «no» a una racionalització que no ens fa falta perquè anem al davant en marcar un camí per a la política d'Estat de les autonomies.

Nosaltres, per acabar, fem un oferiment solemne, obert, transparent, a tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra: que maldem per arribar a un acord que surti de la dinàmica de les picabaralles que voldríem lluny d'aquesta Cambra avui, en aquest debat tan important, amb un ferm compromís d'intentar que s'obrin de nou negociacions, converses, tota mena de mesures democràtiques —ho repeteixo—, transparents, i amb participació de tothom, per aportar des de Catalunya un model d'autonomies per a l'Estat, perquè, ho repeteixo, som els qui més en sabem.

Que agafem l'acord d'anar a veure quins són els punts que possiblement agredeixen l'autonomia de Catalunya i ens comprometem en el seu canvi, amb totes les forces possibles, aquí i en el Parlament de Madrid; que agafem l'acord unitari de tractar igualment el Fons de Compensació, perquè malaura-

dament, encara que superéssim l'escull de la LOAPA, si queda el Fons de Compensació ens tanquen l'aixeta dels recursos, i, tal com està formulada ara, per més que tinguem potestat legislativa no podrem fer acció de govern per manca de diners. I acord unitari de tot això, sens perjudici que al seu dia, si és que de debò veiem que ha anat endavant i atempta contra Catalunya, presentem un recurs d'inconstitucionalitat.

Nosaltres reiterem la necessitat d'aquest acord, aquí i en el Congrés de Diputats, per a la defensa de l'Estatut de Catalunya, per a conciliar les necessitats d'Estat amb els interessos de Catalunya perquè, senyores Diputades, senyors Diputats, els interessos de Catalunya són interessos d'Estat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Correspon ara fixar la seva posició al Grup parlamentari Socialista. Té la paraula el Diputat senyor Prats.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Els socialistes hem estat a favor que el Parlament de Catalunya debati també aquelles grans qüestions d'Estat que, per ser-ho, són al mateix temps problemes importats per a Catalunya.

En el seu moment haurem de fer altres debats com aquest. Però aquests debats s'han de fer de manera molt selectiva, responsable, deixant molt clar la seva veritable naturalesa. Estem debatent qüestions importants per a Catalunya, però qüestions sobre les quals no ens corresponen competències, d'acord amb l'Estatut. Estem debatent qüestions la competència de la resolució de les quals rau en les Cortes Generals, és a dir, al Parlament espanyol.

Doncs convé que fem aquests debats, però convé que siguin efectius i que es facin sense crispacions ni *parti pris* immobilitzables, perquè les forces parlamentàries estatals puguin prendre'ls en compte com a elements útils de formació de les seves posicions definitives, que són les que, a fi de comptes, comptaran.

Els Socialistes de Catalunya, per tot això, varem demanar que el Parlament treballés sobre els acords autonòmics, i ho varem fer perquè el legítim debat polític sobre els pactes es fes sense la crispació, la demagògia, i malauradament, les falsedats que s'han fet servir en el debat de carrer. Joan Reventós deia, concretament, el 23 de setembre de 1971, en aquest mateix Parlament: «... proposo que aquest Parlament, com a representació del poble de Catalunya, estudiï seriosament i rigorosament els pressumptes riscos que els acords de concertació, i en particular llur aplicació, puguin representar per a l'autogovern nacional de Catalunya, tot reiterant que, al nostre entendre, tècnicament i políticament, els acords no són fets per afectar l'Estatut, i que nosaltres estarem sempre, amb fermesa i contundència, per la defensa de la integritat de l'Estatut». Aquest és el sentit de la nostra intervenció.

I el primer que cal és explicar, que els Socialistes de Catalunya expliquem per què han estat necessaris els pactes. Els pactes autonòmics són una exigència, alhora, del procés democràtic i del procés autonòmic. Dos objectius que avui es manifesten més inseparables que mai, en qualsevol altre moment de la història de Catalunya i d'Espanya, perquè, certament, no hi haurà democràcia plena sense autonomia, però tampoc no hi haurà autonomia plena sense l'assegurament seriós del procés democràtic.

I, des d'aquestes premisses val la pena recordar una mica la història recent, perquè de vegades, amb l'encenall de la notícia es perd el fil d'allò que ha estat la història de les polítiques autonòmiques.

Nosaltres volem començar recordant que quan es va fer el Títol Vuitè de la Constitució els Socialistes vàrem defensar l'acleariment ferm dels nivells de competència que haurien de correspondre tant a l'Estat com a les comunitats autònomes. Alguns de vostès recordaran que va ser el tema famós de les tres llistes, el sistema típic dels Estats federals i el sistema típic expressat en la Constitució republicana. Doncs bé, amb aquestes tres llistes nosaltres el que volíem, en definitiva, era tenir molt garantides des de la mateixa Constitució les competències exclusives de les comunitats autònomes, i tot reconeixent que una cosa serien les comunitats autònomes de restitució històrica o les nacionalitats, i una altra haurien de ser les noves autonomies que es fessin des d'una altra òptica, des d'altres raons, però sempre amb el principi de solidaritat per davant. Doncs bé, això no va ser possible, i no va ser possible perquè el Govern d'UCD i el seu Grup parlamentari i alguns grups homòlegs dels que hi ha en aquesta Cambra varen considerar també en aquell moment, en nom dels interessos de Catalunya, que això no era convenient. I es va fer un Títol Vuitè que té un gran mèrit, un gran mèrit històric: afirmar una voluntat política de transformació autonòmica de l'Estat, de reconèixer l'autonomia política de les nacionalitats, de donar també l'autogovern a les regions; però, és un Títol Vuitè que està redactat en uns termes legals tals que pràcticament cada força política, amb aquest Títol Vuitè, pot desenvolupar el projecte autonòmic que convingui als seus interessos de partit. Per això, amb el Títol Vuitè a la mà, vostès saben que alguns han defensat que es podien fer regions només com a mancomunitats de diputacions, altres han dit que n'hi hauria prou amb fer regions que fossin més que mancomunitats, però que no fossin res més que administracions. Altres, dèiem, en canvi, i ho hem dit sempre els socialistes, des d'una lògica d'interpretació federalitzant de la Constitució, que totes les regions o nacionalitats de l'Estat espanyol havien de tenir veritables institucions d'autogovern, poder legislatiu ple, poder executiu, és a dir, direcció política i administració i alhora, també, tribunals superiors de justícia.

Aleshores, amb un Títol Vuitè que té aquestes característiques, fruit d'un pacte entre concepcions autonòmiques diferents, comença el desenvolupament estatutari de l'Estat, i mentre funciona el consens les coses van bé, però el consens va funcionar només per a fer l'Estatut de Catalunya i per a fer l'Estatut d'Euzkadi. Un cop es fa l'Estatut de Catalunya i l'Estatut d'Euzkadi, aleshores es trenca el consens per les altres nacionalitats i regions i unilateralment —i aleshores, el senyor Martín Villa assumeix un paper important— fan un canvi del que havia estat la política autonòmica, no sols a nivell d'Estat, sinó a nivell del mateix partit de la UCD amb moltes nacionalitats i regions, i diuen: «totes les altres pel 143», inclosa Andalusia. Totes les altres, menys Galícia, perquè la Constitució ja ens obliga, però a Galícia li posarem la famosa Disposició Transitòria Tercera, que deixa el seu poder legislatiu en mans exclusivament de les lleis que en cada matèria concreta faci el Parlament espanyol. I vostès saben que el senyor Martín Villa va perdre aquesta política, i la va perdre per la gran victòria del

poble andalús que ha manifestat tenir una voluntat autonòmica tan digna de consideració com la de qualsevol altre poble, encara que no ve de raons de nacionalitat històrica, sinó d'una consciència de poble i dels problemes que aquell poble pateix. I el poble andalús fa una victòria que és la victòria contra el projecte de desnaturalització de totes les autonomies de l'Estat, però el resultat d'aquesta victòria va ser bo per als gallecs; el Govern de la UCD es va veure obligat a retirar la famosa Disposició Transitòria Tercera i evidentment es va veure obligat a negociar —i algun paper hem tingut els socialistes en aquesta història— la sortida d'un Estatut d'Autonomia per al poble d'Andalusia, plenament equiparable, de bell antuvi, amb els Estatuts de les nacionalitats històriques.

Però el que va passar és que què fèiem amb el procés autonòmic general de l'Estat? Què es feia amb la política d'Estat per a les autonomies? Perquè les altres autonomies havien quedat bloquejades, amb uns ens pre-autonòmics, dels quals podem fer les crítiques que vulguem, però que eren una realitat palesa en la problemàtica espanyola. I, aleshores, es va produir una situació ben curiosa. El bloqueig autonòmic va començar a operar com un coll d'ampolla del procés democràtic espanyol, i les forces i els plantejaments autonòmics que han estat un suport clar del procés democràtic, en aquell moment, per les inconsistències de la política fonamentalment del partit del Govern, començaven a ser vistes i instrumentalitzades oportunistament pels sectors immobilitistes, com un coll d'ampolla de tot el procés democràtic espanyol.

Que els socialistes teníem un projecte autonòmic clarament diferenciat del projecte autonòmic dels senyors de la UCD va quedar evidentment molt clar en el debat de la moció de censura. Més enllà del que algú hagi pogut dir, allí estan els textos del debat, l'oferta autonòmica del senyor Felipe González per a la transformació de l'Estat central en un Estat de les autonomies, i el seu contrast amb l'oferta o, més ben dit, amb la resposta que va donar el senyor Suárez parlant fonamentalment d'aquelles lleis sectorials o horitzontals que després no s'han atrevit a aplicar. Però nosaltres sabíem que sense un gran acord d'Estat, sense l'oferiment d'una política d'Estat que no podia ser la política d'un sol partit, el coll d'ampolla de les autonomies diferents a les dels estatuts ja resolts anava a dificultar seriosament el procés democràtic espanyol, i varen oferir —després del debat de la moció de censura, molt abans que el senyor Martín Villa recollís l'oferta— de treballar per fer uns acords d'Estat que, tot respectant la Constitució i els Estatuts d'Autonomia, encarrilés, per un via segura, per una via amb menys ambigüitat, amb molts menys equívocs, amb moltes menys tensions, el procés de transformació autonòmica de l'Estat.

Aquí s'han fet moltes referències al 23 de febrer; doncs, agafem aquesta data. La nostra oferta és només ja del setembre del 1980. La resposta del senyor Martín Villa és del desembre del 1980. El 23 de febrer hem de reconèixer que ha tingut moltes conseqüències i molt negatives, que les té avui encara, que ha creat una situació de latència molt negativa per a la democràcia i per a les autonomies, però el 23 de febrer no engendra els pactes, poden dir vostès que el que fa és accelerar la seva elaboració. Es diu que aquest mecanisme d'elaboració dels pactes no és democràtic, però, senyores i senyors Diputats, què fa aquest bressol de la democràcia que és el govern i

el parlament anglesos? És que l'encàrrec a comissions d'experts d'esborranys de projectes o de proposicions de llei, sigui pel Govern, sigui pel Parlament, no és una pràctica absolutament corrent, que després aquests esborranys són considerats i definits políticament pel Govern o per les Comissions parlamentàries que fan l'encàrrec i són objecte, evidentment, d'un debat en el procés parlamentari? És que allò que se'n diu «Government by Committee» no és una realitat de la pràctica de la democràcia anglesa des del principi de l'eficiència? Doncs, algunes crítiques a l'excepcionalitat democràtica d'aquests mecanismes no semblen tenir gaire fonament.

Són necessaris per a l'afermament del procés democràtic i són necessaris per a la garantia del procés autonòmic. Per què per a la garantia del procés autonòmic? Ahir es va aprovar l'Estatut d'Astúries, realment; avui s'aprova l'Estatut de Cantàbria. Estan molt avançats els treballs d'un dels Estatuts més conflictius en la constitució autonòmica d'Espanya: el País Valencià. I un altre dels més conflictius: les Illes Canàries. I avancen ràpidament els treballs per a l'Estatut de ses Illes. Perquè el principi dispositiu que inspira la Constitució deixa la construcció de les autonomies fonamentalment a una definició per les forces de cadascuna de les comunitats autònomes, i si no es dona un marc de referència pactat entre les forces polítiques estatals per a l'exercici d'aquest principi dispositiu per les forces polítiques de nacionalitat o regió, les picabaralles partidistes de tants llocs impedeixen, en definitiva, que les autonomies es generalitzin a l'Estat i, en definitiva, aquesta no-generalització impedeix de plantejar políticament la reforma de l'Administració central de l'Estat.

Mentre el procés autonòmic no sigui un procés amb garantia d'Estat generalitzat, no podem esperar que les autonomies siguin dues coses, o realment formes de gestió amb menys dotació econòmica que el conjunt de l'aparell de l'Estat, o formes de gestió més cares que el que podrien ser amb una reforma de l'Administració central de l'Estat. I necessitem la generalització del procés autonòmic per a rebaixar tensions, per raons d'eficàcia de gestió i per raons també clarament econòmiques.

Aquesta és la història, pensem nosaltres, i la lògica d'uns acords d'Estat fets pels dos principals partits d'Estat oberts als altres partits estatals i també a les minories nacionalistes significatives. Es tracta d'uns acords d'Estat els objectius polítics dels quals, dit molt breument, són els següents: garantir la construcció generalitzada d'autonomies polítiques per al 1983; fer-ho d'acord amb el criteri pluralista. No hi ha res d'uniformisme en aquests acords, perquè la disposició de les institucions d'autogovern, que és l'expressió del pluralisme, és una competència exclusiva en qualsevol cas; però fer-ho també d'acord amb els principis d'igualtat i de solidaritat. Igualtat quant als sostres de competències, no d'entrada però sí quan hagi passat el termini dels cinc anys, i principi clau de solidaritat, que és tant com la garantia de l'acceptació a tot Espanya d'un procés autonòmic, sigui afectant les nacionalitats, sigui afectant només les regions. Un altre objectiu ha estat el d'encetar el procés de reformes de l'Administració central perquè faci viable, econòmic i eficient el procés autonòmic general. Ja he dit diverses vegades que sense una reforma d'estructures de l'Administració central, les autonomies sempre viuran precàriament, empobrides o costant xifres innecessàries o dobles.

Consegüentment, cal encetar el procés de reformes de l'Administració central, i això ho garanteixen els pactes si les forces polítiques tenen la capacitat de fer-los complir i portar endavant.

L'últim objectiu és el de reduir el marge de conflictivitat que es deriva de les ambigüitats dels Títols Vuitè i dels Estatuts mitjançant normes interpretatives i de desenvolupament plenament respectuoses amb textos constitucionals i dels textos estatutaris. Expressats aquests objectius, vull insistir en l'abast històric d'aquests acords: el procés democràtic avui dia és impensable sense un procés autonòmic garantit; aquest procés autonòmic garantit és impensable si prenem com a instruments jurídics exclusivament el Títol Vuitè de la Constitució i tots i cadascun dels Estatuts aprovats. Els acords autonòmics no són res, com s'ha volgut dir aquí, d'una revisió encoberta del Títol Vuitè de la Constitució i dels Estatuts d'Autonomia, ans al contrari, són la cimentació que necessiten el Títol Vuitè i els Estatuts d'Autonomia per al seu rodatge efectiu i amb el mínim de conflictes, que sempre n'hi haurà, amb el mínim de conflictes.

I el fruit del debat d'aquest Parlament voldríem que arribés a ser la incorporació a la votació final, almenys de la part dels acords autonòmics que afecta Catalunya, de totes les forces polítiques homòlogues en el Parlament espanyol de les forces polítiques presents en aquest Parlament. Si hi ha una actitud de diàleg, això serà possible. L'únic que és irrenunciable dels acords és la seva filosofia bàsica, els seus eixos polítics definidors, els objectius que abans hem expressat. Amb això els socialistes no estem oberts a cap transacció, a cap negociació. Els acords poden, però, millorar-se, en el sentit d'aclarir la seva veritable voluntat política, i d'estalviar els malentesos i els conflictes posteriors innecessaris. Però quan no hi ha aquesta voluntat de diàleg i com fan alguns dels Grups parlamentaris que s'han expressat aquí, desqualifiquen ja d'entrada, més amb força emocional i amb interessos de partit que amb raons polítiques i tècniques, els acords, evidentment, les coses es fan difícils. I es fan més difícils encara quan es fa el confusisme de fer aquestes desqualificacions en nom d'una política nacional de Catalunya.

Avui, senyores i senyors Diputats, l'única política nacional catalana creïble és la que passa per una política d'Estat creïble que defensi la democràcia i defensi un procés de transformació autonòmica de l'Estat. L'única política nacional catalana és, no sols la que recolza com a política nacional en contra de les mesures dels partits d'Estat, sinó la que planteja la política d'Estat i alhora els grans problemes de Catalunya: el problema de garantir la unitat civil del nostre poble, de fer la normalització lingüística, de fer la normalització cultural, de construir una Administració democràtica eficient, clarificada i honesta, de construir un Parlament viu, fent-lo treballar el que pot treballar realment, un Parlament realment sentit com a important i efectiu pel poble de Catalunya; en definitiva, el de construir unes institucions al servei dels drets econòmics i socials, al servei de l'Estat social i democràtic de dret a Catalunya, és a dir, de la llibertat i de la igualtat efectiva. I quan totes aquestes coses s'obliden en parlar de política nacional i es parla només de política nacional per estar en contra dels acords d'Estat, en definitiva el que es fa és la clàssica cortina de fum per a evitar el fet que, en definitiva, s'està en una posició política molt di-

ferent d'aquella amb la qual s'ha guanyat el sector electoral que cadascú té.

Per tot això cal, amb l'obligada cortesia parlamentària, començar desfent tota una sèrie de malentesos al voltant dels pactes. Mirin vostès: no es pot parlar dels pactes al poble de Catalunya dient falsedats o creant equívocs. Aquí jo voldria dir que el *blooming* que es va inventar en el debat del 23 de setembre el senyor Vicens té la mateixa realitat que els monstres del Doctor Jekyll. El tema de les Diputacions provincials, senyors Vicens, és un tema exclusivament d'ús potestatiu, i vostè sap que en aquesta Cambra d'aquesta potestat d'ús ningú, almenys els socialistes, no n'hem pensat mai fer ús, ni des de l'oposició ni des del Govern de la Generalitat. Conseqüentment això és una cosa que queda en mans de les comunitats autònomes que ho vulguin aplicar, i no pot aleshores vostè fer una denúncia tan radical, potser també pel seu to, en nom, en nom evidentment, d'unes coses que estan en els acords però que no són aplicables a Catalunya.

Jo penso que d'aquests equívocs, de vegades fins i tot el senyor President de la Generalitat se n'ha fet ressò en aquest mateix punt de les Diputacions: serà o no serà aplicable a Catalunya? El senyor President de la Generalitat sap que no és aplicable a Catalunya. Doncs millor dir-ho clarament i no centrar el debat a Catalunya sobre qüestions que estan absolutament clarificaques. És clar que també n'hi ha que ens diuen que són els qui més en saben i, com que realment s'ho pensen, fins i tot han escrit la crítica de la seva concertació. Jo els vull dir també, amb l'obligada cortesia i tot i agrair-los que hagin fet aquest exercici que d'altres no s'han atrevit a fer, que tots hem de fer un exercici de modèstia. Mirin vostès: no es pot dir que són els qui més en saben, quan es diu que desapareix amb la LOAPA el principi legislatiu autonòmic, la màxima garantia reconeguda a la Constitució; quan es diu que les autonomies encara no establertes poc es diferenciarien de les mancomunitats de diputacions. Això no es pot dir, encara que són afirmacions generals i cadascú les pot defensar de la manera que creu convenient. Però no podem fer errors aritmètics. La Secretaria per a les Institucions de Govern de la Generalitat signa un informe, pàgina 19, que fa signar també al senyor Frutos, on es diu que si s'apliquen els acords autonòmics, en el millor dels casos Barcelona només podria tenir 2,75 Diputats més que Lleida. És a dir, Lleida en tindria 15 i Barcelona 41. Bé, això, no ho diuen, com vostès saben molt bé, els acords autonòmics. Els acords autonòmics diuen que el valor del vot en cada circumscripció electoral no pot excedir la correlació entre l'1 i el 2,75, i llavors surten xifres sensiblement coincidents amb les que, evidentment, ha decidit aquest Estatut, sense entrar en la qüestió que això no és tampoc aplicable a Catalunya, perquè és de l'àmbit de les nostres competències. Doncs, si es fan errors de sumes i de regles de tres, convé abaixar el to i fer-lo, com a mínim, una mica més modest. Nosaltres, amb aquest to de modèstia i de voluntat de diàleg, volem aclarir sobre els acords autonòmics les qüestions següents.

Primer, l'àmbit dels acords que afecten Catalunya. Tots els acords tenen significació per a Catalunya, però, jurídicament, l'exercici dels poders que l'Estatut reconeix a Catalunya, jurídicament sols queden vinculats o afectats per aquella part dels acords que s'incorpora al Projecte de Llei del Fons de Co-

mpensació Interterritorial i al Projecte de Llei Orgànica i d'Harmonització dels Processos Autonòmics.

Per falta de temps, no podré entrar en gaires consideracions sobre la Llei del Fons de Compensació Interterritorial. Efectivament, és molt important per a Catalunya, per bé que segurament és molt menys important que la Llei dels Pressupostos Generals de l'Estat. Sobre això convindria que, de manera conjunta, en parléssim, si a vostès els sembla bé, algun dia també en aquest Parlament. I es poden fer moltes xifres, i nosaltres tenim també construïdes les nostres. Les notres, les de l'informe del Ministeri d'Economia, les d'alguns altres polítics catalans, les d'alguns organismes catalans, i, evidentment, nosaltres volem aclarir les xifres següents. Primerament, el Fons de Compensació Interterritorial afecta només el 3% dels pressupostos generals de l'Estat. Aquest 3% s'aplica amb un 7,41% a Catalunya. Percentatge que és sensiblement coincident amb el percentatge de participació de Catalunya en el conjunt de les inversions estatals per a l'any 1981, pressupost, doncs, aprovat amb els vots de Convergència i Unió.

Nosaltres volem dir, amb les dades que tenim, que en els últims anys la tendència ha estat descendent, segons els estudis, per exemple, del Ministeri d'Economia. El 1978, les inversions de l'Estat a Catalunya varen ser del 10,2%; el 1979, l'11,2%; el 1981, el 7,9%. El 1977 havien estat del 14%. Bé, es pot dir que són xifres del Ministeri d'Economia, que són xifres com les que en altres ocasions també han donat alguns altres polítics socialistes. Vull dir que, per exemple, la Junta de Contractistes d'Obres Públiques de Catalunya, que pot ser ben sospitosa de connivència amb els socialistes, encara dona xifres més baixes. Doncs, si ara consideréssim algunes decisions de relleu internacional, com l'informe McDouglas, veuríem com efectivament —i, d'això, tindrem ocasió de parlar-ne— el Fons de Compensació Interterritorial..., i nosaltres estem oberts a discutir molts dels criteris de ponderació de les xifres, no maltracta ni de bon tros Catalunya en termes absoluts. Això ho sap molt bé vostè, senyor Hortalà. El maltractament no ve del 3% del Fons de Compensació Interterritorial, que, fins i tot, és una xifra avantatjosa en termes, evidentment, de pràctiques comparades. El maltractament ve dels pressupostos generals de l'Estat, i la responsabilitat d'aquest maltractament és de qui els han votat, no dels socialistes.

Si nosaltres, amb el Fons de Compensació Interterritorial davant dels pobles espanyols fem una mostra de solidaritat, tenim la força després per a exigir la justícia que mereix Catalunya en el tracte dels pressupostos generals de l'Estat. I això és el que farem els socialistes, els socialistes de Catalunya i els socialistes espanyols.

S'ha parlat de la constitucionalitat i l'estatutòrietat del projecte de la LOAPA. Doncs, jo vull dir que és una llei en part orgànica i en part d'harmonització, senyor Ribó. Llegim l'exposició de motius, que ho deixa molt clar. (*Paraules no enregistrades del senyor Ribó.*) Com que no hi ha exposició de motius? Vostè s'ha mirat només aquell llibre, però el text autèntic és el que publica el *Butlletí Oficial del Congrés de Diputats* i si se'l mira vostè, que no se l'ha mirat, veurà que hi ha una exposició de motius on aquesta qüestió s'aclareix. Però si vostès, evidentment, només estudien els textos no autèntics, almenys en aquest punt tampoc no seran els qui més en saben. (*Remor de veus.*) Aleshores... (*Paraules no enregistrades del senyor*

Ribó.) Sí, sí, ja l'hi passo. (*Paraules no enregistrades del senyor Ribó.*) És que si llegeixo, el senyor President evidentment em dirà que ja estic esgotant el temps, com és la seva obligació.

El Sr. PRESIDENT: Encara no, senyor Diputat, encara no. (*Rialles del senyor Prats.*)

El Sr. PRATS: L'hi passaré després cortesament, com correspon (*Pausa.*) Doncs, la part orgànica està perfectament diferenciada de la part d'harmonització, i diu l'exposició de motius que es fa un text unitari, per raons de conveniència, però, evidentment, la part orgànica serà separada a efectes de votació, com diu l'article 81 de la Constitució, i el vot que es fa respecte a lleis orgàniques no serà de totalitat, sinó tan sols d'aquells preceptes que tenen la condició de normes orgàniques.

I és perfectament legítim que una llei interpreti la Constitució i els Estatuts, i que la llei que faci aquesta interpretació de la Constitució i dels Estatuts hagi de ser una llei orgànica. Per què? Perquè no hi ha *numerus clausus* per a l'article 81 de Llei Orgàniques. Aquesta és una qüestió també d'interpretació i la interpretació ja està feta pel mateix Tribunal Constitucional. I està feta per una pràctica en el Parlament espanyol. O és que vostès han oblidat que tots vostès varen votar la Llei General Penitenciària com a llei orgànica? I la Llei General Penitenciària, és en l'article 81 de la Constitució? I tots vostès la varen votar com a llei orgànica. I és que el Tribunal Constitucional..., han oblidat la sentència del 13 de febrer de 1981? O, és que podem nosaltres entendre que si el Tribunal Constitucional diu reiteradament que ell és l'interpret suprem de la Constitució però no l'interpret únic, que el legislador ha de fer la interpretació de la Constitució i dels Estatuts, i ho diu més recentment en la sentència de primer de juny de 1981, que diu que no és funció del Tribunal Constitucional resoldre les ambigüitats de la Constitució sinó del legislador ordinari. Aleshores, senyores i senyors Diputats, amb aquesta doctrina constitucional ja afirmada, algú pot sostenir seriosament que els preceptes no puguin ser de llei orgànica? Es pot fer una llei, s'ha de fer una llei d'interpretació de la Constitució i dels Estatuts, i aquesta llei ha de tenir el rang de llei orgànica.

I a més, és que també hi ha manca de memòria històrica, perquè pràcticament tots vostès varen votar —ho han de recordar— la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional. I se'ns diu que no es poden fer lleis intermèdies entre la Constitució i els Estatuts d'Autonomia, d'una banda, i l'exercici de les disposicions estatutàries, d'una altra; que la Constitució i els Estatuts s'han d'interpretar directament. Però, què diu l'article 21, paràgraf primer, de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional votat per vostès? Doncs, diu una altra cosa. Diu, mirin vostès, que «para apreciar la conformidad o disconformidad con la Constitución de una ley, disposición o acto con fuerza de ley del Estado de las Comunidades Autónomas, el Tribunal considerará, además de los preceptos constitucionales, las leyes que, dentro del marco constitucional, se hubieran dictado para delimitar las competencias del Estado y las diferentes Comunidades Autónomas o para regular o armonizar el ejercicio de las competencias de éstas». És que ja ens hem oblidat dels actes propis en les Corts Generals? Si us plau!

Vull aclarir, doncs, que el Projecte de LOAPA tracta de ser una llei, una llei que alguns qualifiquen de revisió de la Constitució i dels Estatuts sense base tècnica, sols amb intencions polítiques i de partit. Una llei que altres qualifiquen, en canvi, de

quasi constitucional, i aquesta és una expressió significativa però també incorrecta. Per què? Perquè la Constitució i els Estatuts jurídicament sols poden ser modificades pels procediments de reforma expressament previstos per la Constitució i els Estatuts. En canvi, la Llei Orgànica d'Harmonització dels Processos Autonòmics no podrà ser modificada pels procediments típics previstos a la Constitució de reforma de les lleis. I això, què vol dir? Doncs vol dir una cosa bastant elemental, que és que, com diuen els lògics, d'una ambigüitat —i això els gallecs ho saben encara més bé que nosaltres—, d'una ambigüitat dues coses diferents poden treure's amb la mateixa força de raó. I això passa amb el dret en general, i passa, sobretot, amb el títol vuitè de la Constitució. I aleshores es tracta d'acabar aquestes ambigüitats establint un camí d'interpretació. Aquest camí serà l'únic, senyores i senyors Diputats, serà l'únic mentre les Corts Generals no decideixin de canviar el Projecte de LOAPA quan sigui llei i fer una altra llei d'interpretació, que seria igualment legítima, sempre que quedi dins del marc que és la interpretació diferenciada, però legítima, de la Constitució i dels Estatuts. O, és que això no ho ha dit en la sentència del 2 de març de 1981 el Tribunal Constitucional parlant precisament de les interpretacions possibles de les autonomies locals? Ho ha dit. Doncs, les posicions frontals, les acusacions d'anticonstitucionalitat i antistatutorietat no ens sembla que siguin correctes ni ben fonamentades.

I per acabar, senyor President, senyores i senyors Diputats, vull, no fer una exposició de les nostres posicions detallades sobre el títol primer, sinó sobre el que és l'eix central del títol primer, el que aquí ha provocat tantes acusacions que amb l'article 4 d'aquesta Llei ens quedem sense competències exclusives. Vull demostrar que això no és cert, que això és una mala lectura, fins i tot malintencionada, de l'article 4 de la Llei.

L'article 4 de la Llei el que pretén és clarificar una qüestió pràctica que tenen plantejada els tribunals i les Administracions, que és: què passa quan l'Estat fa una norma en ús d'una competència que la Constitució qualifica d'exclusiva i les comunitats autònomes en fan una altra en ús d'una competència que també qualifiquen d'exclusiva els estatuts d'autonomia, i aquestes normes estan en contradicció; quina norma ha d'aplicar el tribunal? Quina norma ha d'aplicar el funcionari per a resoldre l'expedient? Aquest és el problema de l'article 4 del projecte de LOAPA. I aquest problema es diu que es resol donant preferència, donant preferència absoluta al dret de l'Estat sobre el dret de les comunitats autònomes. No hi ha res d'aquesta preferència absoluta. És una preferència estrictament relativa que no respon al principi de jerarquia, sinó exclusivament al principi de competència. Dir que l'article quart treu caràcter de competència exclusiva a totes les competències, ni que es diguessin de l'article 9 de l'Estatut, afectants a les matèries enumerades en l'article 149 de la Constitució, és no haver llegit com cal l'article quart. Perquè una cosa són les matèries i una altra cosa són les competències. L'article 149 enumera diverses matèries, però no estableix competències exclusives de l'Estat sobre totes elles, ans al contrari: sols ho fa algunes vegades, com en el cas de les relacions internacionals o de la defensa i les forces armades. Altres vegades l'article 149 enumera matèries sobre les quals estableix no pas una potestat legislativa exclusiva sinó simplement una potestat concurrent de l'Estat; per exemple, el medi ambient, la funció pública, el règim

miner i energètic. Altres vegades l'article 149 separa una matèria en dos sectors clarament diferenciats, i atribueix a l'Estat la competència legislativa exclusiva, però sols sobre un dels sectors: el cas de la legislació civil en relació amb la legislació foral

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, hauria d'acabar.

El Sr. PRATS: Acabaré tot seguit, senyor President.

O el cas dels ferrocarrils o el cas de les obres públiques. La conclusió és, òbviament, que no totes les competències enumerades per l'article 49 són competències exclusives, sinó sols aquelles que comprenen tota la legislació sobre una matèria o sobre un sector d'una determinada matèria. I, de la mateixa manera, s'ha de concloure que de l'article 9 de l'Estatut sols seran competències exclusives les que recauen sobre matèries o sectors de matèries sobre les quals l'Estat no té cap competència legislativa concurrent: institucions d'autogovern, dret civil català, ordenació del territori, turisme, obres públiques, carreteres, ferrocarrils, artesanía, etc. I no ho seran, en canvi, les competències de l'article 9 sobre matèries o sectors sobre els quals l'article 149 atribueix competències legislatives a l'Estat: el règim local, el monts, els aprofitaments i els serveis forestals; les cambres de la propietat o els col·legis professionals.

Tenim, doncs, que l'article 4 de la Llei Orgànica d'Harmonització dels Processos Autonòmics vol ajudar molt el funcionament de l'administració de justícia i el funcionament de les administracions, sense necessitat que aquest funcionament... és a dir, que aquest rodatge combinat del qual és exclusiu, segons els estatuts i segons la Constitució, hagi de veure's entrebancat constantment per l'accés al Tribunal Constitucional.

Amb això, senyores i senyors Diputats, he volgut, molt breument, donar resposta al que m'ha semblat fins ara la formulació més clara i correcta de les objeccions al projecte de llei de LOAPA, la formulada per Convergència i Unió, a través del senyor Diputat Miquel Roca, que va dir que cinc punts són per a nosaltres innegociables: el primer, quins preceptes eren orgànics i quins d'harmonització —és respost en l'Exposició de Motius; el segon, el de la potestat reglamentària en el paràgraf segon de l'article 2 del projecte de llei orgànic i d'harmonització. Sobre això, Convergència i Unió ja sap, i saben tots els Grups parlamentaris, que el nostre criteri és clar: la potestat reglamentària sols pot ser excepcional i taxativament prevista en les mateixes bases en funció d'interessos generals.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, ha excedit set minuts del seu temps. Li prego que acabi en menys d'un minut.

El Sr. PRATS: En menys d'un minut, i ara de debò. Quant a la tercera qüestió que es plantejava, la de les competències exclusives, encara que d'una manera necessàriament precipitada, he tractat d'aclarir que l'article 9 conté veritables competències exclusives, però que hi ha matèries de l'article 9 que són també competències exclusives de l'Estat i sols la prevalença relativa del dret estatal es pot aplicar a aquestes segones competències o matèries de l'article 9 que acabo d'esmentar.

Amb això he respost a tres de les objeccions formulades. Les altres dues són del tema d'aquesta tarda, i també tindrè ocasió de respondre-les.

Moltes gràcies, senyor President.

(El senyor Vicens demana per parlar.)

El Sr. VICENS (de l'escó estant): Senyor, demano la paraula

per al·lusions. He estat al·ludit dues vegades pel meu nom pel senyor Prats, i, a més, referint-se a una intervenció meua feta en aquesta Cambra ara fa dos mesos, la qual cosa no era gens ni mica objecte del debat que tenim avui. No és pas avui que he intervingut i, no obstant això, he estat al·ludit repetidament.

(El senyor Martín i Tóval demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Perdó, primer responc jo, senyor Martín, abans que vostè pugui fer cap observació. Si no hi està d'acord, m'ho dirà (*Rialles.*) Bé, jo, d'acord amb el criteri que han mantingut, penso jo, les al·lusions han d'entendre's quan es tracta d'una al·lusió personal sobretot. D'altra banda, hi ha possibilitat de rectificació en aquest debat i, per tant, el representant del seu Grup, senyor Vicens, pot recollir aquesta al·lusió.

Finalment, queda per intervenir en el debat el Grup de Convergència i Unió.

Té la paraula el Diputat senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, se'ns presenta la LOAPA i, en general, la concertació, és a dir, els pactes autonòmics Govern UCD-PSOE, com la solució a un problema d'Estat —ho ha dit el senyor Prats—, com una necessitat d'ordenació, de racionalització, d'una nova estructura d'Estat, és a dir, de l'Estat de les autonomies. No es pot entendre res de la concertació —a la LOAPA, se'ns diu—, si no és amb aquesta visió, i s'insinua aquí, avui, o s'ha dit fora d'aquí, que aquesta visió d'Estat només la poden tenir els partits d'àmbit estatal. Nosaltres tindríem només una visió del tema nostre, del tema català, i se'ns diu incapaços de superar-la per a adoptar una visió de conjunt estatal, i fer del Títol vuitè de la Constitució i de l'Estatut una interpretació més racional, superadora d'ambigüitats, apta per al consum. Voldria refutar aquesta tesi.

En primer lloc, el problema d'Estat, aquest Estat de les autonomies, el Títol vuitè de la Constitució i els estatuts, apareixen a Espanya perquè hi havia un vertader problema d'Estat, perquè hi ha un vertader problema d'Estat, que, a més a més, correspon a una realitat viva, que el dret positiu secularment no ha pogut ofegar: la realitat viva de Catalunya. Aquest és un primer tema que hem d'esmentar, el qual ha estat absent d'aquest debat, perquè en el Títol vuitè, l'Estatut, l'Estat de les autonomies hi és, per la realitat viva de Catalunya que mai no ha renunciat la seva identitat; la realitat de Catalunya i també altres pobles de l'Estat. I aquest problema, aquest problema d'Estat —que aquest sí que ho és—, aquest problema de Catalunya és insoluble sense donar autonomia política a Catalunya, i també, evidentment, als altres pobles d'Espanya. Problema d'Estat, el de Catalunya, que ens porta al Títol vuitè i l'Estatut, que porta a l'autonomia política. Perquè, l'Estat centralista, en aquests discursos d'avui, podria semblar que l'haguessin reformat des de punts de vista tècnics els experts, els professors de dret administratiu —amb tots els meus respectes—, i això no és així. Entre altres coses perquè no és la seva feina, ni ho ha de ser, i alguna vegada se'la ha volgut donar aquesta feina. L'Estat centralista, l'ha reformat el poble de Catalunya amb la seva lluita històrica, i el poble de Catalunya està representat tot ell en aquest Parlament, i té alguna cosa d'important a dir sobre el tema, i per això jo crec que, encara que, evidentment, no és competència seva, aquest és un tema que afecta tant les

seves competències legislatives que és bo que avui aquí fem aquest debat.

El tema és, doncs, polític —el tema de fons— i no se'ns pot presentar com una simple tècnica administrativa d'organització d'un nou Estat que ha sorgit no se sap com ni perquè, i això ho dic afirmant el meu respecte per la tècnica jurídica administrativa, evidentment necessària en tota organització.

I dic això perquè, quan el poble de Catalunya, a través dels seus representants primer, i després pel vot popular, accepta una Constitució i un Estatut, no es pot, sense la seva participació, és a dir, la participació del poble de Catalunya, ni tan sols interpretar, com han dit alguns, aquests textos —interpretar és el concepte més suau—, i no parlem ja de reformar encobertament la Constitució i l'Estatut com opinem nosaltres clarament. No es pot fer un pacte, que és la Constitució i l'Estatut, i després fer la reforma, la ruptura d'aquest pacte d'una manera unilateral, sense la representació del poble de Catalunya, perquè l'Estatut s'havia negociat amb la representació del poble de Catalunya.

Quin sentit tenen ara les llargues negociacions, tota una política de consens al voltant de la Constitució i de l'Estatut, el sacrifici de molts plantejaments i de moltes posicions per arribar a un acord, a un pacte legalitzat més tard pel vot popular de Catalunya, si després resulta que uns partits estatals en fan una interpretació política unilateral, que són els únics que poden entendre de temes d'Estat? El Títol vuitè i l'Estatut tenen la característica dels pactes. No satisfan del tot, però s'accepten, perquè Catalunya, a través d'ells, pot satisfer les seves reivindicacions nacionals —llengua, cultura— dins l'Estat, i això és molt important que un partit nacionalista ho digui, i això s'ha de respectar; aquell pacte no es pot trencar unilateralment. Aquest Títol vuitè i aquells estatuts, que resulta que han de resoldre un greu problema d'Estat —el vertader problema d'Estat que ens porta a les autonomies, per la qual cosa han estat pactats—, han d'obtenir el consens i l'acceptació dels pobles que secularment demanen la seva identitat, que secularment, en definitiva, demanen l'autonomia. Però resulta que no resolen un problema d'Estat —se'ns ha dit aquí—, que en tot cas el creen per la seva ambigüitat, i han de ser «interpretats», —interpretats entre cometes, que s'entengui— per unes forces estatals, que al final resulta que només són dues: UCD i PSOE, prescindint totalment —i no és cert, senyor Prats, la invitació a les minories nacionalistes significatives; no és cert—, totalment de la representació del poble de Catalunya, que, no ho oblidem —ja ho he dit abans—, és el que havia negociat l'Estatut, i s'ha prescindit d'unes minories nacionalistes, que no sé si són significatives o no, perquè no se'ns hi ha invitat, les quals, en tot cas, són les que assumeixen el resultat del vot popular als Governos de Catalunya i d'Euskadi.

Què ha passat? Altres poders han tingut més força? Altres poders han imposat certes condicions? Tampoc no ho creiem, ni ho volem creure. S'aprofita l'ocasió per a racionalitzar, és a dir, organitzar racionalment una involució autonòmica, que ja ve d'abans, en els seus inicis —això també s'ha dit— per donar una presentació falsament tècnica a una clara voluntat política de transformar l'autonomia política en descentralització administrativa. Autonomia política que és una presa de decisió dins del marc de les mateixes competències, i reconeixement dels drets d'un poble, i no descentralització administrati-

va, que és convertir la comunitat autònoma en un esglaó més —obligat, perquè no hi ha altre remei— i que es col·loca en un procés d'autonomies administratives entre l'Estat i les diputacions. No es poden utilitzar uns experts que, d'altra banda, tothom sabia el que ja havien dit en molts aspectes, com ha recordat el senyor Ribó, per a bastir tècnicament i jurídicament uns temes que responen a una voluntat política, clara i demostrada, per diferents actes d'involució.

I que no se'ns digui que el tema dels pactes autonòmics o de la concertació no afecta Catalunya, i que per això no hi hem estat invitats tots els partits polítics de Catalunya, o bé el Govern democràticament constituït de Catalunya; que no se'ns digui, perquè els pactes autonòmics afecten Catalunya. Jo recordaria que durant tot l'estiu i el començament de la tardor, se'ns ha acusat de demagògia, i la paraula aquí s'ha repetit, per crear enfrontaments ficticis amb l'Estat sobre el tema de la concertació i el tema de la LOAPA.

Això, avui, ningú no ho diu; ningú no diu que la concertació no afecta l'autonomia de Catalunya, es diuen altres coses, es diu que s'ha de resoldre un problema d'Estat, però el senyor Prats encara avui, des d'aquesta tribuna, ens ha llegit unes paraules del senyor Joan Reventós, en les quals deia que la concertació era necessària, però que no afectava l'Estatut de Catalunya. Això resulta que des de fa uns mesos ja no es diu. Perquè algú, seriosament, avui, pot dir que el Fons de Compensació Interterritorial, on s'intenta portar a la pràctica el concepte de solidaritat, d'altra banda necessari, no ens afecta? O bé, simplement, és que ens afecta tant que amb una mentalitat centralista que no ha canviat s'ha volgut pactar el tema sense nosaltres, sense la nostra participació, que hem estat qualificats, d'entrada i molt sovint, amb un d'aquests tòpics que afavoreixen alguns, d'insolidaris; això se'ns repeteix sovint. Si el concepte de solidaritat és, simplement, assistencial, i organitzat centralment el Projecte de Llei d'aquest Fons de Compensació Interterritorial em sembla perfecte però, aleshores, no canviarà res si no és per a empitjorar.

Ara, si el concepte de solidaritat ha de ser el nostre, el que sovint hem proposat a Madrid, és a dir, el treball en comú, el de desenvolupament equilibrat de tot l'Estat, el d'aprofitament dels recursos, el de les iniciatives i les col·laboracions, és un disbarat portar-lo a esquenes de catalans i bascos. ¿Es pot parlar de Fons, amb uns criteris inacceptables per a Catalunya, sense garantir un tema que és constitucional també, que és garantir a totes les Comunitats Autònomes i, per tant, a Catalunya, uns serveis públics mínims fonamentals? Això és un tema que és a la Constitució, juntament amb el de la solidaritat, perquè així, amb aquests serveis mínims, fonamentals, es podrien resoldre greus problemes de pobresa i de dèficit de serveis que existeixen a Catalunya i que tal com van el Fons i els Pressupostos, evidentment, no es podran resoldre.

Dir-nos que el Fons té la seva importància, però que els Pressupostos la tenen també, o en tenen més, totalment d'acord, totalment d'acord i per això hem actuat com hem actuat en el Pressupost del 82. Però aquí hi ha un tema que també cal clarificar. És a dir, el Pressupost és un tema importantíssim, és allà on es concreta tota la política de l'Estat, però el Pressupost és per a un any, i al cap d'un any hi ha un altre pressupost, i després un altre; i el Fons de Compensació és institucionalitzar el tema de les inversions i, és clar, estem parlant de dos temes

diferents, i estem fent aquí una cortina de fum. ¿Algú pot dir, seriosament, que la valoració dels serveis traspassats, amb un concepte de costos indirectes que només contempla els costos en el territori i no la part dels generals, de direcció i de coordinació, no ens afecta? ¿Algú pot dir, seriosament, avui que la definició de bases que es desprèn de l'article 2.2 de la LOAPA, i el concepte de competències exclusives de l'1 i del 4, amb les seves conseqüències, no ens afecta? ¿O bé que el tema de la funció pública no ens afecta? De moment ningú no ho diu, això, perquè la realitat és que ens afecta. I ens afecta només a nosaltres, ens afecta als qui tenim Estatut, i, a més a més, nosaltres creiem, i per això no hem estat a la concertació, que es fa per a nosaltres, i es fa dirigit a nosaltres. Ho creiem així perquè per a tots els altres Estatuts, els que són a punt d'aprovar-se o per als que s'aprovaran, UCD i PSOE, que són els partits concertants, tenen majoria en totes les altres Comunitats Autònomes que no són Euskadi i Catalunya, tenen majoria —aquí tenen minoria— per imposar els seus criteris, i són perfectament lliures, si volen, d'imposar els seus criteris, el que no poden és reformar, per via d'interpretació —ho repetixo, «interpretació» entre cometes—, uns textos legals, bàsics, vigents, com són la Constitució i l'Estatut votats pel poble de Catalunya.

Si una aplicació uniformista i precipitada del Títol Vuitè de la Constitució, si la lluita partidista —i això ho sap perfectament, senyor Prats— pel poder polític a les Comunitats Autònomes ha portat UCD i PSOE a jugar d'una manera, jo diria, sovint irresponsable a qui és més autonomista per una lluita simple, no de defensa de l'autonomia, sinó del poder polític, aleshores, amb això sí que s'ha creat un problema d'Estat. I això és el que ha creat el problema d'Estat que intentava resoldre el Títol Vuitè i l'Estatut, i els que l'han creat poden perfectament resoldre'l amb els seus acords polítics, no és necessari que facin una Llei de fons de compensació ni una LOAPA que afecta, fonamentalment, Catalunya.

Afirmem que els pactes autonòmics, que la LOAPA afecta Catalunya, que s'ha fet pensant en el desenvolupament dels Estatuts existents, i més concretament en el català i el basc; que el procediment constitueix una ruptura unilateral d'un pacte acceptat per Catalunya i que venia a resoldre un problema d'Estat; que la LOAPA representa una reforma encoberta de la Constitució i de l'Estatut, com ho demostrarem, i nosaltres voldríem tenir temps d'entrar una mica en el Fons i d'analitzar els articles, almenys del Títol Primer, perquè, evidentment, no es pot dir que una cosa és inconstitucional —i és una opinió personal, perquè el Tribunal Constitucional és qui ho decideix— sense fer un intent de demostrar-ho, i aquest intent el farem, o ara o en els deu minuts que tindrem després, si tenim temps.

Per tant, si no es retiren la LOAPA i el Fons de Compensació, cosa que demanem, és imprescindible reconsiderar els pactes autonòmics, amb presència i amb intervenció de tots. Jo no sé si en les paraules del senyor Prats aquí hi havia una invitació quan ha dit que estava obert a tots; nosaltres, en tot cas, ho demanaríem perquè, si no, l'incompliment polític és d'extrema gravetat. Se'ns diu que el lloc és el Parlament, és a dir, les Corts Generals en aquest cas, evidentment, se'ns diu per part d'aquells que han estat negociant fora i que molt sovint han criticat públicament els mètodes de negociació del

mateix Estatut. Nosaltres no en fem qüestió, o a fora o a les Corts Generals; el que volem és una reconsideració del tema perquè realment quedi molt clar que el nostre Estatut d'Autonomia no queda afectat.

El senyor Ribó ens parlava d'un front comú, nosaltres no desitgem altra cosa. Ens deia que hem de sortir de les picabaralles per a fer un acord unitari, llenguatge que, evidentment, coneixem. El senyor Ribó ens diu que no hem de fer picabaralles però cau en una cosa que evidentment nosaltres sabíem que no podia evitar, que és de criticar els concertants i, al mateix temps, el Grup que dona suport al Govern i acusar la debilitat del Govern. Però això és un tema del qual nosaltres volem prescindir, perquè nosaltres, realment, sí que volem sortir de les picabaralles per fer un acord al més ampli possible; si es pot crear una unanimitat o una àmplia majoria sobre aquest tema, creem-la.

La concertació no va per a Catalunya. Tinc, en aquest sentit, declaracions de polítics d'aquí i de fora d'aquí. Ara es diu que s'ha de resoldre un problema d'Estat; és la nova argumentació. Ja hem dit quin era el vertader problema d'Estat. O bé que es pot millorar la LOAPA; s'ha dit però no s'ha acabat de dir i en realitat no s'ha entrat a fons en el tema de la LOAPA perquè, en definitiva, el que es vol dir és que no n'hi ha per tant, que demanem quatre cosetes, algunes de les quals se'ns poden donar. La nostra posició sí que des de l'inici ha estat sempre la mateixa: no acceptarem cap cosa, gran o petita, que pugui representar una rebaixa de l'Estatut. Tenim la voluntat política de portar l'Estatut a la pràctica; creiem que pot ser una eina suficient, ho hem dit i ho diem, volem complir sempre i escrupolosament la legalitat, però no podem acceptar cap involució, no podem acceptar cap rebaixa, entre d'altres coses perquè hem votat la Constitució i l'Estatut també.

Però entrem ja en el tema fonamental, que és l'examen de la LOAPA.

Consideracions generals que aquí s'han tractat: que sigui orgànica i d'harmonització. Aquesta formulació conjunta de llei orgànica d'harmonització —em sembla que ho ha dit el senyor Capdevila— no està, efectivament, prevista en la Constitució. La Llei orgànica —article 81 de la Constitució—, la Llei d'harmonització —article 150, punt 3— no solament contenen una base material diferent, sinó que estan previstes per a circumstàncies diferents, o dit amb altres paraules, que els objectius de cada una d'elles no són iguals. Per tant, difícilment, en no preveure-ho la Constitució, poden plasmar-se conjuntament en un text legislatiu. D'altra banda, les lleis orgàniques, al nostre entendre, queden clarament taxades en l'article 81 de la Constitució, sobre una base material, la reserva per a llei orgànica d'unes qüestions determinades, totes les quals queden fora de la LOAPA. No creiem que en la LOAPA hi hagi cap de les matèries que justifiquin una llei orgànica. Efectivament, ja s'ha dit, són lleis orgàniques les que desenvolupen els drets fonamentals i les llibertats específicament definits en el Títol Primer de la Constitució, les que aproven els Estatuts, les de la llei electoral general i les altres que indica d'una manera expressa la Constitució. Cap d'aquestes matèries, ni tan sols de manera connexa, perquè la connexió ha de ser en matèries taxades, no està continguda en cap article de la LOAPA. Per què, doncs, orgànica? Perquè aquest tipus de llei, d'acord amb el que disposa l'article 28.2 de la Llei orgànica del Tribunal

Constitucional, afecta una Comunitat Autònoma en la manera que cap norma legislativa aprovada per una Comunitat no pot modificar o derogar una llei aprovada amb tal caràcter —el d'orgànica— sigui quin sigui el seu contingut. Això ho diu la Llei del Tribunal Constitucional que, efectivament, vam votar, com ens ho recordava el senyor Prats. O bé es podria interpretar també com un intent de modificació dels Estatuts quan l'article 81.2 diu que les lleis orgàniques es modificaran per altres lleis orgàniques, però aquesta interpretació em semblaria massa greu i no hi vull insistir.

La Llei d'harmonització té per objecte establir principis que harmonitzin disposicions normatives de les Comunitats Autònomes —i aquest concepte és molt clar— sempre que ho exigeixi l'interès general, amb un procediment de valoració de l'interès general —que ja s'ha fet, que ja s'ha obtingut i que, per tant, existeix. Això vol dir clarament fer les disposicions normatives de les Comunitats Autònomes coherents entre si i l'interès general. Per què hem de fer més interpretacions d'aquest tema? Uns principis que constitueixen un marc general, al qual les disposicions normatives s'hauran d'adaptar, i, per tant, hauran de fer desaparèixer les possibles discrepàncies que es creïn en l'exercici de la facultat legislativa dels Parlaments de les diferents Comunitats Autònomes.

La LOAPA no harmonitza disposicions normatives, ni fixa principis, en molts casos, ni s'esgota en si mateixa, contràriament al que diu la doctrina i el mateix García de Enterría, que diu que les lleis d'harmonització s'han d'esgotar en si mateixes, sinó que en algun cas treu competències a les Comunitats per delegar al Govern central o a les Corts Generals; em refereixo als temes de l'article 19 i 21 de la LOAPA.

Perquè el cas és que la LOAPA, que segons els seus autors i segons el senyor Prats, es justifica per una pretesa racionalització, per una interpretació que fixi, d'una vegada, el que podrien ser ambigüitats del Títol Vuitè i dels Estatuts, no determina en cap cas, no determina quins són els preceptes pròpiament harmonitzadors i quins són els preceptes pròpiament orgànics. No sé si el senyor Ribó ha tingut el temps de llegir-se l'Exposició de Motius que el senyor Prats li ha passat, però jo, que sembla que m'he llegit la Llei en el text vertader i no en el llibret, em sembla que no ho especifica perquè una cosa són els temes que determina l'interès general, però després ve la Llei i la Llei, tota ella, té el caràcter orgànic i té el caràcter d'harmonització, i tots els seus articles, per tant, són orgànics i harmonitzadors.

S'ha parlat aquí també de la sentència del 13 de febrer del 81 i em sembla que ha estat el senyor Ribó que, encertadament, ha dit que aquesta sentència podria sortir perquè donava lloc, també, a moltes interpretacions. Nosaltres, en aquesta sentència del 13 de febrer del 81 sobre centres docents hi veiem una crítica fonamental al fet que la LOAPA sigui orgànica perquè diu que si és cert que existeixen matèries reservades a lleis orgàniques, les del 81.1, també ho és que les lleis orgàniques estan reservades a aquestes matèries i que, per tant, seria disconforme amb la Constitució la llei orgànica que envaís matèries reservades a la llei ordinària, o matèries reservades a la Llei d'harmonització, podríem afegir. És a dir, que la Llei orgànica, aquí, està envaint unes matèries i, per tant —ho diu el Tribunal Constitucional—, és inconstitucional. Però, a més, la Llei no lliga amb aquesta definició d'«orgànica» ni d'«har-

monització», i menys conjuntament.

Jo voldria entrar en el Títol primer, que conté una gran part de la filosofia de la LOAPA, i que demostra el seu caràcter involucionista des del punt de vista autonòmic. Des de l'article primer —i crec que és bo intentar demostrar el que es diu— en relació amb el quart, se'ns presenta el gran tema de les competències exclusives de Catalunya, definides en el seu article 9. Observant aquests dos articles, la primera part de l'1, i el 4, interpretem que en la LOAPA es canvia la definició de competències exclusives per la de competències concurrents o compartides, o cooperatives, afirmant en aquests casos la prevalença del dret de l'Estat sobre els de les Comunitats autònomes.

Això no ha de sorprendre ningú. És el tema del professor García de Enterría, és el tema que avui ens ha defensat aquí el senyor Capdevila, és el tema que començava a defensar el senyor Prats. Quan es parla d'aquest tema, sempre es fa referència a la Llei Fonamental de Bonn, però jo crec que aquí, al que hem de fer referència és a la Constitució espanyola i a l'Estatut, que és el que estem interpretant. I, a més a més, se'ns parla que els socialistes havien volgut les tres llistes... D'acord, les havien volgut, però allò no va prosperar, i avui dia tenim la Constitució que tenim, i aquesta és la que hem d'examinar. En l'article primer, de fet ja es fa la nova definició de competència exclusiva —ho deia el senyor Casas-Salat— quan es diu «en les matèries que siguin d'exclusiva competència per a no incidir en els àmbits que la Constitució reserva a l'Estat». S'entén d'això, *sensu contrario*, que quan les competències incideixen en àmbits —i la paraula «àmbits» té el seu significat— que la Constitució reserva a l'Estat —les de l'article 149.1—, ja no poden ser exclusives, sinó compartides, i això és la base del pensament del senyor García de Enterría, i això lliga amb l'article quart, quan diu que les normes —i subratllo el «normes», ja hi tornarem— que dicti l'Estat, en l'exercici de les competències que li reconeix l'article 149, tenen prevalença sobre les normes de les Comunitats autònomes, sigui quina sigui la seva denominació —clara referència, evidentment, a la denominació de competències exclusives, que és la que es tracta d'eliminar, i que de fet s'elimina amb l'article 1 conjugat amb el 4—; això té importància, però és que a més a més és en contradicció amb l'article 149.3 de la Constitució, quan diu que «les competències exclusives», «en les competències exclusives», i diu la paraula «exclusives», «el dret de l'Estat no és prevalent en cas de conflicte», i afegeix que, en tot cas, és supletori.

És a dir, que la definició d'exclusiva té la seva importància, perquè representa la prevalença o no del dret de l'Estat. I la definició d'exclusiva és en el nostre Estatut, en l'article 9, i en la LOAPA, aquesta definició d'exclusiva es treu, perquè deixa de ser exclusiva quan interfereix en els àmbits que l'article 149 reserva a l'Estat.

No es pot parlar aquí de cooperació, de paral·lelismes operatius, si no és des d'un concepte doctrinal. Estem examinant el que ha fet la Constitució, el que han fet els Estatuts, i això ha estat fet per resoldre un problema d'Estat, que és la petició constant d'autonomia política de Catalunya i d'Euskadi, fonamentalment, ho ha dit el senyor Hidalgo.

Nosaltres creiem que la Constitució i l'Estatut estableixen una divisió de competències, una delimitació divisòria, i les

Comunitats Autònomes poden tenir, en la part que se'ls atribueix, competència exclusiva, independentment de la competència exclusiva de l'Estat en la part que li correspongui. Que aquesta és la intenció política de la Constitució i de l'Estat, que es pot criticar des d'un punt de vista doctrinal, ho admetem, però que és la intenció política que hem de respectar de la Constitució i de l'Estat, i que el famós «sens perjudici», les dues paraules famoses que es volen fer sinònimes de «compartida», substituïnt «exclusiva», de fet —en donaré uns exemples—, marquen una delimitació divisòria, ho repetim, entre competències exclusives de la Comunitat autònoma i exclusives de l'Estat. I això ens ve confirmat per tres exemples que el senyor Prats ja concix, i que fan referència, són ressenyats en els punts aquells que ell en deia «assenyats», i que nosaltres hem presentat. Ens referim a la conservació, modificació i desenvolupament per les Comunitats Autònomes dels drets civils, forals o especials, allà on existeixin.

La Constitució atribueix la legislació civil a la competència exclusiva de l'Estat, «sens perjudici —les paraules— de la conservació, modificació i desenvolupament del dret civil de Catalunya, que és competència exclusiva de la Generalitat». Aquí, evidentment, crec que no té sentit la cooperació, sinó la delimitació divisòria, i no té sentit la prevalença del dret de l'Estat. L'article 4 de la LOAPA és clarament inconstitucional, i no s'hi val aquí de fer una nova interpretació del que diu l'article 149.1, que algunes són divisòries i d'altres no, que són cooperatives, que són concurrents verticals. Hem d'agafar l'article 4 amb el que diu, i jo recordo que en el Grup d'Estudis el senyor Prats havia reconegut que potser hi havia una certa confusió en la redacció, cosa que, evidentment com sempre, es pot prestar a diferents interpretacions. En tot cas la nostra és aquesta, molt clarament, i l'exemple que acabo de donar ho defineix.

Dos altres exemples, igualment il·lustratius, serien les especialitats que es derivin en el dret processal del dret substantiu de les Comunitats autònomes, i les especialitats del dret administratiu derivades de l'organització pròpia de les Comunitats Autònomes —precepte evidentment coherent amb la competència d'organització de les institucions pròpies de l'autogovern—; tres casos en què la clàusula «sens perjudici» té un sentit de delimitació divisòria. ¿Com poden aquestes competències deixar de ser exclusives? ¿Com pot, en aquests casos, ser prevalent el dret de l'Estat? És un tema que demanem, i que creiem que és de la màxima importància deixar-lo ben clar, perquè aquí resideix un dels punts essencials de la LOAPA.

L'article 4 —he dit abans que en parlaria— parla de «normes que dicti l'Estat en l'exercici de les seves competències», les de l'article 149.1; sota aquesta expressió es pretén que qualsevol disposició, independentment del seu rang jurídic, prevalgui sobre les normes de les Comunitats autònomes, i aquesta expressió «normes» és un terme molt perillós, perquè en molts casos les competències de l'article 149 es refereixen exclusivament a legislació bàsica. Per tant, les normes introdueixen confusió, i tota aquesta clarificació que ens ha d'aportar la LOAPA, el que ens aporta en aquest cas és, clarament, confusió. Per tant, d'interpretació clarificadora, res de res.

Perquè «normes» pot voler dir «legislació bàsica», però

també «lleis», «drecres-lleis», té una interpretació molt vasta, i suposo que admetrem que aquest és un punt que s'ha de modificar, i que no és precisament un detallet, sinó que té la seva importància.

Tornem a l'article primer, que hem deixat per relligar-lo amb el quart, sense entrar en més detalls, per dir que es pretén que la LOAPA es constitueixi en una llei interposada entre la Constitució i els Estatuts, i aquí estem en desacord també amb el que ha dit el senyor Prats, perquè aquesta Llei interposada interpreta facultats legislatives i executives. Diu l'article: «en estricta aplicació de la Constitució». Nosaltres creiem que el sistema d'atribució de competències entre l'Estat i les Comunitats Autònomes és el previst per la Constitució i, d'acord amb ella, per l'Estatut.

Article 2.2. Curiosament, se'n parla poc. És un dels temes més greus, perquè les bases poden reservar al Govern poders reglamentaris i d'execució en aquells casos que puguin quedar afectats «intereses generales de la nación», i aquest precepte «intereses generales de la nación», amb caràcter general, pot representar per a les Comunitats Autònomes la substracció de les seves competències de desenvolupament legislatiu i d'execució que els atribueixen la Constitució i els Estatuts i és, per tant, clarament inconstitucional.

Aquest és un dels temes que es diu en el Grup d'Estudis que es pot arreglar. Però aquí fem la denúncia que el 2.2 sembla que no hi ha cap Grup en aquesta Cambra que digui que no s'ha d'arreglar. I nosaltres diem que s'ha de modificar, perquè és clarament inconstitucional, i que, per tant, les nostres acusacions a la LOAPA tenen fonament. L'expressió, d'altra banda «intereses generales de la nación» és un concepte jurídic indeterminat, de tipus general, referit a tots els casos previsibles de desenvolupament legislatiu, d'una manera genèrica. Es tracta d'un xec en blanc dels tipus coneguts a la Gran Bretanya, «el bressol de la democràcia» que ens citava el senyor Prats, com a clàusules d'Enric VIII, i tenen el significat de les pitjors clàusules que realment es poden donar en el Govern, que li permet realment de prendre's qualsevol atribució.

L'apreciació dels interessos generals serà realitzada pel Govern, en l'exercici de la potestat reglamentària, sense cap garantia de majories qualificades ni de definició de l'interès general que la Constitució preveu en altres casos, concretament en el cas de l'harmonització. N'hi haurà prou, tal com està redactat, amb un reglament o un decret al·legant que el tractament de la Llei exigeix prescripcions uniformes. Aquest és un tema que, junt amb el de les competències exclusives, constitueix evidentment un dels eixos de la filosofia de la LOAPA.

L'article cinquè és l'harmonització abans i després. El senyor Prats ens citava, em sembla, l'article 28.1, em sembla, del Tribunal Constitucional, i precisament aquest article parla de les diferents lleis que ell anomenava, per fer referència a les lleis possibles d'interpretació, si no ho entenc malament. Però és que aquí resulta que parla de les lleis d'harmonització de l'exercici de les competències. Exercici...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, ha acabat ja el seu temps..., si pogués abreujar...

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, acabo de seguida.

Per tant, nosaltres creiem que no pot ser harmonització abans; després parlarem que ens agrada més la medicina curati-

va que la preventiva, i en donarem els motius. I després l'article 8, en què segurament tindrà temps d'entrar més endavant, que fa referència a la delegació o transferència de competències a les Comunitats autònomes, seguint les instruccions del Govern, i que es poden revocar sense seguir, en cas de conflicte, en cas d'incompliment de la Constitució o altres lleis, el sistema previst en l'article 155 de la Constitució i en aquest article 8, a part que marca tota una filosofia de compliment d'instruccions vinents del Govern central —que després relliga amb el tema de les Diputacions— per a donar instruccions a les Comunitats Autònomes, i crea tota l'escala de descentralització administrativa. Evidentment, aquest article 8 està en clara contradicció amb l'article 155 de la Constitució.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, portem més de tres hores de debat, però ens queden només cinquanta minuts. Tenint en compte les dificultats que es produeixen sempre amb les interrupcions, si no hi tenen inconvenient, continuariem fins a acabar. *(Pausa.)* Molt bé, doncs ara comencem el torn de rectificació. Té la paraula, pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, el Diputat senyor Casas-Salat.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, abans de res els haig de fer una reflexió prèvia. Quan he començat a parlar, els he dit que en l'informe que nosaltres havíem fet al seu moment en ponència, en aquest informe es dibuixaven dues posicions perfectament clares: una, que estava representada per Convergència, per PSUC i per Esquerra Republicana, i una altra que estava representada pel Centristes de Catalunya-UCD i PSC-PSOE. O sigui, lògicament, d'una forma que l'il·lustre Diputat senyor Prats, en Comissió, va qualificar quasi de maniquea, entre bons i dolents; i s'agafin els bons o els dolents segons el seu gust, existeixen dos bàndols.

Ara bé, a aquest pobre Diputat, li ha tocat d'enfrontar-se, en podríem dir, amb dues persones d'una talla extraordinària, perquè són il·lustres, perquè són Diputats d'aquest Parlament —tots som il·lustres aquí— però és que, a més a més, un d'ells, en Vicenç Capdevila i Cardona, és una persona profundament coneixedora del dret administratiu, perquè ha estat durant anys, molts anys, alcalde —si no m'equivoco— de l'Hospitalet de Llobregat, i posteriorment va ser Director general d'Administració Local amb el Govern d'en Martín Villa de l'any 1979.

Quant al senyor Prats, jo no en faré un panegíric, perquè ell sap el respecte que li tinc, però jo crec que és un dels més eminents administrativistes que avui hi ha a l'Estat espanyol. Com ho comprendran, doncs, la relació de pesos en el *match* que hi pugui haver en aquest moment, és a dir, en la lluita boxística que hi pugui haver en el debat, o en la lluita dialèctica, és en contra meu.

Jo sóc un advocat en exercici, sóc un nacionalista d'aquests particularistes que s'alludeixen a vegades, d'aquests sentimentals, d'aquests profètics, d'aquesta gent que sent entranyablement la seva terra, però res més. I és clar, amb aquest bagatge serà una mica difícil; per tant, demano indulgència a la Cambra, per totes les rectificacions que en el breu temps de deu minuts hauré de fer, perquè a més a més també els podria advertir que m'he cansat de prendre apunts, potser no havia

pres tants apunts des que anava a la Universitat. Tal vegada, potser, perquè hem tingut aquí un mestre, una persona que té la virtut pedagògica de fer classes amb freqüència, i, és clar, això també t'obliga a prendre apunts, a prendre apunts i que no se t'escapi el fil. Per tant, aniré tocant qüestions puntuals i demano novament la indulgència de tots vostès.

En primer lloc, començaré dient al senyor Capdevila que ell té una visió molt tècnica del problema, o sigui que la seva filosofia està totalment allunyada de la filosofia d'Esquerra Republicana de Catalunya. Ell creu que hi ha la necessitat d'una llei orgànica d'harmonització, el dit projecte de llei, que cal que es faci i es realitzi, i que això és una cosa necessària. Nosaltres creiem que aquesta llei és inútil, és contrària a Catalunya i, per tant, aquí no hi ha possible diàleg. Ara bé, entrem una mica com vam fer en Comissió —perquè això ja ho vam dir en Comissió, i el senyor Vicenç Capdevila ho sap, fins i tot una vegada em va dir que potser jo actuava amb una excessiva fogositat i que no calia agafar-s'ho d'aquesta manera, però un fa el que pot en aquesta vida i té el caràcter que té—, ja que ha vingut a dir que aquí això es podria comparar amb una sèrie de sentències dels tribunals alemanys i del federalisme que impera a Europa. Ara bé, jo també els vull fer notar, i respectuosament al senyor Vicenç Capdevila, que no estem ni en un Estat federal, i estem a molts quilòmetres, per no dir a molts anys-llum d'arribar-hi, d'aquest Estat federal, i que si continuem per aquest camí, aprovant lleis com el Fons de Compensació Territorial, i aprovem una LOAPA, encara n'ens allunyarem més. On estem entrant és en una fase que jo m'atreveria a qualificar o a titllar de neocentralisme, que no respon a res més que a aquell sistema, tan dit i tan previst moltes vegades, que quan es fa una reforma el que es pretén és canviar el nom de les coses perquè tot continuï igual. Dit això, no m'estenc més, senyor Capdevila, perquè hauria d'entrar en la consideració puntual d'article per article, i no vull cansar els membres de la Cambra, i suposo que ja deuen començar a estar una mica farts de tot plegat, o sigui que ho faig en benefici de vostès.

Anant al senyor Prats, la cosa ja no és tan fàcil. La discrepància filosòfica evident existeix. Ara bé, el senyor Prats ha fet una evocació històrica, ens ha començat a parlar que realment va haver-hi un moment que es va presentar una necessitat, i que autonomia i democràcia estan íntimament lligades, i que havíem arribat a un coll d'una botella, i que tot això venia del famós greuge comparatiu que el senyor Prats ens ha explicat de què va venir. O sigui, la Constitució estableix que hi poden accedir, com saben vostès molt bé; o sigui, la Constitució permet que es pot accedir a l'autonomia partint de la base de la regió i partint de la base de la nacionalitat. Ara bé, aquesta mateixa Constitució també estableix dos tipus de tractament, un tipus de tractament que és l'article 143, si no m'equivoco, i l'article 151. Hi ha unes autonomies que són qualificades, de les maques, les bones, les històriques, les que tenen un fons nacional, que són les del 151, i unes altres que són per a les regions, les quals es poden acontentar amb el 143.

Ara bé, el que va passar és que tot això potser no es va delimitar bé, i va seguir aquesta mecànica i va arribar un moment que després d'haver donat els Estatuts de Catalunya i haver donat els Estatuts a Euskadi, va venir el moment de l'Estatut andalús i llavors els andalusos van dir que ells també volien la

via del 151, cosa que a mi em sembla molt respectable, perquè també dintre de la Constitució hi ha un principi dispositiu que permet que cada entitat autònoma sigui la que decideixi quin camí vol assolir i vol seguir. Ara bé, el que jo ja no entenc és que això produís un bloqueig necessari del procés autonòmic; a la Constitució hi havia previstos els dos tipus d'accés. El que s'havia de fer, si hi havia realment un principi dispositiu per a cada comunitat, si tothom es decantava cap a un cantó o cap a un altre, fer els oportuns referèndums, com es van fer a Andalusia, i continuar per aquest camí, i no sortir amb lleis d'harmonització, que, com molt bé s'ha dit en aquesta sala, l'única cosa que pretenen i els únics destinataris que tenen i els únics interlocutors que tenen són Catalunya i Euskadi. I això que quedi ben clar, perquè no fan falta —com també ho ha dit molt bé, en aquesta sala, el Diputat senyor Ribó— que els estatuts que s'estan produint ara de forma industrial, gràcies a la visió que té el PSOE, ja surten «aloapats». Però, si ja surten «aloapats», ja no cal, senyors, que fem una llei harmonitzadora, i això són extrems que a mi em semblen positius, definitius i resolutius, i que marquen perfectament la nostra posició.

Se'ns diu que la LOAPA serà innòcua, però, compte, senyors, jo sóc jurista, i jo sé que hi ha qui fa la llei, però la lletra queda escrita, i les interpretacions són múltiples, i això ve a posteriori. També ens van dir, quan es va aprovar la Constitució i quan es feien els pactes constitucionals —perquè quan es parlava de règim jurídic volia dir una cosa, i ara resulta que vol dir una cosa realment diferent—, que els principis bàsics volien dir una cosa i ara resulta que en volen dir una altra, però, és clar, no podem dir res perquè ja és escrit en la Constitució, i amb això també hem d'anar tots una mica en compte.

S'ha parlat també dels esborranys, i s'ha parlat del sa costum d'acudir als tècnics. Jo aquí faig meu el que ha dit un Diputat il·lustre, també: per què s'han escollit uns tècnics determinats i no d'altres que potser haurien donat un dictamen diferent. Per què han de ser parcials si s'està tractant d'una cosa tan vital com són els interessos nacionals de Catalunya, i compto, dintre d'aquests interessos nacionals, no tan sols els catalans del meu tipus, que a alguns els pot semblar folklòric, sinó les persones que han vingut d'arreu de l'Estat espanyol i que viuen entre nosaltres i que també són perjudicats quan es fan lleis d'aquest tipus, perquè l'Estat de Madrid, l'Estat central —i nosaltres també som Estat— no distingeix entre immigrants i no-immigrants quan fa una disposició normativa que ens afecta tots plegats; o sigui que una mica de compte, amb aquest aspecte. Després també, així de passada, s'ha parlat del 23 de febrer, i s'ha dit que el 23 de febrer, realment, no ha estat el determinant dels pactes autonòmics, i jo faig honor als socialistes i crec que no ha estat el determinant perquè les proves històriques que m'han donat són irrefutables, això ja existia *in mente* dels senyors socialistes, o dels senyors del PSOE —i no ho dic pejorativament; quan parlo de senyors, ho dic amb respecte—, i també existia en els senyors d'UCD, sobretot en la mentalitat de Martín Villa, que és una mentalitat que tots coneixem i ara suposo que sofrim encara més, perquè l'home ha arribat al setè cel, ja és a l'última de les portes, per arribar més amunt, i suposo que a partir d'aquesta base encara ens podrà fer moltes més interpretacions i moltes més coses en aquest sentit.

Doncs bé, el 23 de febrer no va ser el determinant, però va

ser el catalitzador. Jo no sóc químic, però quan feia el batxillerat vaig aprendre, em sembla, que el catalitzador és allò que retarda o accelera una reacció. I jo pregunto: per què s'ha tingut tan poca oportunitat de catalitzar tan ràpidament? És que tenim por dels poders fàctics? És que no hem de dir d'una vegada que si ens movem tan de pressa, fotent estatuts per aquí i per allà és per aquest motiu? Perdoni, senyor President, ja me n'he adonat (*Remor de veus.*) Acabaré demanant una vegada més indulgència a la Cambra, perquè és clar, quan un es va embulant i sobretot quan un no té un guió, llavors va naixent la improvisació, i la improvisació sempre és mala consellera. Només els diré per acabar que mantinc tot el que he dit i faig meu tot el que han dit el Diputat Ribó i el Diputat Macià Alavedra.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Té ara la paraula, en nom del Grup de Centristes, el senyor Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, una breu referència inicial a l'esment que ha fet el senyor Casas-Salat de la possible experiència que hom pugui tenir en afers de caràcter jurídic-administratiu, i també que no estàvem certament en presència de cap Estat federal ni quasi federal. Jo també li diré que les institucions una vegada creades cobren una dinàmica pròpia i no sempre obceixen l'estricta fidelitat dels propòsits originaris, i que en aquests temes del federalisme i de regionalisme, de l'Estat integral de què parlava Jiménez de Asúa en temps de la República en qualificar aquesta i la seva consagració —perquè ell també ha estat unitari i regional—, hi ha hagut una atenuació de l'Estat federal respecte a les formes regionals, i aquest era potser l'aspecte o el fons de les meves primeres paraules de la intervenció d'abans.

Voldria puntualitzar, amb aquest torn de rèplica, senyor President, alguna de les afirmacions fetes, també en una certa línia de denunciar d'alguna manera afirmacions que es fan fàcilment i que van corrent i que es van publicant, però mai no s'acaben de concretar. Què vol dir que es trenca amb l'estructura autonòmica que assenyalen la Constitució i l'Estatut de Catalunya i que estem en presència d'una simple descentralització administrativa? Què vol dir —i, això, ho ha afirmat el senyor Ribó, i ho ha afirmat el senyor Macià Alavedra— aquesta voluntat de descentralització que contempla la LOAPA? Potser que es defineixi què s'entén per descentralització i veuríem què vol dir aquest concepte jurídic, quan l'ens superior, quan l'Estat reté la titularitat de la sobirania, la titularitat de les competències i simplement delega l'exercici d'aquestes competències. Aquí no hi ha, amb la LOAPA, cap modificació en absolut; cap article de l'Estatut, entenem nosaltres, queda modificat per transformar l'Estat de les autonomies a favor, simplement, d'una descentralització administrativa.

S'ha dit, d'altra banda, que no hi ha reforma de l'Administració de l'Estat. A la LOAPA hi ha una clara voluntat de reforma de l'Administració de l'Estat, amb l'obligació, fins i tot, de donar compte a les Corts, periòdicament, de com es va realitzant aquesta reforma de l'Administració de l'Estat. I estem absolutament d'acord que es faci aquesta reforma, i que és absolutament necessària. Es pot tenir dubtes sobre el compli-

ment que el Govern, aquest i els que vinguin després, pugui portar a terme, però no es pot afirmar que la LOAPA no contempla una voluntat de reforma de l'Administració de l'Estat. S'ha afirmat que transforma les competències exclusives en competències concurrents. Parlem clar. O entenem que l'article 9 de l'Estatut en alguns aspectes no contempla competències exclusives a pesar del seu títol o no entendrem el que realment es vol dir quan es diu que es transformen aquestes competències; quan l'article 9 de l'Estatut en tots aquells supòsits i casos de què parla —i assenyalen una competència exclusiva, segons el títol o rètol d'aquest article— i afegeix, sens perjudici de l'article determinat per la Constitució, no és, tècnicament parlant, jurídicament parlant, una competència exclusiva, i això ho tenim clar o estarem contínuament debatent-nos sobre si aquesta competència és o no exclusiva.

S'ha parlat —i aprofitant ja aquesta observació farà també esment del que afirma el senyor Macià Alavedra quan ha parlat— d'aquesta diferenciació que faig jo de les competències exclusives de l'article 9 de l'Estatut, que aquests casos haurien de ser competències concurrents i, per tant, no haurien d'estar, segurament, dintre de l'article 9, i algunes d'elles, fins i tot, potser part dintre de l'article 9, si fos possible, i part dintre de l'article 10; per exemple, les bases del règim jurídic de les administracions públiques, competència exclusiva de l'Estat, i competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya, quan parla del règim local. Cal entendre que és competència concurrent la de la Generalitat quan desenvolupa les bases del règim jurídic i les administracions públiques, de les quals li assenyalen competència exclusiva de l'Estat l'article 149.1.18 de la Constitució, i és competència exclusiva, no concurrent, fora d'aquest marc on té exclusivitat l'Estat. I aleshores ho ha relacionat amb l'article 149.1.8 de la Constitució, quan parla de competència exclusiva de l'Estat en legislació civil, sense perjudici de la conservació, modificació i desenvolupament per a les comunitats autònomes dels drets civils, forals o especials allà on n'hi hagin.

Són dos supòsits diferents, senyor Macià. A l'article 9, són competències exclusives —he dit jo— amb distribució vertical —concurrent, millor dit—, competències concurrents amb distribució vertical d'aquestes; dintre del marc de la llei de bases que té l'Estat, amb el règim local, règim jurídic d'administracions públiques, la Generalitat pot legislar, estem en una distribució vertical. En el cas de l'article 149.1.8 de la Constitució la distribució és horitzontal, l'Estat només té competència en legislació civil, i sens perjudici, com assenyalen, de la conservació, etc., del dret civil català, en aquest cas, és la competència paral·lela, horitzontal, però no subjecta verticalment a aquesta competència exclusiva de l'Estat.

I a l'article 4 de la LOAPA, en afirmar la prevalença de l'Estat, s'hi fa —ho ha afirmat el senyor Ribó— una interpretació abusiva, i em pregunto per què. L'article 4 de la LOAPA crec que és absolutament clar quan parla de les normes de l'Estat, no totes les normes de l'Estat. Les que dicti l'exercici de les competències que li reconeix l'article 149.1 de la Constitució. En alguns casos són competències exclusives, quan no hi ha desenvolupament posterior per les comunitats autònomes, i en altres casos són competències concurrents, perquè l'Estat només té la competència exclusiva de les bases, i el desenvolupament d'aquestes bases correspon a les comunitats autòno-

mes. En aquests casos, repeteixo, i són les competències de l'article 149, és quan prevalen les normes de l'Estat sobre les de les comunitats autònomes. I quan hi afegeix, a continuació, «qualsevol que sigui la denominació de les competències que aquestes» —les comunitats— «atribueixen als seus Estatuts», està referint-se al que jo m'acabo de referir, del títol de l'article novè de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Perquè, repeteixo, encara que digui en alguns casos, supòsits o sens perjudici, no estem en presència, i això ha de quedar clar d'una vegada, de competències exclusives.

S'ha parlat d'ambigüitats, com de federalisme cooperatiu. Jo crec que hi ha articles que són claríssims en aquest sentit, article 9, article 10, paràgraf segon; que jo mateix he incorregut en algunes ambigüitats, en dir que això es pot interpretar, s'ha d'entendre, etc. Som, senyores i senyors, al Parlament de Catalunya, no som al Congrés dels Diputats. No estic jo acceptant o rebutjant una esmena presentada per un altre Grup. No és el que s'aprovi en aquesta Cambra el que s'incorpora definitivament al Projecte de Llei, sinó que som davant d'un projecte de llei que ha entrat ja al Congrés dels Diputats, que està en tràmit d'esmenes, i, per tant, aquestes preteses ambigüitats o dubtes interpretatius o interpretacions que puguin fer alguns articles o paràgrafs no tenen altre camí, altre canal, que esmenes a presentar, en tot cas, als dits articles, i que en tot cas desapareixeran com a mínim a nivell de discussió prèvia; quan la llei sigui aprovada podran continuar, i evidentment en aquesta i qualsevol llei, en els seus dubtes interpretatius seran els tribunals corresponents, en un cas els ordinaris de justícia, en aquest cas el Tribunal Constitucional, els que tindran la seva paraula sobre els dubtes que pugui tenir aquest text, aquesta llei orgànica.

Tema important també si aquesta llei afecta o no afecta Catalunya. Aquesta llei afecta Catalunya, aquesta llei afecta Catalunya com totes les comunitats autònomes d'aquest Estat, com totes les persones jurídiques i físiques d'aquest Estat. El que nosaltres hem dit, hem repetit i ho torno a repetir és que aquesta llei no té voluntat de retallar les competències de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, no té voluntat de retallar l'Estatut ni voluntat de retallar la Constitució, car es mou en l'estricta camp de la interpretació de principis i d'articles d'aquesta mateixa Constitució, cosa que no està vedada en absolut a una llei ni orgànica ni ordinària, ni, al mateix temps, d'altra banda, fins els mateixos tribunals ordinaris de justícia no necessàriament, no necessàriament, el Tribunal Constitucional. I val també a recordar que quan un tribunal de justícia ha de decidir sobre ordenament jurídic vigent, és a dir, sobre normes fins i tot pre-constitucionals o no adaptades encara, o dictades abans de la Constitució, està també interpretant la mateixa Constitució. Interpretació unilateral, s'ha parlat, voluntat de trencar pacte, problema polític, i que l'Estat centralista la reforma i que no ha participat, millor dir, sense participació del poble de Catalunya no es pot reformar l'Estatut.

I he dit que no hi ha voluntat, en absolut, de trencar cap pacte que es pugui haver realitzat, en l'elaboració de l'Estatut, de la Constitució, pacte, d'altra banda, que fins podríem dir, extrapolant, que es produeix en l'aprovació de tota llei, quan **s'admeten fins i tot esmenes de Grups parlamentaris que no** tenen força suficient, parlamentàriament, per a imposar la seva esmena, i acaben acceptades pels Grups que sí que tenen

la majoria dintre el mateix Parlament. Parlar del pacte dintre la vida parlamentària jo crec que és parlar de la mateixa essència de la vida parlamentària. El senyor Macià Alavedra ha afirmat que no es pot modificar l'Estatut sense participació del poble de Catalunya. Jo li dic que, evidentment, no es pot modificar aquest Estatut sense participació del poble de Catalunya; no es pot modificar l'Estatut sense participació ni de les Corts Generals, no es pot modificar l'Estatut sense els tràmits establerts per la mateixa Constitució; ni l'Estatut ni la Constitució. I en això estem. Entenem que aquesta Llei no modifica ni l'Estatut ni la Constitució.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, uns aclariments previs.

Lamentem que el senyor Prats no hagi entès la nostra afirmació, que no era de falsa immodèstia, sinó que, contràriament, era molt modesta. He dit que els catalans som els qui en sabem més, no el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Mai no pretendríem fer aquesta afirmació. I ho diem com allò que es diu popularment, que què en saben els capellans, del matrimoni, oi? Doncs, què en saben certa gent, de les autonomies, si no han patit tants anys com nosaltres, dos segles i mig, de reivindicació autonòmica? Potser no en sabem prou perquè encara no ho hem resolt, això també és veritat. Em sembla una mica equívoc parlar de Catalunya com a poder fàctic i atribuint paternitats. Podríem dir que aquesta expressió va sortir per primera vegada en el discurs del senyor Rojas Marcos al Congrés de Diputats, en la comunicació del Govern sobre la LOAPA. Per sí que volem entrar en una sèrie de precisions concretes de rèplica sobre el tema de la LOAPA. I diu que és necessària perquè el Títol vuitè és ambigu, que permet desenvolupaments desiguals. Aliança Popular ja ho va dir a la Constituent, i ho va dir sense embuts: cal un altre Títol vuitè, i hi va presentar un vot particular.

Bé, si és ambigu i permet desenvolupaments desiguals, sembla que fins ara hi ha hagut una interpretació errònia i irracional, fins ara. Nosaltres demanem per part de qui? Qui l'ha interpretada erròniament i irracionalment? No n'és el Govern de la UCD el principal intèrpret? No és el Govern d'un Estat el principal intèrpret de la política que desenvolupa la Constitució? Hi ha garanties que aquest Govern canviarà a l'ambigüïtat i a la imprecisió?

Ens sorprenem que en el debat hi hagi hagut molt poca atenció a la LOAPA en concret. Teníem por de ser nosaltres els qui hi féssim menys esment, i em sembla que, per l'horari, hem estat els qui més ens hi hem dedicat. Nosaltres voldríem plantejar qüestions concretes que no se'ns han respost.

Torno a la sentència del Tribunal Constitucional sobre el tema de les matèries connexes. Jo aquí podria llegir el paràgraf anterior del que se'ns ha llegit i el posterior, on ens ve a dir fins i tot que si s'utilitzen les matèries connexes sense explicitar què és llei orgànica i què no ho és, en el mateix articulat, en el mateix articulat —ho subratllo—, si no s'expliciten en el mateix articulat, ja serà el Tribunal Constitucional qui ho dirà. Però bé, siguem racionals, evitem d'entrar en el conflicte i anar al Tribunal Constitucional.

Orgànica i d'harmonització. Se'ns diu que l'exposició de

motius ja ho aclareix. No hi ha exposició de motius en aquesta Llei. Hi ha un davantal que es publica en el Butlletí del Congrés abans de la Llei. I en el cas que es considerés que aquest davantal és l'exposició de motius, aleshores sabem perfectament, en les beceroles del dret constitucional i administratiu, que l'exposició de motius és sempre interpretativa, no és mai vinculant ni dispositiva. Per tant, tornem a demanar que se'ns aclari amb força vinculant quins articles són llei orgànica i quins articles són llei d'harmonització.

Nosaltres volíem saber el tema de la prevalença i se'ns està contestant, al nostre entendre, fent volar coloms. Se'ns diu: és molt bona la prevalença perquè ajudarem els jutges. Atenció!, els únics jutges que ajudarem, són els del Tribunal Constitucional, perquè aniran per la via ràpida, molt més ràpid per a aclarir la inconstitucionalitat de determinades disposicions. Se'ns diu que això, ho hem inflat, que no és cert que sigui imprecís. Bé, senyor Capdevila, aquí jo tinc el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, on hi ha el Dictamen del Grup d'Estudis, el resultat del treball, i diu: «D'altra banda, el Grup parlamentari de Centristes estaria disposat a la modificació de facultats per potestats a l'article primer i a considerar una redacció aclaridora de l'últim incís de l'apartat primer d'aquest mateix precepte». Per tant, és que ja ho reconeixen, que és imprecís, i salutem que estiguin disposats a canviar-ho. Per tant, no estem inflant res, estem assenyalant defectes claríssims que té la LOAPA, i que pel que ens hauria de servir és per a trobar les formes de millorar-ho tots junts. Preguntem: hi ha imprecisió o no a parlar de bases? Hi ha col·lisió o no amb el que diu el Tribunal Constitucional en sentència sobre les diputacions sobre bases? I si n'hi ha, canviem-ho.

Es diu que nosaltres hem abusat de parlar de la centralització administrativa. Però aquí, ho sento molt, no em resisteixo a citar textos concrets. Article 8 de la LOAPA: «Las autoridades de las Comunidades Autónomas habrán de ajustar su actuación» —su actuación— «en todo caso a las instrucciones emanadas. Si incumplen estas instrucciones, el Gobierno podrá suspender...» etc. «Actuación» que deriva de potestats legislatives. La Constitució, a l'article 152, diu que podem rebre per transferència o delegació competències de titularitat estatal i aquesta potestat legislativa anirà acompanyada de formes de control. Formes de control sobre la potestat legislativa, però una vegada la tinguem, no sobre l'actuació que derivi d'aquesta, atenció! Són dues coses molt diferents, i si ens controlem l'actuació i no es precisa què es vol dir —perquè no es precisa aquí, i tornem una altra vegada a aquestes ambigüïtats que se'ns han dit que es volen salvar— ens podem trobar lligats a l'actuació de la potestat legislativa.

L'article 147.2.b de la Constitució, senyor Capdevila, deixa claríssim que les bases de les transferències han d'estar als Estatuts. I la LOAPA té un títol sencer —i en parlarem aquesta tarda— que entra molt detalladament i minuciosament en les transferències. Aleshores, hi ha o no hi ha col·lisió, senyor Capdevila?

I la reforma de l'Administració de l'Estat? Estalvio a la Cambra llegir el títol que hi ha a la LOAPA, perquè fins podria ser una mesura relaxant, perquè fa riure que es digui que ja hi ha voluntat de reformar l'Administració de l'Estat amb el que es diu al títol quart, però insistim que el problema de la reforma de l'Administració no és un problema de bones voluntats,

és un problema de qüestions concretes, de mesures, d'acords, que no els trobem de moment a l'Administració central.

Afecta o no afecta Catalunya? Ara se'ns ha dit que sí, que afecta. Doncs bé, afecta Catalunya, i coincidim amb el senyor Capdevila, i se situa entre la Constitució i l'Estatut. És una norma interpretativa, és allò que el senyor Fraga Iribarne ja va anunciar en el seu vot particular: una llei orgànica entre Constitució i Estatut, i així afecta l'Estatut. Més clar, l'aigua. Això és el que a nosaltres ens agrada del plantejament dels problemes polítics i la seva solució.

Nosaltres voldríem dir que Catalunya, Euskadi, Galícia poden anar per vies diferents. Ho diu la Constitució a l'article 2, quan estipula vies històriques, disposicions transitòries, vies del 151 per via excepcional i la resta. Tot referit, implícitament, a graus de consciència col·lectiva, que aquest és el problema de la nacionalitat catalana. Una consciència col·lectiva que ja es va demostrar en la història, una consciència col·lectiva que ha demostrat el poble andalús, i que nosaltres valorem com un gran esforç, per la via 151, malgrat que també parcialment els han «loapat» en el seu Estatut, i un altre nivell de consciència que va per altres camins.

La Constitució estableix fins i tot una forma d'anar tenint competències gradualment, via 152; els cinc anys són optatius. De debò ho creu, de debò, que les comunitats autònomes que es poden constituir a l'Estat espanyol, totes elles, d'aquí a cinc anys podran gaudir, exercir, desenvolupar les mateixes competències? Un problema que és d'anys i anys, que és el desmuntatge del centralisme, un problema que és d'arrelament de la consciència col·lectiva, algú creu que en cinc anys...? Nosaltres en això estaríem d'acord amb el que deia Felipe González en el debat de les Constituents: «Poner el nivel máximo de las competencias con carácter generoso y esperar que la historia» —i segur que Felipe González, la història, no l'entén en cinc anys— «vaya llenando esas competencias de acuerdo con la conciencia colectiva de cada una de las regiones y nacionalidades de España, que integran España.» Nosaltres creiem que el problema és ara, i ara se'ns planteja ja el sostre. No, ara no és el sostre, ara és aquest camí gradual d'anar avançant cap a aquesta adequació de consciència col·lectiva amb possibilitats de competència, sense tancar cap porta a ningú. I Catalunya pot anar avançant i pot anar mostrant un camí i pot anar reformant fins l'Administració amb la seva activitat quotidiana. No amb un front comú, senyor Alavedra; nosaltres no hem utilitzat l'expressió front comú, i menys front comú referit només a tres partits. Hem parlat d'acord unitari, perquè hem recordat que molts partits, i el seu el primer, ens diuen que en l'Estatut s'ha trencat el pacte. Era un pacte unitari. Nosaltres ho hem dit perquè volíem saber si ara hem d'anar pel mateix camí o hem d'anar per la via de negociacions bilaterals, parcials. I tornem a demanar —sembla que algú és sord en aquesta Cambra— quines garanties concretes va rebre el President de la Generalitat en la seva entrevista amb el President Calvo Sotelo sobre això que la LOAPA no afectaria Catalunya. I si no hi ha garanties, també que es digui. Però tenim citacions textuais de premsa on es diu que hi ha garanties. Que s'explicitin.

Nosaltres estem per un acord conjunt unitari. Sabem que la política de progrés a Catalunya passa per un acord bàsicament amb els socialistes, amb els quals nosaltres hem coincidit i co-

incidirem en la majoria de matèries que afecten el fons del futur de Catalunya. Però que cal una política d'Estat, com dèiem, i que per a aquesta en el tema d'autonomia cal un acord unitari. És la vella història de la unitat, sí, senyor Macià; és la pesadesa dels comunistes, que insisteixen cada vegada en la unitat. No hem parlat del govern d'unitat, ja en parlarem un altre dia. Hem parlat d'acord unitari per a la LOAPA. Ara, va servir o no va servir per a l'Estatut? Perquè ara, nosaltres, quan es planteja la LOAPA, demanem quina és la millor forma per a fer-hi front. Sàpiguen, senyores Diputades i senyors Diputats, que el nostre Grup, quan parla d'acord unitari creu que no hi ha solució parcial, ni partidista, per al problema de Catalunya. N'estem profundament convençuts. Som encara en una fase constituent de l'autonomia; hi ha, de vegades, posicions irresponsables que ho han volgut passar pel damunt, i la prova és la LOAPA, senyor Alavedra, que som en una fase constituent. Som encara en una fase de transició cap a la democràcia, però cap a la democràcia, no volem que es torni enrera, i la prova són tota una sèrie d'esdeveniments que hem viscut. En aquest sentit, és com tornem a oferir, de cara al debat d'aquesta tarda i, sobretot, de cara a les resolucions, la possibilitat d'elaborar un acord unitari que vinculi i responsabilitzi aquí, i en el Congrés de Diputats, tota actuació transparent, clara, amb la participació de tots i, sobretot, dels catalans que patim el problema autonòmic.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Prats.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre to vol ser de precisions i estrictament dialogant. Primera precisió: tots aquí parlem com a portaveus de grups polítics i crec que no és pròpia la qualificació de condicions més o menys accidentals en les persones. Expressem posicions no personals, sinó dels Grups, i les expressem de la millor manera que podem i sabem fer-ho. Si s'ha permès la llicència, jo també diré que aquesta veu és una veu d'un poble molt petit del País Valencià, que fins als sis anys no va saber que hi havia la llengua castellana, que ho va saber a l'escola, quan li va parlar el mestre per primera vegada, que avui se sent ciutadà de Catalunya, plenament compromès amb el seu destí nacional, i que si té alguna, perdonin, passió política, és el tema de Catalunya, de l'àrea cultural catalana i d'Espanya.

Amb la voluntat de diàleg amb què quasi tots els qui m'han precedit en l'ús de la paraula s'han expressat, jo voldria dir el següent: primer, convindria clarificar molt si, realment, hi ha en aquesta Cambra dos blocs, perquè després de les intervencions, nosaltres això no ens queda gens clar. Perquè el senyor Casas-Salat —i ell sap l'estima que li tinc com a advocat i com a jurista i com a home i com a polític— diu que hi ha dues posicions clares, però és clar, la seva, la del seu Grup, és que no votaran ni acceptaran la llei, ni com és ara ni amb esmenes, perquè més enllà de la lletra hi ha l'esperit, i això és el que el seu Grup respon. Aquesta és una posició, una posició legítima, com totes, però, evidentment, molt tancada.

El senyor Ribó, en canvi, fa uns passos més endavant en la voluntat de diàleg —ho acaba de dir ara, jo no l'interpretaré—, i nosaltres creiem que aquesta voluntat ha estat expressada amb fermesa, amb rigor, i crec que és també el fruit d'un treball molt seriós desenrotllat pel Partit Socialista Unificat de Ca-

talunya —jo m'he permès alguna llicència dialèctica, que no té altre valor—, molt seriós, perquè és l'únic partit que ha sabut, que ha volgut i que ha pogut jugar tan netament per a explicar en un document escrit les seves raons d'oposició als acords autonòmics i al projecte de llei.

Consegüentment, això s'ha de respectar, perquè altres Grups no han tingut aquest valor o aquesta possibilitat, i expressen això amb actes de cara al carrer, però no ho han expressat amb un document compromès amb la signatura dels seus portaveus polítics més qualificats.

Nosaltres, per tant, amb aquests aclariments, entenem també que el senyor Alavedra diu que, en principi, no els agrada el projecte de llei, però que estan oberts que aquest projecte de llei, que és un projecte d'interpretació de la Constitució i dels estatuts, es faci amb la voluntat majoritària del poble de Catalunya, que hauria de donar-li suport. Nosaltres, senyor Macià Alavedra, això ho volem tant com vostès; nosaltres, com a Socialistes de Catalunya, i també ho vol el Partit Socialista Obrer Espanyol. I nosaltres farem tot el possible perquè aquesta interpretació, que, evidentment, condicionarà la vida de l'Estat democràtic i la vida dels processos autonòmics, sigui un condicionament positiu, que rebaixi tensions, que rebaixi conflictes, que estableixi molt clarament les regles del joc.

I volem que aquestes regles del joc no siguin el fruit d'una imposició unilateral, per més legítima que pugui ser constitucionalment, sinó que siguin el fruit, en el marc del Parlament espanyol, d'una voluntat de diàleg, d'una voluntat d'entesa, d'una voluntat de tirar endavant el procés democràtic i el procés autonòmic. I, això, ho podem fer; si hi ha la voluntat, això encara som a temps de fer-ho. Perquè, entrant en l'articulat concret del Títol primer —dels altres, ja en tindrem ocasió de parlar aquesta tarda—, quins són els punts de conflicte que aquí s'han manifestat? Primer, si la Llei és orgànica i d'harmonització en el conjunt del text. Nosaltres entenem que el que com a frontispici del text articulat publica el *Butlletí Oficial del Congrés de Diputats* és una Exposició de Motius; volem que hi hagi una Exposició de Motius, volem que hi hagi una clarificació de quins articles tenen la condició de normes orgàniques i quins de normes d'harmonització, i perquè no hi hagi cap dubte sobre això, nosaltres estem disposats —i pensem que la Unió del Centre Democràtic també tindrà la mateixa disposició— que el vot de totalitat que ha de fer el Congrés de Diputats sobre la llei orgànica tingui expressa referència només als articles que tenen la consideració de llei orgànica. Amb això hi hauria una clarificació autèntica i inequívoca del curs futur de la llei.

Segona qüestió important que s'ha plantejat aquí: la qüestió de l'article 2.2 del projecte de llei. Nosaltres hem entès sempre que la intenció política i jurídica d'aquest punt segon —i també ho ha dit el representant dels Centristes de Catalunya, i ho han dit altres portaveus molt qualificats de la Unió del Centre Democràtic— és que les bases només puguin ser excepcionalment desenrotllades per reglaments de l'Estat i que aquesta excepcionalitat ha de ser prevista taxativament en un *numerus clausus* en les mateixes bases. I, consegüentment, estem oberts a una reconsideració de la dicció literal, no pas de l'esperit, que nosaltres entenem en aquest paràgraf segon de l'article 2, que deixi nítida, absolutament clara, inequívoca, aquesta qüestió fonamental.

Pel que fa a l'article 4, gran tema de debat, nosaltres hem dit aquí que no totes les competències de l'article 149, més ben dit, no totes les matèries a què fa referència l'article 149, configuren competències exclusives de l'Estat, i que no totes les matèries a què fa referència l'article 9 de l'Estatut d'Autonomia configuren competències exclusives de la Generalitat de Catalunya. Nosaltres entenem que hi ha matèries i que hi ha sectors de matèria. Hi ha matèries, com la defensa, que en bloc són competència exclusiva de l'Estat; hi ha matèries, com la legislació civil, que sols en el sector del dret civil comú són competència de l'Estat, però hi ha un altre sector de matèria —el dret civil català— en què l'Estat no té res a dir. Consegüentment, cal distingir entre matèries i competències, i entenem que l'article 4 té la intencionalitat política i té l'efecte jurídic d'aclarir un conflicte molt preocupant per al desenvolupament de totes les autonomies, que és que allà on hi ha competències exclusives de l'Estat no hi pot haver competències exclusives de les comunitats autònomes. Però, atenció!, competències no són matèries i, consegüentment, nosaltres, perquè això quedés absolutament clar, com també hauria de quedar absolutament clar que l'article 4 no és una introducció per subterfugi del principi de jerarquia on només hi ha d'haver el principi de competència, proposaríem si, evidentment, les forces polítiques que han de decidir-ho al Parlament espanyol hi estan d'acord, però proposaríem també, en el sentit al·ludit també pel senyor Capdevila, que l'expressió «en todo caso» sigui substituïda per l'expressió «constitucional», en cas de conflicte, i segon, que es digui clarament que es tracta de les competències exclusives de l'Estat, no de qualsevulla competència del 149 sobre qualsevulla de les matèries.

Aquests són aclariments de l'esperit del text de l'article 4; nosaltres no entenem que puguin ser mai rectificacions d'aquest esperit.

Pel que fa, doncs, a l'article primer, que està íntimament connectat amb l'article 4, cap inconvenient que en lloc de parlar d'«àmbits» es digui «matèries» o «sectors de matèries», cap inconvenient, o que en lloc de dir-se «facultats», es digui «potestats». També ho ha dit el senyor Capdevila.

Pel que fa a l'article cinquè, referent a les lleis d'harmonització, jo els voldria fer un recordatori, i és que la Constitució republicana, aquella Constitució en la qual tan meritòriament va intervenir l'Esquerra Republicana de Catalunya, quan era un partit amb responsabilitats molt importants a Catalunya i molt importants a l'Estat espanyol; aquella Constitució que reconeixia Catalunya com a una «región autónoma», aquella Constitució va acceptar un sistema de normes d'harmonització segons el qual l'harmonització es podia fer *ex ante* o *ex post*. Certament que la va condicionar molt més, perquè demanava els dos terços, però, evidentment, és ja un principi acceptat per la Constitució republicana i per moltes altres constitucions del dret comparat, que les normes d'harmonització es puguin fer des del moment en què, per majoria absoluta, com diu la Constitució vigent, apreciada per cada una de les Cambres, es fa la constatació d'un interès general. Que això s'ha de fer només excepcionalment, plenament d'acord; però nosaltres no creiem que sigui pertinent aquesta consideració que les normes d'harmonització no puguin ser més que *ex post*. Aquesta pensem que no és una reconsideració pertinent.

I pel que fa a l'article vuitè, una darrera puntualització.

Aquest article vuitè, que és aquell de les instruccions sobre les actuacions de les comunitats autònomes, no es refereix a les competències estatutàries, no es refereix a les competències que, d'acord amb l'Estatut, corresponen a les comunitats autònomes; aquest article vuitè es refereix només a aquelles competències que més enllà de l'Estatut poden guanyar les comunitats autònomes per la via de l'article 150, paràgraf segon, de la Constitució, que saben vostès que és una via estrictament excepcional, de la qual es podria dubtar legítimament si alguna vegada serà objecte d'aplicació. I la virtualitat que té aquest article vuitè del projecte de LOAPA és, precisament, transformar una via excepcional d'ampliació de les competències de les comunitats autònomes en una via normal, gràcies, precisament, a la introducció en aquest projecte de llei, i resoldre amb això problemes molt difícils de resoldre i, políticament, de gran transcendència per a alguns pobles, com és el poble valencià, com és el poble de les illes Canàries, perquè hi ha un compromís polític en els acords que accedeixin al mateix sostre de competències com si anessin pel 151, i això només és possible en la mesura en què es doni una aplicació normal, fàcil, agilitzada de l'article 152 de la Constitució, i aquesta és la finalitat de l'article vuitè. Per això, nosaltres, amb aquest aclariment, entenem que la reconsideració de l'article vuitè tampoc no seria pertinent, però creiem que pel que fa a les qüestions fonamentalment plantejades en aquell document exprés de bases irrenunciabls —o bé s'utilitzaria un altre adjectiu— de negociació, elaborat per Convergència i Unió, sobre les tres primeres de les cinc que enclou, hi ha la possibilitat en el marc, ho repeteixo, del Parlament espanyol, d'arribar a un acord. I aquesta és la voluntat que expressa el Grup Socialista, i aquesta és la voluntat que nosaltres demanem a tots vostès.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Capdevila ens demanava d'una manera molt concreta què vol dir descentralització. Em sembla que això li ha estat respost, en part, pel senyor Ribó, però jo li voldria dir que descentralització vol dir exactament tots els conceptes continguts, i que nosaltres hem criticat, en el Títol primer de la LOAPA. És a dir, vol dir les bases amb potestat reglamentària, normes d'execució; vol dir la prevalença, sigui quina sigui la denominació de les competències; vol dir l'harmonització, vol dir tots aquests temes, però, fonamentalment, el concepte contingut en l'article vuitè —aquest article que acaba de comentar el senyor Joan Prats i que jo no he pogut comentar abans en la meua intervenció per falta de temps—, quan parla —l'article vuitè de la LOAPA— de delegació o transferència per llei orgànica que estableixi el control. És a dir, la Constitució, en el seu article 150.2, diu que es podrà fer delegació o transferència de noves competències a les autonomies per llei orgànica, una llei orgànica en cada cas, i la dita llei orgànica fixarà, ella mateixa, les normes de control. Doncs bé, l'article 8 de la LOAPA creiem que modifica el que diu l'article 150.2 de la Constitució, en el sentit de donar-li un contingut genèric d'instruccions, i aquest tema «instruccions» és el que, com deia el senyor Ribó en la seva intervenció precedent, impedeix l'exercici de competències legislatives, però, a

més a més, diu que les Comunitats Autònomes, en definitiva, han d'actuar seguint les instruccions del Govern central, i aquest és el tema clar de la descentralització. Com que en el tema de les Diputacions també es diu que la Comunitat Autònoma, per les competències que delegi a les Diputacions, li dona les seves instruccions, vol dir que aquest és un esglaó dins de l'Administració, Municipi, Diputació, Comunitat Autònoma, Estat, i que tot el vertader sentit de l'autonomia i del que és una Comunitat Autònoma, evidentment, no és aquest. Però l'article vuitè de la LOAPA, al mateix temps, estableix un sistema de possibilitat —sistema genèric, també—, de possibilitat de revocació de la competència transferida o delegada per una decisió unilateral del Govern central, donant-ne compte a les Corts Generals, i això està en clara contradicció amb el precepte constitucional contingut en l'article 155 de la Constitució, quan estableix un sistema especial per incompliment, per part de la Comunitat Autònoma, per incompliment del que li diu la Constitució o altres Lleis i que requereix un requeriment al President de la Comunitat Autònoma i, posteriorment, si aquest requeriment no és atès, un tractament pel Senat. Per tant, aquest article 8 —i això molts experts també ho estan dient— és clarament inconstitucional perquè està en clara contradicció amb l'article 155 de la Constitució.

El senyor Capdevila ens ha reconegut que l'Estatut afecta Catalunya. Això és un tema nou, relativament nou perquè jo li recordaria que dirigents del seu partit i d'altres partits aquí presents durant tot l'estiu ens havien dit que no afectava gens l'Estatut de Catalunya. Per tant, això és un fet en el qual coincidim. Però diu que no té voluntat de retallar; aleshores, no sé ben bé com l'afecta. Però, és clar, si el que diu l'article 2.2, que resulta que es pot reconsiderar i que sostrau el desenvolupament legislatiu, o pot sostreure el desenvolupament legislatiu de les competències de les Comunitats Autònomes, no és realment retallar l'Estatut d'Autonomia, aleshores jo ja no sé el que és, perquè, evidentment, el desenvolupament legislatiu constitueix gran part de les competències de l'article 9 i de l'article 10 de l'Estatut, i, per tant, si en virtut de la LOAPA això pot quedar reduït a zero, és que la LOAPA, no solament afecta l'Estatut sinó que el retalla.

Se'ns diu també, se'ns reconeix, que la denominació d'«exclusives», continguda en l'article 9 de l'Estatut, és una denominació equivocada en molts casos, i el senyor Capdevila ha dit aquí: «ja és hora que això es digui clarament», Aleshores, queda claríssim, al meu entendre, que el que fa la LOAPA és corregir això que el senyor Capdevila considera que és un error; és a dir, hi ha unes competències que es designen, que es denominen exclusives, el senyor Capdevila diu «això és un error» i, aleshores, ve la LOAPA a corregir aquest error. Si això no és una modificació de l'Estatut, si això no és una reforma encoberta de l'Estatut, que se'ns digui exactament què és, perquè, evidentment, aquesta denominació d'«exclusiva» té una importància gran en l'article 149.3 que estableix, en cas de conflicte, la prevalença del dret de l'Estat sobre el dret de la Comunitat Autònoma, excepte quan la competència de la Comunitat Autònoma és exclusiva. Per tant, si la denominació d'exclusiva ja es corregeix, doncs, no hi ha dret de la Comunitat Autònoma, sinó prevalença del dret de l'Estat. Per tant això té unes conseqüències molt clares. La denominació o no d'exclusives té conseqüència quant a l'article 149.3.

Sobre el tema de l'article 2.2, se'ns fan unes apreciacions que després comentarem, de tipus general, quan comentem la intervenció del senyor Prats.

El senyor Capdevila ens diu, referent a l'article 4, que és l'article que al meu entendre transforma les competències exclusives en competències compartides, ens diu que no s'ha d'interpretar així perquè hi ha unes competències exclusives amb distribució vertical, que suposo que són les competències exclusives a les quals deu voler fer referència l'article 4 de la LOAPA, i que n'hi ha unes altres d'exclusives amb distribució horitzontal, que és un argument que el senyor Prats també expressa d'una altra manera. Jo crec que aquest pot ser un concepte vàlid, és a dir, el dret civil de l'Estat i el dret civil de Catalunya, doncs, són dues competències exclusives amb distribució horitzontal, i crec que és això el que volen dir el senyor Capdevila i el senyor Prats, i, en canvi, el desenvolupament legislatiu dins del marc d'unes bases fixades per l'Estat, quan l'Estat té la competència de la legislació bàsica, doncs, això, és una competència exclusiva amb distribució vertical.

Nosaltres, aquest aclariment, l'entendem perfectament; el que passa és que en la LOAPA no hi és. En la LOAPA no és absolutament enlloc, i aquest és un tema que caldria aclarir. De la lectura de l'article quart de la LOAPA no es pot treure aquesta conseqüència, ni aquesta explicació que aquí ens fan el senyor Prats i el senyor Capdevila, i, per tant, perquè quedés clar, en tot cas, s'hauria de modificar.

Sobre la intervenció del senyor Ribó jo haig de dir que amb els seus arguments, amb tot el que ha dit, tant en la primera intervenció com en la segona, estic plenament d'acord. Per tant, jo crec que no creem aquí picabaralles —utilitzant la seva expressió— perquè en el contingut del debat d'avui estem plenament d'acord, en tot cas, les nostres diferències —que existeixen— serien més aviat en un debat d'orientació política general. Per tant, no contestaré al que ell ha dit, perquè en els arguments bàsics, polítics i jurídics i tècnics sobre la concertació en general i sobre la LOAPA, coincideixo plenament amb el que ell ha dit.

El senyor Prats ens reconeix que s'ha de clarificar quins són els preceptes harmonitzadors i els orgànics. Per tant, aquesta clarificació s'ha de fer, i el que dèiem nosaltres que la Llei, la LOAPA, tota ella, tal com està plantejada té el concepte d'orgànic i d'harmonitzador i que cadascun dels articles té el concepte d'orgànic i d'harmonitzador, era una afirmació vàlida. Això s'ha de clarificar, a part que nosaltres creiem, continuem creient que en el tema de la classificació d'orgànica cal veure la contradicció amb l'article 81.1 que estableix, d'una manera taxativa, quines poden ser les lleis orgàniques i, a més a més, abans he fet referència a la sentència del Tribunal Constitucional, del 13 de febrer de 81, que també defineix que la llei orgànica no pot envair unes matèries que no li queden expressament reservades per la Constitució.

El punt 2.2, és a dir, l'article 2, punt 2, concretament, de la LOAPA que pot reservar l'Estat en les bases la potestat reglamentària i les normes d'execució, aquí jo crec que, sincerament, hi ha un terreny d'aproximació molt vàlid, amb el que han dit el senyor Prats i el senyor Capdevila, parlant d'unes bases que poden ser només excepcionalment desenvolupades per reglaments de l'Estat, i que aquestes excepcions queden contingudes en les pròpies bases. Em sembla que és el que ha

dit exactament el senyor Prats i això podria fer, constituir, evidentment en aquest punt —que no és un punt de detall, que és un punt important perquè aquest article podria sostreure la facultat de desenvolupament legislatiu a les Comunitats Autònomes i si es corregeix no el podrà sostreure—, doncs, crec que aquest és un terreny d'aproximació que, evidentment, no podem negligir.

Quan el senyor Prats diu que en l'article 149 no totes les competències s'han d'entendre com a exclusives de l'Estat, jo crec que fa —i ho havia fet en la seva intervenció anterior— una interpretació similar a la que comentàvem del senyor Capdevila, en definitiva, exclusives amb distribució vertical, exclusives amb distribució horitzontal, en fi, exclusives reals i exclusives no tan reals que ja són més concurrencials o compartides. Bé, tot això és una explicació doctrinal que té el seu mèrit, que nosaltres agraïm però que s'ha de veure reflectit, després, en els textos legals perquè si no això es queda en pura teoria, i això, d'alguna manera, en l'article quart, amb el qual nosaltres no estem d'acord en la seva totalitat, però evidentment que aquestes millores, no de filosofia però sí d'expressió, diu el senyor Prats —jo crec que millores de filosofia, interpreto jo—, però, les definim com les definim, aquestes millores poden ser apreciables.

Finalment ...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, està acabant el seu ..., ha acabat el seu temps.

El Sr. ALAVEDRA: Perdó, senyor President, acabo. Finalment, el senyor Prats ens feia referència a l'antecedent de les llei d'harmonització en la Constitució republicana del 31. Jo aquí tinc aquesta Constitució republicana i m'he llegit els articles que fan referència a això. Es tracta, la llei d'harmonització, que és el precedent real de l'article 150.3 de la Constitució, en el seu article 19 fa una creació jurídica, diguem, similar a la d'harmonització, amb l'única diferència que parla de la paraula «bases» en lloc de principis, que és el que diu l'article 150.3. Però sí que hi ha una diferència fonamental quant a la facultat reglamentària, i és que la facultat reglamentària ja venia prevista i, a més a més, perfectament delimitada i perfectament condicionada en la mateixa Constitució republicana, en l'article 20 de la Constitució republicana, i, en canvi, aquí, aquesta facultat reglamentària no ve especificada en la Constitució i s'interposa, és a dir, s'introdueix a través de la LOAPA. Per tant, la diferència és fonamental; en la República el tema estava en la Constitució, hi havia una garantia constitucional. Aquí s'introdueix de nou en una Constitució, en la qual no hi era, a través de la LOAPA. Aquest és un criteri, senyor Prats, fonamental, i que, quan parlem de la Constitució republicana, evidentment l'hem d'aclarir perquè té la seva importància, perquè, a més a més, ens demostra que, realment, la LOAPA el que avui vol ser és una llei interposada, que és el que nosaltres critiquem, entre la Constitució i els Estatuts i és exactament el que no pot ser.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, el debat continuarà aquesta tarda amb la discussió de la segona part del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local, és a dir, amb tot el que fa referència al Títol Segon i següents del Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic.

Se suspèn la sessió fins a les cinc de la tarda.

(Manca un minut per a dos quarts de tres de la tarda.)

(La sessió es reprèn quan manquen dos minuts per a un quart de sis de la tarda.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió (Pausa.) En aquest segon torn d'intervencions, els Grups parlamentaris, de la mateixa manera que aquest matí, han de fixar llurs posicions sobre la segona part de l'Informe elaborat per la Comissió, és a dir, els Títols Segon i següents del Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic.

En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Jordi Casas-Salat.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, novament ens tornem a trobar, aquesta vegada per fer l'examen, com ho ha dit el nostre President, del segon Títol, i següents, de la famosa LOAPA.

Per a l'anàlisi d'aquesta segona part, els adverteixo que seguiré un procediment totalment i radicalment diferent d'aquell que he seguit aquest matí. Potser m'ha convençut el senyor Ribó, quan ha dit que es parlava poc de la Llei i que es parlava massa de generalitats, o sigui que ara em permetré, potser abusant de la seva bondat, d'avorrit-los parlant de preceptes, parlant d'articles, i parlant de totes aquestes coses. Ara bé, malgrat seguir aquest ordre invers, voldria que quedés puntualitzada, ben puntualitzada, la nostra posició respecte al debat general.

En primer lloc diré que, per a nosaltres, la Constitució, en el seu Títol Vuitè, i l'Estatut d'Autonomia, són els únics paràmetres i els únics marcs de distribució de les competències que existeixen. No considerem —aquest matí s'ha fet esment de l'article 28, primer, de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional— que aquest article sigui pràcticament d'aplicació en el nostre cas, ja que així ha estat declarat per la sentència del Tribunal Constitucional del 28 de juliol del 81, en la qual s'admet que la delimitació de competències entre l'Estatut i la Generalitat s'ha de configurar per la Constitució i l'Estatut. Voldria que quedés marcada aquesta posició nostra en relació amb el famós article 20 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, que sembla que permet uns paràmetres o la inclusió d'unes lleis de tipus d'escletxa, d'interstici, que permetin, doncs, una interpretació diferent de la que donen les normes fonamentals orgàniques i constitucionals que són l'Estatut i la Constitució.

No acceptem que una llei pugui tenir, alhora, el doble sentit de llei orgànica i de llei d'harmonització; no hem vist enlloc que estigui previst, i considerem que té un tractament completament diferent en la seva forma d'elaboració. És un fet que, quan s'elabora una llei orgànica, se segueix un procediment, i quan s'elabora una llei d'harmonització, se'n segueix un altre de molt diferent.

En tercer lloc, vull dir que una llei orgànica reguladora del procés autòmic és inconstitucional, que no és prevista en l'article 81 de la Constitució.

En quart lloc, és anticonstitucional una llei d'harmonització dictada abans de l'exercici de les competències autonòmiques. Torno a insistir en l'aspecte que cal que en primer lloc hi hagi normes, que hi hagi disposicions normatives perquè es pugui harmonitzar; no crec en les harmonitzacions de futur ni crec en les sentències dels tribunals constitucionals, del tipus feder-

al alemany. Crec que la facultat d'harmonització hauria de ser regulada pel Tribunal Constitucional. A més, vull fer-los present que la LOAPA —ha estat reconegut avui aquí— afecta l'Estatut d'Autonomia de Catalunya; això ha estat reconegut pels Centristes, pel senyor Capdevila, i la intenció és, al meu entendre, no solament en aquells aspectes que hi ha previstos en l'article 149.1, sinó en tots els aspectes que es converteixen en competències concurrents o compartides, segons hem declarat i hem explicat aquest matí.

En sisè lloc, la LOAPA està directament dirigida a l'Estatut de Catalunya i a l'Estatut d'Euskadi, perquè, com han dit molt bé aquí els senyors del PSUC, els altres estatuts que estan sortint ja surten «loapats», i en conseqüència, no té sentit, això.

En setè lloc, l'Estatut d'Autonomia és una norma fonamental que és orgànica i constitucional i que en establir-se pel sistema del 150, apartat 2, de la Constitució té connotacions paccionades, i va ésser objecte d'un referèndum, i no pot ésser reformada si no és per procediment especial. Haig de dir, a més, que si es reconeix que afecta Catalunya, es destrueixen les competències, i es destrueixen les competències exclusives —i que em perdoni el senyor Prats perquè crec que no comparteix aquest criteri, i el senyor Capdevila tampoc—, es reforma l'Estatut i es vulnera el pacte, i, a més a més, es vulnera el procediment especialment establert en l'Estatut per a la seva reforma i en la Constitució.

No estem —també vull tornar a repetir-ho— en el camí d'aconseguir un Estat quasi federal, sinó que estem en el camí d'un neocentralisme, i això voldria que quedés molt clar, i voldria que tots els senyors i senyores Diputats aquí presents ho tinguessin perfectament clar, i en la seva consciència. Per tant, vistes totes aquestes raons tan pesades que jo he adduït i a les quals vostès han prestat atenta atenció, els vull fer considerar una vegada més que la nostra posició no pot ser modificada fàcilment, en el sentit que les concessions que se'ns puguin fer sobre les esmenes a introduir, que avui en forma molt generosa han estat ofertes pel senyor Prats, en nom del Grup Socialista, i pel senyor Capdevila, nosaltres les considerem insuficients i no les considerem prou sòlides ni prou importants perquè no destrueixen la filosofia que porta la LOAPA en si, que és la de rebaixar el sostre de la nostra autonomia.

Dites aquestes coses que són les consideracions generals de la nostra posició, passarem a examinar els Títols Segon i següents de la llei d'harmonització de les autonomies, la Llei Orgànica d'Administració del Procés Autòmic. El Títol Segon, com tots vostès saben, està integrat per la contemplació que es fa de les comunitats autònomes i les diputacions. Està compost pels articles 12, 13, 14, 15, 16 i 17. Ara bé, com veuran en l'Informe de la Ponència, nosaltres creiem que aquesta delegació de competències que es fa és facultativa i, per tant, no pot afectar l'Estatut; evidentment no es pot afectar. Ara bé, som del criteri —i aquí hi ha una reserva bastant important— que encara no s'ha legislat sobre règim local i, en conseqüència —segons ens ha dit gent nostra a Madrid—, hi ha previst que es legislarà sobre règim local o s'ha legislat ja sobre règim local, i en el projecte de llei de bases hi ha un article, que, si no m'han enganyat, és el número 35, que preveu l'existència d'un article que regularà les competències de les Diputacions. I llavors, senyores i senyors Diputats, aquest famós article 35 regularà una sèrie de competències que estan

directament atribuïdes com a exclusives a la Generalitat de Catalunya, i ens tornarem a trobar amb un nou conflicte i un nou debat, i ens tornarem a trobar que no és tan il·lògic ni tan estrany el que ha dit avui, aquest matí, el Diputat senyor Vicens quan parlava de la possibilitat que ens anessin prement per un cantó i per un altre, i ha fet una al·lusió al doctor Jekyll i a Mr. Hyde, que, per cert, em sembla que s'ha equivocat de figures; segons la novella, em sembla que un és el dolent i l'altre..., em sembla que ha fet una transposició. Però en fi, deixem-ho, no estem per parlar de literatura. Només voldria que això constés.

Seguint aquest procés, i seguit aquest procediment, és evident que, si això arriba a funcionar, de cara a Catalunya nosaltres no creiem que pugui ser operatiu, si no és que la Llei de Règim Local li doni una virtualitat; és evident que les úniques comunitats autònomes que gaudiran d'una solidesa seran aquelles que són uniprovincials perquè consolidaran en elles mateixes la Diputació i l'ens autonòmic.

Passem ara a considerar el Títol Tercer, que, com vostès saben, fa referència al règim general de les administracions de les comunitats autònomes, articles 18 al 21. L'article 18, en el seu apartat primer restringeix substancialment la competència de la Generalitat en matèria de procediment administratiu, en limitar només especialitats derivades de la seva organització. L'article 9.3 atorga competències sobre el procediment administratiu, que deriva del dret substancial català. El segon ens distingeix entre expropiació forçosa i contractes i concessions; en la referència que es fa a normes generals, al meu entendre, aquestes normes generals no són res més que lleis i reglaments, i no normes i principis bàsics, és a dir que ens tornem a trobar amb una nova restricció que se'ns fa de les nostres facultats com a ens autonòmic.

L'article 19 incideix en el camp financer i impideix tot tipus de relació autonòmica, de regulació autonòmica en matèria de comptabilitat i control econòmic i financer per la Generalitat. És evident, doncs, que de l'Estatut i del Títol Tercer de la Constitució es desprèn que la Generalitat té competència exclusiva en la regulació de les seves finances, amb l'única limitació que es pot deduir de la LOFCA, que evidentment, si això prospera ens trobaríem amb una altra col·lisió contra els nostres drets i contra les nostres prerrogatives.

L'article 20. Ens trobem amb una altra col·lisió entre la sindicatura de comptes i el tribunal de comptes, que no sabem tampoc com anirà. I l'article 21, en el seu apartat primer, ens parla de les Cambres i dels col·legis professionals, que figura com una competència exclusiva de la Generalitat, expressament reconeguda en l'article 9, apartats 22 i 23. O sigui, que tampoc no podrem legislar en aquest aspecte. I no existeix respecte competencial a favor de l'Estat si no és, al nostre entendre, que es vulgui fer ús del que és establert a l'article 141 primer, apartat 18, quan es parla de les bases del *Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas*. Si es vol fer extensiu això —evidentment que sí—, llavors sí que podran legislar en això. I en l'apartat segon ens trobem que contempla, una altra vegada, la *creación de Consejos Superiores*, o sigui, en poques paraules, senyors, si això va endavant, les Cambres, els col·legis professionals. Tampoc no hi podrem fer res. O sigui que, com veuen, no és pas un panorama massa falaguer.

Ara entrarem, doncs, a considerar els Títols que vénen. La

reforma de l'Administració de l'Estat és un títol del qual nosaltres no direm res. No ho sé, algú ha dit que potser tenia un caràcter més aviat sedant, o sigui, no hi entrarem perquè no ho creiem; farem nostres les manifestacions que ha fet el PSUC. Ara bé, quan ens trobem amb l'article de la funció pública, la situació varia radicalment; però abans de parlar de la funció pública —perdonin que hagi tingut un traspaperament de papers—, haig de parlar-los abans del Títol Quart de les Transferències.

El Títol Quart fa referència a les transferències o al que vulgarment en diem els traspessos de serveis; ara bé, això és tan simple que només podem despatxar-ho amb les paraules següents: no és d'aplicació a Catalunya establir un procediment diferent al previst en el Títol Quart. O sigui, no es pot aplicar aquest Títol Quart perquè nosaltres ja tenim la Disposició Transitòria Sisena de l'Estatut que ho preveu. I, a més a més, està en contradicció amb el que preveu l'article 147, apartat d), en el qual s'estableix clarament que nosaltres tenim dret a fer aquestes coses.

L'article 26, d'acord amb la Disposició Tercera de l'Estatut, la valoració es farà sempre d'acord amb el seu cost efectiu en el moment de la transferència, i no, com es pretén en la llei, en el projecte de llei, que diu que es farà considerant l'últim any, o tenint en compte «*durante el año inmediatamente anterior a la efectividad de la transferencia*», la qual cosa ens podria perjudicar en gran manera.

Seguint aquest pesat itinerari —jo ho reconec: ara sí que estem davant la reforma de l'Administració de l'Estat—, podem passar a la funció pública. Nosaltres considerem, en primer lloc, que ja existeix, ja és previst en la Constitució que es faci una llei específica sobre la funció pública. És a dir, no veiem per què això s'ha d'introduir dintre del terreny de la LOAPA, i, a més a més, va contra les competències de la Generalitat reconegudes en l'article 10, apartat 1.1 de l'Estatut, i contra el que estableix l'article 9, apartat primer de l'Estatut, que reconeix la competència exclusiva de l'organització de les institucions d'autogovern per la mateixa Generalitat. Evidentment, senyors, amb això quasi podríem despatxar tot el Títol de la funció pública, però és que hi ha més coses. Ens trobem que l'article 31 impossibilita la contractació del personal —si vostès l'analitzen bé— per part de la Generalitat. L'article 32 pot consagrar una doble dependència del cos de funcionaris transferits, la qual cosa està en contradicció amb la Disposició Transitòria Sisena de l'Estatut, en la qual s'estableix la dependència de funcionaris transferits.

I així podríem anar seguint de forma infinita, i llavors podríem fer nostre el que diu l'informe que vostès tenen, el qual diu: «a la vista dels articles 36 i següents del projecte, s'arriba a la constatació que els cossos propis de funcionaris de la Generalitat restaran com una categoria residual després dels cossos transferits i dels cossos nacionals creats per llei de l'Estat. D'altra banda, cal també destacar les facultats que reserva l'Estat a proposta del Consell Superior de la Funció Pública respecte a l'establiment de programes mínims i a l'homologació de cossos, així com el dret d'opció per a cobrir les places vacants de funcionari. Totes les consideracions anteriors porten a la conclusió que la LOAPA pot arribar a suprimir totalment les competències de la Generalitat en matèria de funció pública, amb la vulneració directa de la competència que se li reco-

neix en l'article 10, apartat primer, de l'Estatut.»

És claríssim, doncs, senyores i senyors Diputats, que, si seguim per aquest camí, em fa l'efecte que amb la LOAPA no quedarà, pràcticament, Estatut a defensar.

Com que encara queda alguna estona perquè els pugui continuar parlant, sortiré una mica, podriem dir, dels marges estrictament jurídics i legals en els quals m'he mogut fins ara. Ho he fet perquè, és clar, també s'ha demanat aquí un cert rigor, i jo he demostrat ara davant de vostès, avorrint-los d'aquesta manera tan sobirana, que també sé fer rigor legal, quan és necessari. Ara, jo no crec que el debat parlamentari d'avui precisament hagi d'anar per aquestes coordenades, ni hagi de passar per aquests paràmetres; el que s'està debatent avui aquí són coses molt més importants, i coses molt més sòlides. I, a més a més, paradoxalment, és un d'aquells debats dels quals sí sortiran unes resolucions, però unes resolucions que, si ho volen, a Madrid no en fotaran cap cas —i perdonin aquesta expressió (*rumors*), que potser no és gaire ortodoxa, però m'ha sortit així i ho lamento—, i no en faran cap cas perquè nosaltres no tenim cap competència per a poder parlar sobre aquests temes.

El senyor Martín Villa, amb un somriure molt triomfalista, ens ho va fer saber, a través de la televisió, el dia que va tenir el debat amb el Conseller del Govern basc. Va dir: «no es preocupi, tot això està molt bé, totes les raons que vostè addueix són perfectes, ara bé, ara estem en una fase —primer hi havia una fase política— administrativa, de reforma administrativa, i en aquest moment, el poder no el tenen vostès, el poder és a Madrid», i a Madrid la majoria decidirà el que millor li convingui, i, per tant, nosaltres podrem aprovar unes brillants resolucions que tindran una gran força ètica, una gran justificació moral, tindran una reivindicació, fins i tot, de tipus nacional, almenys jo ho espero així, però a Madrid, si no ho volen, no en faran cap cas.

Aquí aquest matí s'ha parlat de la història. El senyor Prats és aficionat a la història, cosa que comparteixo amb ell.

Jo també sóc aficionat a la història, i m'agradaria dir-li que la història que ens ha explicat, potser jo l'explicaria d'una altra manera. La història és tota una altra. El fet és que l'Estat espanyol arrossega des del segle XVIII una crisi interna que és donada perquè hi malviuen, i hi malviuen de mala manera —i la prova n'és que hi ha hagut guerres, hi hagut sangs, hi ha hagut diverses incidències històriques que no els relataré perquè tots vostès les saben—, una sèrie de nacionalitats que no s'acaben de posar d'acord. Sempre l'acord neix quan hi ha una supremacia d'un poder o d'una d'aquestes nacionalitats damunt una altra. Quan es parla en els termes de la famosa «unidad de la patria» i tot això, sempre s'entén la supremacia d'una d'aquestes nacionalitats damunt de l'altra.

Nosaltres, els catalans, gent de pacte, gent a qui agradaria buscar solucions, sempre hem tractat de buscar-ne. I l'exemple, històric, està en la nostra Primera República Federal, que és un intent, però fallit immediatament, en el segle passat, com vostès saben, per una operació semblant a la que volia emular el senyor Tejero; o sigui, per una entrada en les Corts. Després tenim un intent bastant reeixit, en la nostra Primera República, que també ja saben que va acabar malament. I, per fi, ens trobem a l'any 1978, en el qual es reuneixen les Corts per aprovar una Constitució.

I ara em permetré de llegir-los unes paraules del senyor Fraga Iribarne, que en aquella ocasió va dir: «Por ello pudo señalar el profesor Fraga Iribarne que, así como en otros momentos de gran cuestión polémica fue, como en Cádiz, la libertad de expresión, o, como en 1869 o 1876, la tolerancia de la libertad religiosa, o en 1931, la forma de gobierno, en este momento histórico será sobre el acierto o el fracaso en esta materia, de la salvaguarda de la unidad nacional y la articulación efectiva de un sistema constructivo de autonomías por donde se nos juzgará a través de la historia.» O sigui que, com veuen, en Fraga planteja —suposo que per treure unes conseqüències diametralment oposades a les que jo penso— aquest problema i diu que el problema central que té l'Estat espanyol en aquest moment és que aquestes comunitats puguin viure en pau i harmonia i trobar algun sostre possible de col·laboració.

Jo dic: ¿com pot existir un sostre d'harmonia i com pot existir una col·laboració si ja comencem —després d'haver establert en la Constitució del 78 uns drets perfectament clars i específics en els quals es diu que nosaltres tenim dret a organitzar-nos i tenim dret a un autogovern i tenim dret a fer un Estatut, i fem aquest Estatut que, com he dit abans, és una norma paccionada perquè es negocia entre ambdues parts, perquè hi van els nostres parlamentaris a representar-nos, senadors i parlamentaris elegits, a parlar amb les Corts de Madrid, i arriben a un acord—, com es pot ara tractar de modificar aquestes normes? Perquè, agradi o no agradi, sigui per competències exclusives de l'Estat o no sigui per competències exclusives, és un fet claríssim que hi ha una intromissió a través d'aquesta famosa LOAPA dintre de l'àmbit pur i específic de les nostres coses i de les nostres lleis.

I tot això es fa saltant-se totes les garanties que han existit fins ara, totes les garanties que nosaltres creiem que ens donava una Constitució. Perquè el que ha anat passant, si vostès em segueixen, és que s'ha produït un procés completament regressiu, un procés que comença amb el gran crit que era al carrer, que tots vostès recordaran: llibertat, amnistia i Estatut d'Autonomia. En aquell moment tothom era feliç, tothom estava content. La gent sortia al carrer, s'anava endavant i semblava que tot s'havia d'arranjar. Es donava una interpretació a la Constitució que jo, que sóc pessimista per naturalesa, no veia tan optimista, i ara la realitat ha demostrat que no hi havia cap raó per a estar tan contents ni estar tan feliços. Perquè ara s'està fent una interpretació restrictiva de la Constitució. Però no n'hi ha prou de fer una interpretació restrictiva en zones parcials, sinó que s'arriba a l'extrem de fer i de crear una llei específica com és aquesta LOAPA, que ja els he resumit, almenys durant tot el dia, en la qual s'estableixen una sèrie de connotacions que ataquen de forma substancial el nostre dret d'autogovern.

En conseqüència, senyores i senyors Diputats, a mi em fa l'efecte que la cosa no pot ser més clara: vivim un procés regressiu, i no estem trobant solucions a aquest problema que el senyor Fraga Iribarne volia trobar, però que ell segurament volia trobar a través de la supremacia d'un Estat centralitzat. Ens n'anem cap a un neocentralisme, com els he dit abans, i això és una cosa que és claríssima. Els poders locals, l'Administració perifèrica de l'Estat, d'un cantó, i la minva del sostre —ja migrat— de les nostres autonomies, ens conduiran inevi-

tablement a això.

No podem, els homes d'Esquerra Republicana, doncs, quedar impassibles i resignar-nos davant d'aquesta situació. La paraula resignació és una cosa que s'utilitza molt. La resignació serveix, jo crec. Ha estat molt mal utilitzada, perquè diuen: t'has de resignar, això no pot ser, has de prendre paciència, ja vindran temps millors, s'hi han d'anar acostumant, els ho han de fer entendre, etc. Però agafar la resignació i aixecar-la a la categoria de virtut és un mal camí que aquest Parlament jo crec que no hauria de seguir. La resignació jo crec que només es pot utilitzar, senyors, quan es tracta d'assumptes que condicionen la nostra essència. Som de condició moridora, per exemple, això és evident. Tots els partits presents aquí, malgrat que siguem il·lustres senyors Diputats, acabem morint-nos. Uns abans, els altres després, etc. (*Rialles*.) No, no, no desitjo la mort a ningú, eh? Que quedi ben clar. Davant del fet de la mort sí que no hi ha cap més camí que resignar-se; és una cosa que és evident. Davant d'una malaltia no hi ha cap més camí que resignar-se. Ara bé, perdonin, això no té res a veure davant d'una situació jurídica determinada o davant d'una sèrie de persones que el que volen precisament és rebaixar els nostres drets.

L'actitud de la gent d'Esquerra, precisament, ha de ser la de no resignar-se davant de les coses; mirar endavant. I aquesta és l'actitud d'Esquerra Republicana de Catalunya, que jo reivindico aquest nom aquí. No hem de ser pactistes en aquestes coses; hem de mirar endavant, tirar endavant, saber plantar cara. I no tinguem por, no tinguem por, que no vindrà cap 6 d'octubre, perquè si veritablement ha de venir un cop d'Estat vindrà encara que ens resignem, perquè si ens resignem també ens perdran el respecte, i aleshores encara serà pitjor. Potser fins i tot l'accelerariem. Jo crec que seria un catalitzador d'aquells de què parlàvem al matí. I això encara seria pitjor.

Evidentment jo voldria portar a l'ànim de vostès —i no sé si ho aconseguiré perquè en parlar a la tarda i havent dinat sempre és més difícil (*rialles*)— que estem en una situació bastant important. Si nosaltres, com he dit abans, tinguéssim la voluntat de convertir-nos en el que havia dit el President Pujol, en un poder fàctic, en un poder que sabés plantar cara en aquest moment determinat a Madrid i dir-li les coses pel seu nom i dir-li que allò que ha estat pactat és tracte i que els tractes fan lleis i que no necessitem interpretacions perquè són anticonstitucionals i no condueixen a res, si tinguéssim el valor de fer això, de presentar algunes resolucions d'aquest tipus i, potser, quan vingués el moment de la LOAPA, de votar de la forma que insinuava el company, l'il·lustre Diputat senyor Ribó, del PSUC, a mi em fa l'efecte que aconseguiríem frenar aquesta davallada, que inevitablement ens convertirà aquest Parlament en un Parlament que segurament serà per a fer reglaments, per a fer, no diré prospectes, però coses que s'hi assemblin (*rialles*), i per a interpretar constantment consignes que ens aniran venint del poder central.

Jo sóc de la generació que va quedar farta de les consignes. Suposo que vostès també ho són, almenys la majoria dels qui són aquí. Les consignes del Frente de Juventudes, les consignes de l'Organización Sindical, les consignes de tot arreu. O sigui, em sabia molt greu per la democràcia espanyola que ara tornéssim a caure en aquest règim de consignes i d'instruccions i directrius i de tot plegat. A més a més de ser la mort d'a-

quest Parlament, seria la mort de la confiança que ens té dipositada el poble de Catalunya. Perquè es parla molt de l'aspecte psicològic que el poble de Catalunya si vota o no vota, si deixa de votar, si no s'interessa per la política. Però jo els dic que potser la culpa, part de la culpa, la tenim nosaltres amb aquestes coses. Perquè la gent vol les coses clares, vol que les coses siguin blanc, blanc; negre, negre; gris, gris, etc. El que no els agrada és que els diguin un dia que tenen dret a l'autogovern, que tenen dret a unes competències autonòmiques, que tenen dret a tirar endavant amb els seus destins, que tenen dret a moure's dintre una sèrie de coses i després els vingui immediatament una sèrie de constatacions que ells, en la seva forma corrent d'interpretar les coses, diuen: feta la llei, feta la trampa. I en això veuen una trampa. I això farà que cada vegada es vagi anul·lant més la confiança que el poble ens ha de tenir dipositada com a legisladors i com a representants seus.

En vista de tot això, només em queda ja, per acabar —i no els vull cansar més, perquè m'ha tocat la pitjor hora; després, més endavant, serà més fàcil, suposo, quan les digestions ja s'hagin fet, poder prestar una atenció (*remor de veus*)—, doncs, només em queda reiterar que, ho he dit, Esquerra Republicana de Catalunya no pot acceptar res més sinó la retirada de la Llei, la pura i simple retirada d'aquesta Llei. I si es vol anar per via d'esmena, o per via de transacció, doncs que aquesta transacció sigui retirar de la famosa Llei, de la famosa LOAPA tot allò que afecta directament Catalunya, cosa que em fa l'efecte que no es podrà aconseguir perquè llavors es convertiria aquesta Llei pràcticament en un instrument inútil i no respondria a la filosofia ni a l'esperit que la van inspirar.

I res més, senyors Diputats. No els canso més perquè ara ja entrariem en un gènere de digressions i tornariem a donar la volta i la volta i la volta sobre els mateixos temes.

Moltes gràcies per la seva atenció. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom de! Grup parlamentari de Centristes, té la paraula el Diputat senyor Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, primerament passaré pels Títols Segon al Sisè, que no hem tocat al matí, que han quedat per al debat d'aquesta tarda, i tot seguit deixaré la paraula —fent ús de les normes reguladores del debat que ens ocupa— al Diputat del nostre Grup senyor Pedrós perquè faci esment dels temes més pròpiament econòmics que preveuen els pactes autonòmics entre el Govern de l'Estat i el PSOE.

El Títol Segon comença amb comunitats autònomes i diputacions provincials. Sobre aquest tema ja al matí algun dels oradors que han parlat ha fet referència al fet que ha estat redactat tot ell en uns termes absolutament facultatius. I diria que la denominació tècnica i jurídica que correspon a aquest article..., és un article en tot cas harmonitzador, que només regirà per a aquelles comunitats autònomes que voluntàriament en facin ús, i en el supòsit que així sigui, en el supòsit que utilitzin les diputacions provincials com a òrgans perifèrics de l'Administració de les mateixes comunitats autònomes en aquest sentit, i només a aquestes les comunitats autònomes, els serà d'aplicació el títol segon de la LOAPA. Per tant, entenent que el seu ús en tot cas és facultatiu, mai obligatori, i establert en la mateixa LOAPA, hi passaré per sobre, per tal com entenem

que en principi no afecta —des de la perspectiva d'anàlisi d'aquesta llei que estem fent al Parlament de Catalunya— Catalunya.

El Títol Tercer fa referència al règim general de les Administracions de les comunitats autònomes, sobre el qual tampoc no tenim nosaltres gran cosa a dir. Sí unes observacions particulars que s'han fet el si del Grup d'Estudi de la Comissió prèvia a aquest debat general aquí al Ple, en parlar de l'article 18 de l'aplicació a les comunitats autònomes del procediment administratiu, la competència exclusiva del qual, segons l'article 149.1.18 de la Constitució, correspon a l'Estat. Falta potser l'adjectiu de comú, procediment administratiu comú, amb la qual cosa s'ajustaria absolutament a aquest text constitucional, i evidentment per part nostra no hi ha inconvenient de cap mena que s'incorporin, en tot cas, a través de les esmenes dels Grups parlamentaris del Congrés dels Diputats que creguin oportú d'incorporar, ho repeteixo, l'adjectiu de comú després de procediment administratiu. Exactament igual quant a l'adequació terminològica de la segona part del paràgraf segon de l'article 18 a allò que estableix específicament també l'article 149.1.18 de la Constitució.

L'article 19 dels qualificats inicialment com a articles harmonitzadors és un article que, juntament amb l'article 21, té aquest qualificatiu, i jo diria, referint-me globalment a tots dos, que la principal acusació que se'ls ha fet potser és la falta de precisió, de concreció, quant a la mateixa llei o el mateix article harmonitzador, per tal com no estableixen els criteris als quals han de subjectar-se les comunitats autònomes en dictar les normes o si hi hagués normes ja establertes o dictades per les comunitats autònomes segons l'article 150.3 de la Constitució, que s'han de subjectar, ho repeteixo, a aquest article harmonitzador.

Ja que s'ha afirmat que es diu que s'elaboraran criteris o normes posteriors, i que aquests articles o aquesta Llei amb aquest article remeten a lleis posteriors, que dictarà l'Estat —principis bàsics, regles generals, regles bàsiques, incorporació del dret públic, col·legis professionals, etc.—, i sobre el qual podria recollir inicialment potser l'observació que ja està feta, però, això no obstant, també cal dir, des d'una estricta i objectiva perspectiva tècnico-jurídica, que una Llei d'Harmonització es pot limitar a dir que una matèria ha de ser harmonitzable i que la tècnica legislativa comuna de l'establiment a càrrec del poder legislatiu de llei de bases, deixant posteriorment a mans del poder executiu la possibilitat de dictar decrets legislatius, és a dir, de delegar, en tot cas, en últim terme, la facultat legislativa al poder executiu, tècnica utilitzada que el mateix legislatiu pot, d'alguna manera, donar-se a ell mateix i, per tant, no queda esgotada aquesta possibilitat de delegació legislativa simplement amb el que estableix l'article 82 de la Constitució, quan estableix que «les Corts Generals podran delegar en el Govern la potestat de dictar normes amb rang de llei, etc.» Entenem, doncs, que aquesta possibilitat, aquesta tècnica legislativa, és plenament aplicable també quant al que estableix l'article 19.2, fonamentalment, i en l'article 21 de la Constitució. D'altra banda, la tècnica del decret legislatiu, la tècnica de la legislació delegada, no és nova, com sabem nosaltres, en la nostra Constitució, i cal recordar una vegada més, també, l'article 80 de la mateixa Constitució alemanya.

Quant a les matèries regulades dintre de l'article 21, cal dir

que el dret de successió... Les llibertats fonamentals reconegudes dintre, o establertes o regulades en l'article 21... Quant al lliure exercici professional, la col·legiació, per exemple, obligatòria, establerta en l'article 36 de la Constitució, o les llibertats o els drets fonamentals que el mateix article 81 de la Constitució estableix, o, fins i tot, els mateixos articles 139 i 149.1.1 de la mateixa Constitució, i que no lleigeix tot seguit per tal de no fer més feixuc, tècnicament, aquest debat sobre aquestes matèries.

Sobre l'article 20 de la LOAPA, allà on fa referència al tribunal de comptes que pot establir seccions territorials, cal dir que, sobre aquest, una llei orgànica, tal com estableix l'article 153 de la Constitució, és la que ha de regular, en darrer terme, dintre del control de l'entitat dels òrgans de les comunitats autònomes, el funcionament d'aquest tribunal de comptes. Per tant, serà, en tot cas, la llei orgànica —d'altra banda, esmentat ja en aquest article 20— la que estableixi la possibilitat de regular l'establiment d'aquestes seccions territorials que s'estableixin aquí. En tot cas, la coordinació que hi pugui haver amb els òrgans o tribunals de comptes que en puguin establir, com és el nostre cas concret, previst en l'Estatut, de la Sindicatura de Comptes de Catalunya, són funcions que poden ser —en el supòsit que la llei orgànica o el tribunal de comptes ho estableixin—, complementàries, però la fiscalització interna la faci la Generalitat, a través de la Sindicatura de Comptes, no és incompatible ni excloent amb l'existència del tribunal de comptes reconegut constitucionalment i amb la possibilitat, en tot cas, d'establir seccions territorials.

Quant al Títol Quart de la LOAPA, que fa referència a tot el règim de transferència de serveis, s'ha dit que en principi pot ser incompatible amb el que estableix l'article 147.2.d de la Constitució, ja que aquest article estableix que són els estatuts els que han d'establir les bases per al traspàs dels serveis corresponents a aquestes. Entenem que no és incompatible l'existència en una llei orgànica, com ho és aquesta, de tot un règim establert dels traspàsos de l'Estat a les comunitats autònomes, i que, tampoc no hi ha incompatibilitat, entenem, amb el que estableixen les disposicions transitòries tercera i sisena de l'Estatut, ja que, contrastat perfectíssimament tot el que ve tot seguit i referit als articles que constitueixen el Títol Quart, no s'observa contradicció de cap mena amb el que estableixen, ho repeteixo, aquestes disposicions transitòries tercera i sisena de l'Estatut. Tampoc no s'hi observa gens ni mica; al contrari, jo diria que segueix absolutament la mateixa guia i les mateixes directrius establertes en el decret que regula les transferències de serveis i de funcions de l'Administració central de l'Estat a Catalunya.

Quant al Títol Cinquè —reforma de l'Administració de l'Estat—, jo diria que és un article destinat fonamentalment a regular, o que vincula el mateix Estat, i que es disciplina a si mateix quant a les matèries que s'hi contemplen. D'altra banda, —crec que, inicialment, la ponència, el grup d'estudi encarregat de la matèria que ens ocupa, de la LOAPA, no va fer observació sobre aquesta matèria.

Una funció més debatuda ha estat el Títol Sisè, finalment, referent a la funció pública, de què tracta la LOAPA. Sobre aquesta matèria de la funció pública, hi podien haver inicialment dues concepcions diferents. És a dir, el manteniment d'una sola funció pública per a tot l'Estat —recordem, per ex-

emple, com en el llibre blanc sobre la devolució de poders a Escòcia i Galles es manté el *servil-service* únic per a tota la Gran Bretanya, i com, d'altra banda, es pot mantenir la tesi de l'existència de funcions públiques pròpies de les comunitats autònomes. El cas que contempla i que consagra, en definitiva, la nostra Constitució i el nostre Estatut és el segon: no hi ha una funció pública per a tot l'Estat, i hi ha la possibilitat de la funció pública pròpia de les comunitats autònomes. Vol dir això que, en definitiva, aquesta és absolutament indiscriminada? Vol dir que es constitueixen, o es poden constituir compartiments absolutament estancs entre la funció pública de l'Estat, —l'Administració central de l'Estat, millor dit— i de totes i cada una de les comunitats autònomes? Jo crec que arribar a aquesta conclusió seria fatal per a la construcció ordenada i racional de l'Estat de les autonomies. Si, per exemple, nosaltres entenguéssim que les vacants que es produïssin dintre de l'àmbit de la funció pública de la Generalitat només poguessin ser cobertes lliurement per la mateixa Generalitat, i que els funcionaris estatals sobrants quedessin en una situació d'excedència especial —possibilitat que, en tot cas, podria ser assumible en el període republicà, però que és inacceptable davant d'un estat generalitzat i autònom com fa la Constitució del 78—, podríem arribar a la hipòtesi: que més d'un 30% dels funcionaris de l'Estat quedarien en excedència forçosa i, com es pot veure, és una fórmula absolutament inviable.

Què estableix, en definitiva, l'article 31? Estableix que les comunitats autònomes no poden cobrir vacants sense comunicar-ho a l'Estat i fins que no han transcorregut cinc mesos; si cal per a assegurar el funcionament normal dels serveis públics de la mateixa comunitat, es podrà demanar personal interí. Nosaltres, en principi, vam qüestionar, en tot cas, potser inicialment el termini dels cinc mesos. Llegit amb més calma el mateix article 31 d'aquesta LOAPA, hem vist que els cinc mesos surten, en definitiva, dels dos mesos que tenen des que s'hagi dictat el decret de transferència els Departaments ministerials per fer la relació de tots els funcionaris, i l'adaptació de l'organització després que s'hagin produït els traspassos, més els tres mesos que, una vegada hagin estat passats voluntàriament els funcionaris que han volgut a les comunitats autònomes queden en situació de destinació forçosa durant el temps, si han tingut durant més de tres mesos aquesta situació. Tres mesos més dos són cinc, i, en tot cas, aquí comença la possibilitat de la comunitat autònoma de poder nomenar —aquest article estableix— personal interí per a cobrir aquestes vacants. S'entén que pel que fa a aquest personal interí —una altra possibilitat que, inicialment, havíem observat—, no hi havia un termini fix de l'Estat per a poder cobrir la vacant produïda —i els interins podien estar permanentment en aquesta situació—, però entenem que des del moment que una comunitat autònoma cobreix interinament aquesta plaça, des d'aquest moment pot i ha de convocar, oportunament, la cobertura de la plaça a través dels mitjans i procediments establerts legalment.

També hi ha hagut una dificultat, o s'observen, quant a l'article 32, que després d'afirmar que els funcionaris estatals transferits a les comunitats autònomes continuen pertanyent als seus cossos o escales d'origen, s'assenyala al paràgraf segon que els funcionaris transferits s'integraran com els funcionaris propis de les comunitats autònomes. El dubte ha estat si per

funcionaris propis de les comunitats autònomes s'entén els qui tenen respecte a aquestes simplement una dependència funcional, o tenen també una dependència orgànica. S'ha volgut entendre que el fet de dir que són funcionaris propis podia fer referència simplement a una dependència funcional; nosaltres entenem que potser «funcionaris propis» és més ampli —també s'ha dit que hi havia una certa contradicció amb la disposició transitòria sisena, número 5, de l'Estatut, quan diu que aquests funcionaris passaran a dependre d'aquesta—, més omnicomprensiu, i que comprèn més clarament la dependència funcional i orgànica que no, fins i tot, el simple fet de dependre a què fa referència l'Estatut. Creiem, per tant, que no hi ha contradicció, és a dir que dins el terme «propis» podem entendre dependència funcional orgànica, però, en tot cas, si hi hagués cap dubte, evidentment nosaltres no tindríem cap inconvenient que quedés molt clar que per propis s'entén dependència, tant orgànica com funcional.

Quant a l'article 34 d'aquest mateix títol, allà on fa primer l'afirmació de la facultat exclusiva que l'article 149.1.18 de la Constitució confereix a l'Estat per dictar les bases els principis comuns a les administracions públiques, quant al règim estatutari dels seus funcionaris, s'afirma tot seguit, en el paràgraf segon, que «hasta tanto no sea aprobada esa legislación y, en todo caso, dejando a salvo las previsiones recogidas en los artículos anteriores al presente título, las comunidades autónomas no podrán crear cuerpos, escalas ni seleccionar funcionarios propios». Podríem entendre aquí que hi hauria, si no una certa inconstitucionalitat, sí almenys una no-adequació a la sentència del 28 de juliol d'aquest any del Tribunal Constitucional, quan afirma que quan es tracta del desenvolupament a càrrec d'una comunitat autònoma de la legislació bàsica de l'Estat, no fa falta que aquesta legislació bàsica de l'Estat estigui dictada, sinó que pot inferir o deduir de l'ordenament jurídic vigent aquelles bases, principis, que constitueixen el substratum d'aquest ordenament jurídic i, per tant, de la legislació vigent. I, en aquest sentit, l'article tercer, dos, d'aquesta LOAPA ha afegit, ha fet un afegitó recollint aquest esperit i la lletra d'aquesta sentència constitucional. Per què no s'ha fet aquí? Potser caldria entendre que som en presència d'una llei —i, en tot cas, sumariem una altra vegada per les peticions de la clarificació, quant als articles que són absolutament harmonitzadors dintre d'aquesta LOAPA—, o d'una norma harmonitzadora, en la qual s'estableix que no es poden crear cossos, escales ni seleccionar funcionaris propis fins que el mateix Estat, en virtut de la legislació exclusiva que li concedeix l'article 149.1.18 de la Constitució, i en virtut del que estableix el paràgraf primer d'aquest article 34, hagi dictat la llei pertinent.

Una qüestió que suscita també algunes dificultats és la creació, la possibilitat de funcionament, segons l'article 35 de la Llei, de cossos o escales de funcionaris de caràcter nacional. Nosaltres entendríem que la definició de quins cossos o escales es poden considerar de caràcter nacional, fos detallat en el sentit que no hi hagués dubte d'una possibilitat d'anar creant en el futur, indefinidament, cossos o escales de caràcter nacional, incardinats dintre de la funció pública de les mateixes comunitats autònomes. Jo no sé si seria bo que s'introduís una esmena, o admetre que, donat que està en tràmit, perquè ja ha estat presentada i publicada en el *Butlletí Oficial de les Corts*, Congrés dels Diputats, el 9 d'octubre, la Llei de Bases de

Règim Estatutari dels Funcionaris Públics, en virtut del que estableix l'article 149.1.18 de la Constitució, estableix en la seva disposició transitòria novena, que «en el mismo plazo —és a dir, “en el plazo de un año”— el Gobierno remitirá a las Cortes Generales un proyecto de ley por el que se determinarán los actuales cuerpos o escalas que hayan de tener el carácter de nacionales». En presència, per tant, d'aquest projecte de llei en tràmit, ho repeteixo, al Congrés dels Diputats, es podria entendre que quedés absolutament clarificat aquest article 35 de la LOAPA, quan fa referència a aquest tema. Cal observar també que la presentació al Congrés dels Diputats de les Bases del Règim Estatutari dels Funcionaris Públics, juntament també, publicat al mateix *Butlletí Oficial* del Congrés dels Diputats amb un altre projecte de llei amb caràcter —aquest— de llei orgànica que regula l'exercici dels drets i les llibertats dels funcionaris de les administracions públiques, podria fer sobrers els articles destinats per la LOAPA a la funció pública.

Nosaltres entenem, primer, que és urgent la regulació d'aquesta matèria; segona, que no és incompatible entre una i l'altra, i tercera, que no hi ha cap mena de contradicció entre els articles que la LOAPA destina a la funció pública i els articles que comprenen tant el text de les Bases de Règim Estatutari com el que regula els drets sindicals dels funcionaris públics publicats, ho repeteixo, ja al *Butlletí Oficial* del Congrés dels Diputats.

Queda, d'altra banda, el tema de l'Administració del Consell Superior de la Funció Pública, en el qual diu que «l'Administració de l'Estat, a proposta del Consell, podrà establir programes mínims i podrà assumir, d'acord amb les Comunitats Autònomes, la celebració de cursos de formació i perfeccionament». Jo diria que això és incardinable absolutament, dintre del context general que hem dit; és a dir que en no optar la Constitució per una sola funció pública per a tot l'Estat, en existir la possibilitat de funcionament de funcions públiques pròpies de les Comunitats Autònomes, cal establir els mecanismes de coordinació entre totes les funcions públiques del mateix Estat.

Hi ha la creació, com a òrgan suprem de coordinació d'aquestes funcions, d'aquest Consell Superior de la Funció Pública, que cal dir que, en virtut de l'article 50 del mateix text de bases a què he fet referència, dels funcionaris públics, és un organisme paritari, en la mesura que és constituït per 24 membres, 12 dels quals són nomenats pel Govern, per a dos anys, i, dels altres 12,5 per l'Administració de l'Estat, 3 per les Comunitats Autònomes, 3 per l'Administració local i 1 per la Seguretat Social.

Aquest és el repàs ràpid que he intentat fer amb el més breu temps possible, senyor President, dels Títols que aquest matí hem deixat pendents per a discussió, per al debat, fonamentalment, d'aquesta tarda.

Només em resta dir ja que en aquesta operació històrica de recomposició interna de la pluralitat interestatal, no hi ha cap obstacle insalvable que s'oposi al seu bon fi, però tampoc no hi ha cap drecera que assegurí de trobar una solució satisfactòria, mitjançant la invocació simplista de fórmules estereotipades que creient dir-ho tot no diuen absolutament res. La imaginació i l'esforç col·lectiu sobre la base d'una solidaritat imprescindible, la qual absència és el mecanisme que alimenta

moltes de les dificultats amb les quals el procés en curs ha anat ensopegant, són, en qualsevol cas, rigorosament insubstituïbles.

En la defensa i en les paraules que nosaltres hem tingut, i que tindrem encara, en el si d'aquest debat, ha estat la nostra voluntat d'afirmar i defensar, en tot cas, que aquesta Llei interpreta, esplaia, explicita en alguns casos, principis, articles establerts en la mateixa Constitució que en cap cas no modifiquen ni aquesta ni el mateix Estatut, i que, en últim terme, igual que els experts i, evidentment, qualsevol ciutadà d'aquest país, estem sota el veredicté últim del Tribunal Constitucional.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a acabar de fixar la posició del Grup de Centristes, té la paraula el Diputat senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, la meua tasca, per a acabar de fixar posicions, s'havia de limitar a aspectes econòmics. Com que hi haurà una segona represa de paraula més tard, aleshores potser podrem afegir-hi alguna cosa més.

En aquests moments, i de manera breu, reduïda, en relació amb el que pensava dir el Grup parlamentari de Centristes, jo hauria de començar dient que, així com s'ha estat dient que hi ha molts problemes de conculcació del contingut econòmic de l'Estatut, tant directament en determinats punts dels acords autonòmics com en la legislació concreta del Fons de Compensació Interterritorial, amb tota serietat, exempts del tot de demagògia, que no els veiem, aquests problemes de conculcació. Algunes coses direm ara, algunes altres acabarem de deixar per després per a fer precisions complementàries.

En primer lloc hi ha un punt realment important que reiteradament nosaltres hem esmentat en aquesta Cambra, que és el contingut d'un precepte molt important del mateix Estatut d'Autonomia de Catalunya. Nosaltres reiterem que la Disposició Addicional Setena d'aquest Estatut d'Autonomia de Catalunya, on diu que l'exercici de les competències financeres previstes en aquest Estatut a favor de la Generalitat haurà d'acomodar-se al que estableixi la Llei Orgànica prevista en el paràgraf 3 de l'article 157 de la Constitució, vol dir, exactament —això és el que està dient, no hi cap cap altra interpretació— que hi ha possibilitats, és un procés de creació d'autonomies, que es fa de pressa, poden haver-hi deficiències, poden haver-hi errors, i es fa amb aquesta cautela, amb la cautela que en la Llei Orgànica es precisaran punts.

L'únic punt en el qual realment hi ha discrepància entre el contingut econòmic-financer de l'Estatut i el que diu la LOAPA —però estava previst que podia ser així, a través d'aquesta Disposició Addicional Setena— és en quin moment es compten les valoracions del procés de traspassos. Aleshores, és clar que la LOFCA diu quelcom diferent del que diu l'Estatut; aleshores, d'acord amb l'esmentada disposició de l'Estatut, el que diu la LOFCA està d'acord amb el que l'Estatut ja avant-matx accepta que pot ser d'aquesta manera. Però aquesta és una precisió de menor entitat. El que passa és que no hi ha cap altra possibilitat tècnica de definir, com s'ha definit, el càlcul del percentatge, que de la manera com apareix en els acords autonòmics. No és possible, a l'hora de la determinació del percentatge que s'obté per diferència entre el cost dels serveis transferits, menys el recaptat pels impostos cedits,

partit pels ingressos del Capítol I i II del Pressupost de l'Estat de l'exercici anterior, no hi ha cap altra possibilitat d'arribar a un percentatge si no és a través del conjunt d'aplicar unes magnituds homogènies, totes tres referides al mateix exercici, l'exercici anterior al que s'han produït les valoracions. Aquest és un tema tècnic que té, però, una segona vessant que acaba de complementar que amb això no es conculca res, sinó que es fa una precisió tècnica d'una incorrecció tècnica que tenia l'Estatut i que l'Addicional Setena preveia la possible diferenciació i correcció de les coses que, com aquestes, no fossin prou ben fetes. És a dir, aquest percentatge que aleshores és referit a l'exercici anterior, després s'actualitza en multiplicar pel que és el Pressupost general de l'Estat, Capítols I i II de l'Estat d'Ingressos, de l'exercici següent al que s'han produït les transferències, de la qual manera ja s'està, a la vegada, en perdre un any endarrera però guanyant un any per endavant, compensant i deixant l'actualització precisa a partir d'un percentatge concret i definit.

A més, aquest punt ha estat subjecte a moltes consideracions i debats, i avui he demanat —i em sap greu que encara no estigui mecanografiat— el text d'una Comissió Informativa que l'Honorable Conseller d'Economia i Finances va tenir davant la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, tractant el tema de la Comissió de Valoracions respecte als serveis ja transferits. I en aquest punt concret hi ha una acceptació clara i concreta, entenent el tema del Conseller d'Economia i Finances —al qual jo hauria volgut fer referència escrita, però insisteixo que l'he demanat avui als Serveis del Parlament, està enregistrat, però encara no en tenim la transcripció. Ho dic perquè en definitiva aquest és l'únic problema tècnic que des del nostre punt de vista es podria dir que hi ha formalment, des del punt de vista tècnic no hi ha cap mena de problema perquè l'actualització es respecta del tot. No hi ha cap pèrdua en el sentit de tirar endarrera la valoració perquè el percentatge es fa amb tres xifres homogènies, totes referides al mateix exercici, i una actualització, aleshores, de dos anys, que és el que correspon aplicar-li a l'hora de multiplicar aquest percentatge per una xifra concreta.

Respecte al tema que aquí preocupa dels costos indirectes, en definitiva, doncs, al llarg del punt 14 dels acords autonòmics està resolt d'una manera, creiem, absolutament satisfactòria. Es tenen en compte no sols els de l'Administració perifèrica, sinó tots els de l'Administració central; es poden dur, sobre aquests, tots els dels serveis centrals de planificació que corresponguin adscrits a les transferències transferides, als serveis i a les transferències transferides a la Generalitat. Fins i tot, aquest punt 14 estableix que, en cas que no la totalitat d'un determinat servei de planificació es podria portar, amb la seva transferència, amb la seva valoració, cap a la Generalitat, en aquest cas, fins i tot en el punt 14 s'estableix que la totalitat del servei, no solament la part adscriptible a la Generalitat, en termes dels crèdits que consumeixen aquests serveis de la planificació central, referida a competències traspasades a la Generalitat, en la seva totalitat haurien d'anar a aquest terreny. A més, jo voldria creure que en aquest terreny l'acord possiblement a hores d'ara ja sigui satisfactori i no crec que això ens hagi de preocupar gens ni mica des de cap punt de vista.

Potser saltant directament, perquè el temps no crec que em permeti gaire cosa més, al Fons de Compensació Interterritori-

al, és clar que és un fons que, aquí, bastants dels col·legues que han intervingut al matí estaven preocupats que el distribuïssin les Corts Generals. És clar, és una secció dels Pressupostos Generals de l'Estat; la Constitució, en el paràgraf 2 de l'article 158, estableix que serà distribuït per les Corts Generals entre les Comunitats Autònomes. Realment, aquest és un punt que a nosaltres ens preocupa molt i el traiem sempre perquè és molt important que el tinguem en compte. Des de sempre el procés històric, i ens n'aniríem al 1845 o al 1902, i, aleshores, aquesta posició —coincident, per cert, amb l'informe dels col·legues del PSUC— és del Fomento del Trabajo Nacional, en Joan Güell i Ferrer i en Guillem Graell, amb les dades respectives, ens diu que és que la balança fiscal de Catalunya envers l'Estat és negativa. És clar que és negativa, i això és una cosa normal; és una cosa normal i quan nosaltres estem plantejant de debò un tema de solidaritat, estem davant d'un tema d'unitat de mercat.

Hi ha dues maneres d'estar conculcant el principi d'unitat de mercat: una, mitjançant disposicions administratives —no és aquest el cas—, l'altra, conceptualment, intentant veure des d'una òptica parcial i trossejada, el conjunt de les relacions econòmiques dins de l'Estat. És cert que Catalunya té una balança fiscal desfavorable, la hi ha tinguda sempre, però també és cert que al voltant de l'espai econòmic espanyol hi ha un aranzel exterior comú que, de fet, ha permès reservar determinats mercats interiors, dins de l'Estat, a favor d'aquelles regions industrialment més avançades, creant els seus mercats naturals dins de l'aranzel. Això, a més, ha creat problemes de relació desfavorable de preus, d'intercanvi entre els sectors primaris i els sectors industrials, en contra dels territoris espanyols menys desenvolupats, en contra dels territoris agraris i a favor de les regions industrials. Així mateix, la balança comercial interior és favorable a Catalunya dins d'Espanya, com és lògic que sigui d'aquesta manera. El mateix es pot dir de la balança financera i, en definitiva, hi ha a favor de Catalunya, des de sempre, una importació neta de capital humà, que signifiquen els emigrants que, un cop ja a punt de ser posats a disposició del procés productiu, s'incorporen venint a treballar a Catalunya i a les regions més riques. Per totes aquestes raons, quan estem considerant la balança fiscal desfavorable, que és certa —ningú no diu que no sigui certa—, aquesta és una òptica parcial, és el conjunt de les relacions econòmiques i financeres arreu de tot l'Estat el que ens ha de forçar a estudiar el tema d'una manera completa, satisfactòria, solidària, respectant, de fet, conceptualment, la unitat de mercat.

A partir d'aquí, sembla que el Fons de Compensació Interterritorial sigui el gran desllorigador de tots els problemes econòmics del país. Bé, si vostès s'han parat a fer números, aquest any el Pressupost consolidat del sector públic, per a l'any 82, puja a 6,8 bilions de pessetes, això vol dir que el Fons de Compensació Interterritorial només és el 2,5% del Pressupost consolidat del sector públic. ¿És que amb l'altre 97,5%, a través del subsidi d'atur de totes les aplicacions redistributives de naturalesa espacial no s'està complint el principi de solidaritat, és que no hi ha explícites i implícites moltes fórmules de nivellament de la distribució espacial, funcional i personal de la renda, a part del Fons de Compensació Interterritorial? Això només és la guinda dels tres, dins les finances autonòmiques, dels tres procediments per a procedir a equilibrar la renda en

l'àmbit territorial espanyol. Aleshores, el Fons de Compensació és quelcom petit, quelcom poc important, quelcom a què s'està donant una importància realment excepcional, que, posat en la tessitura d'una mateixa balança fiscal, no ve a canviar ni a millorar gaire quin és el procés de totes les relacions econòmiques conjuntes.

Per totes aquestes raons, els únics punts que es poden dir del Fons de Compensació Interterritorial que han estat, diguéssim, atacats aquí, és que si les variables per a fer la seva distribució haurien de ser unes o unes altres. És clar que aquest és un tema discrecional que és molt difícil d'encertar, que cadascú faria el fons una mica a la seva manera, que se'ns escapa de totes les possibilitats exactes i estrictes i de justícia, però sí que el Fons està d'acord, una vegada més, amb els principis que estableix, reiteradament, la Constitució. Sí que el Fons està d'acord amb el que estableix l'article 16 de la Llei Orgànica de finançament de les Comunitats Autòniques, sí que és veritat que el Fons de Compensació no constitueix cap problema especial, pel que és el contingut autonòmic de l'Estatut de Catalunya i, en definitiva, senyor President i senyores i senyors Diputats, aquesta és la posició central, general, del Grup parlamentari de Centristes de Catalunya en el Parlament de Catalunya, respecte al contingut econòmic-financer, en els trets fonamentals, esperant poder especificar algun punt més en la darrera part del debat que tenim en el dia d'avui.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat té la paraula

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, en aquest torn intervindran pel nostre Grup el Diputat senyor Antoni Lucchetti, el senyor Luis Valentín i el senyor Ramon Espasa, tal com preveuen les regles, en torns de deu minuts.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, estem davant d'un problema fonamentalment polític, però també d'un problema de marc legal. La Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autonòmic, els acords que estem avui discutint, el Fons de Compensació, presenten contradiccions amb la Constitució, amb la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes, i amb els Estatuts d'Autonomia i, molt en concret, també, amb el de Catalunya.

Nosaltres, el nostre Grup, hem defensat en la Constitució, en la LOFCA i en l'Estatut d'Autonomia de Catalunya el criteri que sense autonomia financera s'estrangulava l'autonomia política, base del necessari principi de solidaritat cap als altres pobles d'Espanya. Solidaritat que econòmicament s'expressa, principalment, per la important contribució dels ciutadans de Catalunya als ingressos generals de l'Estat. Però nosaltres defensem una solidaritat, un concepte de solidaritat sense entrar en el parany de supplantar els diferents i contradictoris interessos socials per una falsa pugna interterritorial.

Aquest criteri, però, aquests criteris de solidaritat que recull la Constitució, vénen qüestionats per la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autonòmic, que no introdueix més concreció ni més precisió tècnica, sinó ben al contrari, els buits i les ambigüitats dels altres textos esmentats. Cert és que aquestes dificultats són agreujades i precedides per les insuficiències i mancances del Govern de Convergència i Unió aquí a Catalunya, del Consell Executiu. Ja l'any passat, per aquestes

èpoques, una mica abans, el nostre Grup va presentar una pregunta sobre l'incompliment d'allò que mana l'Estatut sobre la fixació del percentatge de participació en els impostos de l'Estat. Cal ara, també, posar de manifest la debilitat en la negociació de la Llei de Cessió de Tributs, i, finalment, deixar clar que el que la tan menyspreada LOAPA vol consagrar no és més que elevar a la categoria de definitiu el mètode emprat fins ara —bé que amb caire de provisionalitat— en les valoracions de les transferències, deixant de banda, excloses, les despeses de nova inversió.

La nostra crítica al contingut econòmic de la LOAPA és tant sobre el mètode emprat com sobre el seu contingut. Uns acords d'aquestes característiques exigeixen la presència de tots els partits, la negociació comptant amb Catalunya, amb Euskadi, amb Andalusia, etc., i amb tots els partits polítics, i no feta bilateralment i al marge de les institucions representatives. Però el problema més greu és el de contingut. Els desequilibris territorials a Espanya vénen de molts anys enrera, són molt profunds; la crisi econòmica tendeix a accentuar-los, i l'esperit amb què aborda la seva correcció la LOAPA no és ni suficient ni eficaç.

En primer lloc, creiem que ja és simptomàtic que els acords evitin, com a marc legal de referència, qualsevol esment als Estatuts d'autonomia, i que els centrin, únicament i exclusivament, en la LOFCA.

En segon lloc, fan una perillosa equiparació entre el sistema transitori i el sistema definitiu que defineix la LOFCA, la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes, que no té sentit, o que en té massa, en reduir el criteri transitori del simple cost efectiu al principi expressat en l'article 13 de la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes, de manera que el període definitiu ha d'implicar una distribució interterritorial justa dels recursos públics, tenint en compte els principis d'equitat distributiva, esforç fiscal i solidaritat harmònicament combinats. Reduir, confondre aquest principi amb el criteri provisional del cost efectiu ens sembla un sofisme groller que ens porta a la cristallització de les desigualtats existents.

L'article 26.2 de la Llei Orgànica d'Harmonització introdueix també contradiccions en la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes i amb l'Estatut, en dir que la valoració dels serveis transferits es farà d'acord amb el cost efectiu de la prestació del servei, referits dintre del territori de la Comunitat autònoma receptora, durant l'any immediatament anterior al de l'efectivitat de la transferència. Voldríem ressaltar la frase «durant l'any immediatament anterior al de l'efectivitat de la transferència», i comparar-la amb el que s'especifica en la LOFCA i en el mateix Estatut d'Autonomia de Catalunya, que diu «en el moment de la transferència»; contradicció de la qual volem remarcar dues coses: primera, la indeterminació que suposa canviar «el moment de la transferència» per l'expressió «efectivitat de la transferència», perquè ¿quan és efectiva una transferència? ¿N'hi ha prou que aparegui en el *Butlletí Oficial de l'Estat*? Però l'element més greu és la precisió «durant l'any immediatament anterior al de l'efectivitat de la transferència». Aquí, a la inseguretat, a la indeterminació, s'hi afegeix, en suma, la insuficiència.

En una crisi econòmica caracteritzada precisament per uns índexs d'inflació molt forts, fer el càlcul amb un any de desfà-

sament porta a disminuir la capacitat financera de les Comunitats autònomes; en definitiva, la seva capacitat d'autogovern, perquè no és un problema de percentatge, que es resoluria aviat. Recordem que ni l'any passat ni aquest any, en els terminis determinats per l'Estatut, s'ha fixat aquest percentatge, sinó que és un problema de xifres absolutes. I aquesta voluntat d'afeblir l'autonomia financera i política apareix amb més claredat quan en els acords s'expliquen els criteris de com es valoraran els costos indirectes i les despeses d'inversió. En el primer cas, dels costos indirectes, es diu que mai no es computaran com a tals les tasques generals de coordinació, direcció i suport que a nivell de tot el territori nacional continuïn essent exercides per l'Administració central de l'Estat. Aquesta exclusió, si no va acompanyada d'una ferma voluntat de millorar la racionalitat i l'eficàcia de l'Administració central mitjançant una profunda reforma administrativa, pot portar a una duplictat de despeses, de funcions, que cal resoldre, i el nostre Grup no està defensant el desmantellament dels serveis centrals ni la reducció del funcionariat en xifres absolutes, sinó la racionalitat i l'eficàcia. Mentre en la Comunitat Econòmica Europea, l'any 1977 —les xifres de què aquí dispo— un 16% de la població activa oren funcionaris públics, a Espanya aquest percentatge era només del 9,3%, però, atenció: mentre que en la Comunitat Econòmica Europea aquests funcionaris estaven un 41% en l'Administració local i un 59% en la central, a Espanya aquestes xifres eren d'un 19% només en els ens locals, i d'un 81% en l'Administració central. No pretenem, per tant, de disminuir el nombre total de funcionaris, ni tan solament de l'Administració central, sinó d'introduir criteris de racionalitat, servei i eficàcia, a través d'una profunda reforma administrativa.

Feta aquesta petita digressió sobre els perills de duplictat de despesa que apareixen segons com es valoren els costos indirectes, ens referirem a l'element més greu dels acords en matèria financera: l'exclusió de les despeses d'inversió, de les noves inversions i de les subvencions a persones i a entitats amb l'intent que siguin finançades a través del Fons de Compensació Interterritorial. A parer del nostre Grup, aquest és un tema cabdal per a la capacitat financera de les Comunitats autònomes de la Generalitat; aquest és un tema que ja s'ha plantejat malament en les valoracions provisionals de les transferències acceptades pel Consell Executiu. Es diu que s'inclouran com a cost efectiu les despeses d'inversió corresponents a conservació, millora i substitució. Ara deixem de banda que també es refereixen a l'exercici anterior, cosa que ja hem criticat. S'exclou, per tant, de la valoració dels serveis transferits el cost de les noves inversions, de les ampliacions, com pot ser ara la construcció d'escoles i de carreteres.

I nosaltres ens preguntem: quin sentit té, aleshores, parlar de competències exclusives o plenes, referides a unes competències que no permeten dotar noves inversions? Quin sarcasme és parlar de competències exclusives o plenes, quan una eina política tan fonamental com ho són les subvencions a entitats o a persones privades queden excloses de la valoració dels serveis transferits?

Per la via del retall econòmic-financer es pretén anular aquest caràcter exclusiu de competències que contempla l'Estatut. La crítica al Fons de Compensació Interterritorial, pensem que cal fer-la un altre dia, no avui, en profunditat, per

centrar-nos avui en el tema del debat de la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic. Però no podem deixar de fer una referència a l'escamoteig que es fa en finançar les noves inversions, en tot cas, a través del Fons de Compensació Interterritorial.

Per a nosaltres —i això és important—, els recursos del Fons haurien de provenir dels que actualment es destinen a inversions, afectes a serveis no transferibles, a serveis de competència de l'Administració central, perquè les noves inversions, afectes a serveis transferits, s'han de valorar amb l'anomenat cost efectiu de les transferències ja fetes. Si no, es dona, en nom de la solidaritat, a través del Fons de Compensació, el mateix que se sostreu d'allò que haurien de ser unes valoracions correctes a lliure disposició de les Comunitats autònomes. En definitiva, se'ns dona amb una mà el que se'ns pren amb una altra.

Com s'ha dit tantes vegades, no hi ha autonomia política sense autonomia financera, o dit d'una altra manera, sense lliure disposició dels recursos suficients, i tampoc no hi ha solidaritat interterritorial sense autonomia plena, política i econòmica. I la solidaritat necessita criteris clars, negociats entre tots els pobles d'Espanya, i vinculats a un projecte de transformació econòmica que la Constitució permet. Els desequilibris territorials, que no vénen del període autòmic han de situar-se en primer pla com, sobretot, el tema avui tan fonamental de la crisi i l'atur. Crisi i atur que afecten de forma secular i estructural Andalusia —és veritat—, però que també afecten molt especialment, per les característiques de la crisi que avui estem patint, les zones industrials de Catalunya.

És en defensa d'aquests criteris de solidaritat i d'autonomia que creiem necessari revisar a fons, unitàriament, el contingut d'aquests acords, per fer-hi sentir la veu de Catalunya, defensar la democràcia i l'autonomia, lluita avui inseparable, i que és també una lluita inseparable pels continguts d'aquesta democràcia i d'aquesta autonomia.

El Sr. PRESIDENT: Per a continuar fixant la posició del Grup del PSU, té la paraula el Diputat senyor Valentín.

El Sr. VALENTÍN: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, en este segundo espacio y tiempo que corresponden a mi Grupo, me referiré monográficamente a un tema: al tema de la función pública. Y esto es así porque el tema de la función pública es una cuestión esencial, porque toca directamente el concepto mismo de la autonomía. No es imaginable una verdadera autonomía sin una Administración pública propia, y a su vez no es imaginable una Administración pública propia sin una función pública propia. Si estas condiciones no se dan, estaremos en el terreno de la descentralización, de la delegación de la gestión de servicios, en la simple autonomía... en otra cosa, pero no estaremos hablando de una auténtica autonomía política, de verdadero autogobierno. No estaremos hablando del concepto de autonomía que se desprende del Título Octavo de la Constitución, que consagra el Estatuto de Autonomía de Cataluña y que es la aspiración política expresada e indeclinable del pueblo de Cataluña. Por todo ello es preciso que, sin prejuicios, pero sí con ojos críticos y avisados, examinemos los preceptos que sobre el tema se contienen en el Proyecto de Ley Orgánica de Armonización del Proceso Autonómico.

La primera cuestión que se plantea es la inidoneidad de la

sede legal elegida. Es decir, si una pretendida ley armonizadora del proceso autonómico es el lugar adecuado para incluir —como incluye el proyecto— una amplia referencia al tema de la función pública. Nuestro Grupo cree firmemente que no. Al Grupo parlamentario que represento le parece evidente que la sede legal, lógica, de este tipo de regulación, es la ley de bases prevista en el artículo 149.1.18 de la Constitución, y así parecería que lo ha entendido el Gobierno del Estado si consideráramos aisladamente esta iniciativa, al presentar en el Congreso de los Diputados el pasado mes de setiembre, dos proyectos de ley al respecto: uno, por el que se aprueban las bases del régimen estatutario de los funcionarios, y otro de ley orgánica por el que se regulan las peculiaridades del ejercicio de los derechos y libertades por parte de los funcionarios de las administraciones públicas.

Dos iniciativas, pues: la de los proyectos antes mencionados, y la de la LOAPA, superpuestos y, por tanto, ocasionados a la contradicción, a un complejo problema de eventuales derogaciones tácitas o expresas, riesgos, en suma, que sólo pueden entenderse a partir de la decisión de arrostrarlos, a partir del coyunturalismo de una voluntad política orientada a propósitos bien diferentes.

Dos iniciativas, además, heterogéneas en lo que atañe a la naturaleza de las normas: ley orgánica en el caso de la LOAPA, ley ordinaria en el caso del primero de los dos proyectos de ley citados anteriormente. Y no cabe mitigar el problema con una distinción singular, sin más alcance que el de una siempre opinable interpretación de la naturaleza de cada uno de los preceptos de la LOAPA. La atribución del carácter de orgánica a la Ley de Armonización es integral.

Podríamos encontrarnos con el contrasentido de ver preceptos de una ley ordinaria derogando otros de una ley orgánica. Ya sabemos que ambas clases de leyes tienen el mismo rango, en principio, en la jerarquía de las normas, pero nadie puede dudar de la mayor cualificación política de una ley orgánica, como puede deducirse, entre otros rasgos, por ejemplo, de las distintas mayorías necesarias para su respectiva aprobación; mayoría absoluta, en el caso de las leyes orgánicas, y mayoría simple en el caso de las leyes ordinarias. Es posible admitir la conveniencia de que la norma general típicamente de derecho transitorio, tendría que ser encaminada a racionalizar uniformemente el tratamiento de los funcionarios transferidos, a asegurar con precisión sus derechos, todo ello con respecto estricto de lo ya normado en los estatutos de autonomía aprobados, pero lo que no es aceptable es el tratamiento de soslayo, ocasional, de la función pública en una ley cuyo objetivo se inscribe en una preocupación política distinta.

La idoneidad de la sede legal queda manifiesta en un ejemplo singular que no podemos por menos de poner de relieve; se trata del caso, ya mencionado en este debate, del Consejo Superior de la Función Pública. De pronto, como por generación espontánea, en el artículo 37.3 de la LOAPA aparece por primera vez mencionado a propósito de la homologación de cuerpos o escalas de funcionarios, y a continuación, en el artículo 38, se crea el Consejo Superior de la Función Pública, nada menos que un organismo al que hay que presuponer unas funciones de carácter general, extendidas a todo el ámbito de la función pública, y, por tanto, necesitado de una regulación completa de su composición, competencias y funci-

ones, se despacha su creación con una norma de cuatro líneas.

Claramente, pues, en nuestra opinión, una utilización instrumentalizada de temas y de entes propios de ser tratados en una ley distinta, indudablemente, en nuestra opinión, la del artículo 149.1, apartado 18 de la Constitución. La propia Comisión Permanente de titulares de órganos encargados de la administración de personal, a que se refiere el apartado segundo del propio artículo 38 al que estamos ahora aludiendo, que pudiera aceptarse como enmarcada en el tema autonómico, se presenta confusamente solapada con el Consejo Superior de la Función Pública, a modo de una traducción mecánica de instancias semejantes de otros lugares con federalismo plenamente consolidado, atribuyéndole, por lo demás, nada menos que facultades en orden a ejecutar lo establecido en esta ley o en la ley a que se refiere el artículo anterior al artículo 149.1.18 de la Constitución. Estamos, pues, en nuestra opinión, ante una amenaza de recorte de las facultades organizativas de las comunidades autónomas y, en concreto, de la Generalitat de Catalunya.

Nos referiremos ahora al tema concreto de los funcionarios, dividiéndolos en tres apartados, que se deducen del conjunto del tratamiento que hace de este tema la LOAPA: los funcionarios transferidos, los funcionarios de los cuerpos nacionales y los funcionarios propios o propiamente propios porque también aquí hay contradicciones e insuficiencias técnicas en la ley, que están contemplados en un artículo distinto. Por lo que respecta a los funcionarios transferidos, encontramos que los artículos 31, 32 i 33, fundamentalmente, del proyecto de la LOAPA son los que hacen un tratamiento del tema. La primera cuestión que se plantea, planteándola en el orden en que aparece en el articulado, y la primera objeción a formular es la limitación del artículo 31, segundo, sobre contratación de personal. Nosotros estamos a favor de un uso prudente y reglado del reclutamiento de funcionarios por vía de contratación, pero lo que no alcanzamos a comprender es el motivo por el que se hace de peor condición a las Administraciones autonómicas en esta materia, que la Administración del Estado, como se desprende del artículo sexto de la Ley de 7 de febrero de 1964, y que las Administraciones locales, como se desprende del artículo 25, primero, del texto articulado parcial de la Ley 41/75 de Bases del Estatuto de Régimen Local.

Otro tema preocupante es el planteado por el artículo 32, en los apartados primero y segundo, al establecer de hecho una doble dependencia del funcionario transferido, dependencia orgánica del Estado, a través de la continuidad de su pertenencia al cuerpo o escala de origen, y funcional de la Comunidad Autónoma, al integrarse como funcionarios propios de las mismas, es decir, un régimen semejante al de la Generalitat provisional, entonces seguramente justo, pero inaceptable, después de la entrada en vigor del Estatuto de Autonomía. Estas normas entran en contradicción con la Disposición Transitoria Sexta, apartado quinto del Estatuto, en el cual la dependencia del funcionario afectado por la transferencia se predica íntegramente, orgánica y funcional, toda vez que si en la norma transitoria estatutaria no se distingue entre ambas dependencias, no es, en una buena hermenéutica, correcto que puedan hacerse distinciones.

Este Grupo parlamentario es muy sensible a la preocupación de los funcionarios por su seguridad y el íntegro mantenimien-

to de sus derechos como tales, presentes y futuros, pero ello no es óbice para que muestre su disconformidad con esa especie de «Comisión de Servicios» encubierta que establece la LOAPA.

No se puede pertenecer simultáneamente a dos administraciones; lo adecuado hubiera sido la configuración de una situación administrativa en el cuerpo o escala de origen, no importa el nombre que se le diera, sino la descripción rigurosa de sus efectos, tal que al funcionario transferido y plenamente dependiente de la administración receptora, le sean totalmente homologados y computados los servicios prestados a la comunidad autónoma, como si los hubiera prestado en la administración de procedencia, y a todos los efectos imaginables: de concursos, promoción, acumulación de antigüedad, derechos pasivos, etc., etc., es decir, se trataría de invertir el sentido de la *fictio iuris*, que establece la ley. El funcionario, al revés que en la LOAPA, es de la Comunidad Autónoma, y es, a los efectos de todos sus derechos y expectativas, como si siguiera en activo en su escalafón de origen.

Tampoco podemos dejar de manifestar nuestra discrepancia con el redactado del apartado cuarto del artículo 32: «los funcionarios a que se refiere el presente artículo —dice el artículo 32— no podrán ser adscritos a puestos de trabajo que no correspondan a su categoría, cuerpo o escala». Estaríamos de acuerdo en lo que se refiere a la categoría, más bien al nivel; hay que asegurar, por ejemplo, que no se puede asignar a un funcionario de nivel técnico destinos de auxiliares de subalternos, y que ese destino corresponda, genéricamente, al ámbito de actividad administrativa o facultativa del funcionario en cuestión. Pero la referencia concretísima al cuerpo y a la escala podrían suponer, en la práctica, una importante restricción a la capacidad de reorganización de sus servicios de autoorganización administrativa de la Comunidad Autónoma.

Nos referiremos ahora al tema de los cuerpos nacionales. El artículo 35 de la LOAPA es, en nuestra opinión, uno de los preceptos del texto más preocupantes. El apartado primero del citado artículo 35 dice —y creo que es ilustrativa su lectura completa— lo siguiente: «Tendrán carácter nacional los cuerpos o escalas de funcionarios a los que en el futuro una ley del Estado asigne dicho carácter». Y después: «Las funciones propias de estos cuerpos o escalas deberán ser desempeñadas en las comunidades autónomas por funcionarios procedentes de los mismos». La evocación del caso de la Administración local y sus cuerpos nacionales de secretarios, interventores y depositarios es inevitable, y consecuentemente inevitable la sospecha del concepto que subliminalmente se tiene, desde la filosofía de la LOAPA, acerca de la naturaleza de las administraciones autonómicas: una administración local más. Y esta concepción no es de recibo, porque desde la filosofía de la Constitución, de su Título Octavo, especialmente, las administraciones autonómicas son administraciones mayores, concurrentes con la central; administración central del Estado y administraciones autonómicas que también son Estado son los elementos que debidamente estructurados configuran la apoyatura de esa nueva organización del Estado que llamamos Estado de las Autonomías.

Y si nos detenemos en el examen del artículo 35, es de resal-

tar —ya lo hemos visto— la ilimitada facultad para asignar el carácter de cuerpos nacionales y de definir funciones que obligatoriamente han de desempeñarse por ellos en las comunidades autónomas. Y es más: lo presumible es que la atribución de este carácter será a cuerpos superiores, de élite, que asumirán el estrato más determinante de los cuadros y de la estructura de las administraciones autonómicas. Y aún más, ¿qué tipo de dependencia tendrían estos funcionarios respecto de las comunidades autónomas? Ni siquiera se aborda el tema, dejando la cuestión en un inquietante vacío. Ni con la mejor voluntad puede dejar de adivinarse una inmisión directa en las facultades que derivan del artículo 10.1.1 del Estatut, precepto éste continuamente amenazado a lo largo del Título Sexto de la LOAPA e incluso más allá, en el conjunto del ejercicio de la actividad administrativa y de gestión de la comunidad autónoma, en este caso concreto de la Generalitat de Catalunya.

Por último, el tema de los funcionarios propios. Queda esta categoría de los funcionarios propios de la comunidad autónoma por estudiar. Estos se definen por pasiva, residualmente; serían aquellos que no pertenecen al grupo de los transferidos o al de los cuerpos nacionales. Hay que destacar que la existencia de cuerpos de funcionarios propios de las comunidades autónomas no está en la LOAPA meridianamente claro, más bien se deduce su posible creación por ingerencia y deducción que por una explícita declaración en este sentido. Se deduciría a *contrario sensu* del apartado segundo del artículo 34; si hasta que no sea aprobada la legislación estatal de funcionarios no pueden crearse cuerpos o escalas propios de la comunidad autónoma, parece que después de aprobarse dicha legislación sí que podrían crearse. Por cierto que es ésta una norma en curiosa contradicción con el esperanzador párrafo segundo del artículo tercero, que con carácter general reconoce a las comunidades autónomas la posibilidad de desarrollar legislativamente los principios o bases que se contengan en el derecho estatal vigente en cada momento, interpretando dicho derecho conforme a la Constitución, sin esperar a que las Cortes generales elaboren la legislación *ad hoc* a que se refiere el artículo segundo, y desbloqueando con ello la suspensión de facultades de desarrollo legislativo que en principio se deduciría del párrafo primero del propio artículo tercero de la LOAPA.

Sería, pues, postulable la supresión de este artículo 34, apartado segundo, por coherencia interna de la LOAPA, y respeto estricto al artículo 10, apartado primero del Estatut de Autonomia. Pero es más, el artículo 37 de la LOAPA, que reitera el carácter residual de los cuerpos o escalas propios de las comunidades autónomas, contiene en sus apartados primero y segundo una tal amplitud de facultades de la Administración del Estado y del Consejo Superior de la Función Pública, y una tan extensiva interpretación de la eventualidad lógica del artículo 149.1.18 de la Constitución, que resulta difícil de imaginar qué queda a la comunidad autónoma fuera del acto formal de crear sus propios cuerpos o escalas. También aquí sería postulable, por las mismas razones antes expuestas, una supresión, o al menos un redactado de contenido más sobrio y genérico del inciso final del artículo 37 apartado primero y de todo

el apartado segundo del propio artículo.

Muchos más temas sería posible tratar: el tema de la Escuela de Administración Pública de Cataluña, que con una normativa estatal tan absorbente, tan omnicomprensiva, quedaría sin posibilidades reales de desplegar una actividad verdaderamente renovadora y transformadora de nuestra función pública. El tema de la función pública de las administraciones locales y su relación con las administraciones autonómicas, tema no contemplado en la LOAPA, lo que en principio habría que interpretar como que queda incólumne la plenitud de competencias que se deduce del artículo 9 del Estatuto, pero que no sobraría una explicitación al respecto. El tema de los contratados y su exagerada restricción respecto de su eventual acceso a la carrera administrativa; a través de las adecuadas pruebas de selección, etc.

Por todo ello, y con ello termino, podemos considerar que si bien la LOAPA incorpora elementos positivos en relación a la problemática de la función pública, intercomunicación de los funcionarios traspasados, respecto de sus derechos, tendencia a no duplicar la administración pública, etc., no es menos cierto que establece fuertes limitaciones en la existencia de una función pública autonómica, al restringir gravemente la posibilidad de autoorganización en todos sus aspectos, desde la convocatoria de plazas hasta la de los cursos de perfeccionamiento, pasando por la reestructuración de los diferentes servicios o el desarrollo del régimen estatutario.

En realidad, la LOAPA sugiere una descentralización administrativa que comporta una dependencia funcional de la mayor parte de los funcionarios y poca cosa más. Y puestas las cosas así, de lo que estaríamos hablando sería más de una delegación de funciones en materia de función pública que de una verdadera competencia, y en ningún caso se puede hablar, realmente, de una función pública autonómica.

Muchas gracias, señor Presidente, muchas gracias, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat senyor Espasa, per uns pocs minuts.

El Sr. ESPASA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en els pocs minuts que resten del nostre Grup intentaré precisar alguns punts, creiem que molt importants també, en què la LOAPA afecta els traspassos. Com tots sabem, l'Estatut, en la seva Disposició Transitòria Sisena, estableix el procediment específic per a la transferència de serveis; això és: estableix la creació d'una comissió mixta de transferències que és detalladament dissenyada en vuit incisos d'aquesta Disposició Transitòria Tercera. Això sol ens podria portar a fer pensar que no cal preocupar-nos, perquè aquesta LOAPA, aquest projecte de llei, no seria d'aplicació a Catalunya, en aquesta important i vital matèria, és a dir, els traspassos de competències. I diem això perquè l'Estatut és una llei orgànica, i encara diríem més: és una llei orgànica especial, i especial per dues raons: en primer lloc, perquè és la norma màxima que expressa la voluntat política de Catalunya, i, en segon lloc, perquè la mateixa llei, l'Estatut d'Autonomia, estableix els mecanismes possibles per a la seva reforma, que jo ara molt ràpidament recordaré. Quant a iniciativa, és del Consell Executiu, pot ser del Parlament o de les Corts Generals, i quant a requisits per a reformar-lo, requereix l'aprovació pel Parlament de Catalunya, amb dues terceres parts, l'aprovació de les

Corts Generals i un referèndum positiu dels electors. Per tot aquest seguit de raons podríem pensar que no cal patir, que la LOAPA no pot afectar el que preveu l'Estatut, llei orgànica «especial», entre cometes, si volen, però molt especial per als catalans, pel que fa referència a la seva possible modificació, pel que fa als traspassos de serveis que configura la Comissió Mixta.

Si mirem els articles del Títol Quart de la LOAPA veurem que aquests tradueixen clarament la voluntat de procedir a una descentralització administrativa, anivelladora i uniformitzadora de les funcions i serveis que el Govern de l'Estat transfereix o pot transferir a les comunitats autònomes. Des d'aquesta perspectiva, ho repeteixo, de descentralització administrativa i de voluntat uniformitzadora, tots els articles referits al règim de traspassos tenen una coherència i una racionalitat acceptables. En conseqüència, poden semblar lògiques totes les cauteles i prioritats que s'estableixen en aquest Títol Quart del projecte de llei de la LOAPA. Així, per exemple, l'article 24 recorda que en cas de possible improcedència en l'efectivitat d'uns determinats traspassos, aquesta improcedència serà apreciada per la comunitat autònoma i pel Govern.

També, l'existència d'aquest esperit administratiu i no polític, l'existència d'una voluntat de mera descentralització administrativa, d'anivellament i d'uniformització, es veu encara més reflectida en fer una lectura atenta de tots els documents de la concertació, és a dir, els acords político-administratius, els acords en matèria econòmica financera, a més dels projectes de llei LOAPA, Fons de Compensació Interterritorial. En efecte, repetidament i davant la possibilitat de conflictes d'interpretació i/o de funcionament en les relacions entre les comunitats autònomes i l'Estat, el jutge i la part és sempre el Govern de l'Estat, en lloc de buscar altres instàncies intèrprets de la sobirania popular, com ho haurien de ser el Congrés de Diputats i/o el Senat, o, fins i tot, el mateix Tribunal Constitucional.

De fet, l'existència d'aquests Projectes de Llei planteja de nou, com ha dit avui un orador que m'ha precedit en l'ús de la paraula, tant el fet de quina era i, encara més, de quina és avui la voluntat política de les diferents forces parlamentàries a l'hora d'imaginar i dissenyar el futur Estat de les autonomies, com la voluntat i la capacitat real dels diferents col·lectius territorials per a convertir-se en comunitats autònomes. Perquè el nucli del problema està en el fet diferencial que representa l'existència de la qüestió nacional, catalana en aquest cas, i la necessària dosi de poder polític que aquesta reclama per a ser socialment productiva i no merament romàntico-testimonial.

I tot poder polític representatiu d'uns valors profunds, en aquest cas els nacionals, tendeix, òbviament, a produir hegemonisme polític en la seva àrea d'influència. Aquest lògic hegemonisme polític en el cas català ha de reclamar i mantenir el dret a la diferència, sense negar ni la solidaritat ni la integració en el sistema general político-administratiu de l'Estat. És aleshores, i amb això acabaré, quan totes les cauteles administratives, lògiques en la concepció regionalista i de descentralització administrativa de l'Estat, es converteixen en amenaces polítiques dirigides directament a buidar de contingut polític —i, en el cas català, diferencial— el que té tota decisió administrativa important. En lloc de l'acord i el pacte

polític que representa l'Estatut i la dosi de responsabilitat que això implica per als òrgans de govern de Catalunya, s'entra en un reglamentarisme administratiu que buida de contingut polític els actes de les institucions de Catalunya. Perquè la preeminència legislativa que es vol establir amb la LOAPA, el control i la revocabilitat dels acords atempten més contra el nucli polític que no pas contra el contingut literal dels actes administratius pretesament subordinats, pretesament controlats o pretesament revocats.

Per tot això, podem afirmar que delimitar, com ho fan els articles 22, 23 i 24, blocs orgànics i materials de traspassos i fixar dates raonables d'execució, com és el primer de gener i el primer de juliol, és lògic, no objectable —repetim-ho un cop més—, des de la perspectiva de la descentralització administrativa, però no ho és des de la perspectiva de transformar l'autonomia, i sobretot en el cas català, amb voluntat de descentrament polític, amb voluntat d'afirmació d'una comunitat nacional amb arrels històriques llargues i profundes.

En resum, doncs, i per acabar, perquè estic ja passant del temps, els preceptes de la proposta de LOAPA, així com els acords polítics en matèries econòmico-financeres, o la proposició de llei del fons de compensació interterritorial, afecten i afectaran greument el nivell polític, és a dir, autonòmic, dels traspassos de funcions i serveis que, en virtut de les competències delimitades per l'Estatut, Catalunya podria raonablement esperar.

Per aquesta via, es buidarà de contingut polític la tasca de govern del Consell Executiu de la Generalitat i s'impedirà indirectament una real tasca legisladora al Parlament de Catalunya. L'autonomia de descentrament polític, de capacitat d'autogovern, que vol dir potestat d'autoorganització fonamentalment, s'anirà convertint, ràpidament, en mera descentralització administrativa.

El fet nacional català, el catalanisme amb vocació de transformació cultural, social i política, és a dir, el catalanisme popular, es veurà brutalment mancat d'instruments —acció de govern, acció legislativa— per a la seva actuació en la societat catalana. La normalització administrativa que ens proposa la LOAPA, els acords autonòmics apunten al cor dels elements essencials que avui configuren Catalunya: capacitat d'autogovern, voluntat nacional, aspiració de consolidar una sola comunitat i un sol poble.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Prats.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el projecte de LOAPA conté, en el seus Títols Segon, Tercer, Quart, Cinquè i Sisè, que són l'objecte propi d'aquesta segona part del debat —i vaig a centrar-me en el seu objecte—, tota una sèrie d'objectius polítics pel que fa a la construcció de les autonomies, que són la voluntat, que són l'esperit que hi ha al darrera i en la lletra del seu articulat.

De vegades tenim la tendència, més que d'analitzar el text dels articles, a fer un judici sobre la intenció o sobre la voluntat que hi ha al darrera d'ells. Per això crec que, en un primer moment, l'important és explicar, des del punt de vista de la voluntat i dels objectius polítics, què és el que pretenen aquests Títols que hi ha en el Projecte de LOAPA.

El Títol Segon, que es diu «De les comunitats autònomes i

de les Diputacions provincials», conté un conjunt de normes d'harmonització, els articles 12 a 17, que són normes per a harmonitzar les disposicions que dictin les Comunitats Autònomes que lliurement vulguin assignar o delegar les seves competències pròpies a les Diputacions provincials. Això vol dir que es tracta d'una normativa d'ús potestatiu. Les Comunitats Autònomes poden fer-ne ús o no, d'aquesta normativa, però si decideixen fer-ne ús, aleshores queden vinculades pels preceptes dels articles 12 a 17 de la Llei.

I, per què s'inclou, amb aquest caràcter potestatiu, i no vinculant, en tot cas, l'articulat del Títol Segon del Projecte? Doncs per una raó ben elemental. Els autors del Projecte són conscients del pluralisme que respecte a les Diputacions provincials existeix en les diverses concepcions autonòmiques a Espanya. I parteixen d'una constatació elemental, que és que, per a la majoria de les comunitats autònomes, podem dir pràcticament per a totes, amb l'única excepció de Catalunya, les Diputacions provincials són vistes, no amb desconfiança, sinó com a elements de gestió positiva de les competències que els Estatuts atribueixen a les comunitats autònomes i que aquestes Diputacions, a les Illes els cabildos insulars, o els Consells insulars, haurien de ser executades per les Diputacions, pels cabildos o pels Consells. Aquest és un model que existeix en la majoria dels Estats federals. No l'exercici directe, per organismes perifèrics de la mateixa comunitat autònoma, de les seves competències, sinó l'exercici indirecte, pels ens locals, de les competències estatutàriament reconegudes a les Comunitats Autònomes.

Certament que a Catalunya no som els socialistes d'aquest parer. Potser un dia, quan fem la nostra divisió territorial i puguem superar, amb les reformes greus que ja ens han demostrat que hem de fer, la divisió provincial, tornarem a aquesta concepció, perquè també la descentralització d'aquesta concepció està en l'esperit de Catalunya.

Però nosaltres som una excepció. A la resta d'Espanya, es tracta de resoldre aquest problema. I aquest problema s'ha de resoldre de manera que puguin anar funcionalment les Diputacions i les Comunitats Autònomes. I com vostès saben que existeix un sistema electoral que pot donar la majoria en una Diputació a qui té la minoria dels vots en la província, i, consegüentment, pot determinar una majoria en la comunitat autònoma diferent de la majoria de les diputacions provincials; aleshores aquestes normes de l'article 12 a 17 tracten de garantir que fins i tot en aquests casos hi haurà un poder de direcció i control suficient en mans de la comunitat autònoma perquè les diputacions, els cabildos o els consells insulars hagin de gestionar les competències transferides o delegades d'acord amb les directrius polítiques i administratives i sota el control de les comunitats autònomes. Aquesta és la funcionalitat positiva, l'objectiu polític, la finalitat que el legislador tracta d'aconseguir a través del Títol Segon del Projecte que ara examinem. I amb això tracta de resoldre un cas de què ja tenim experiències negatives. Per exemple, vostès saben que la Constitució italiana preveu que les Comunitats Autònomes exerciran les seves competències a través, no d'organismes propis, sinó dels organismes provincials i dels organismes municipals. I aquesta previsió constitucional no s'ha complert en la pràctica. I d'aquesta manera les Comunitats Autònomes italianes avui viuen una duplicitat en el territori d'Administracions que és

negativa per a la bona gestió dels afers públics.

I aquesta, precisament aquesta experiència negativa, es tracta de salvar, garantint a través d'aquest Projecte de Llei un poder de direcció i de control a les comunitats autònomes que no està garantit pel dret positiu italià, i d'aquesta manera fer possible en l'experiència del procés autonòmic espanyol una nota positiva que no ha estat possible, almenys fins ara, a Itàlia.

Doncs, hi insisteixo, són normes que sols serien d'aplicació a Catalunya si Catalunya volgués aplicar-les, i és evident que Catalunya té una voluntat majoritària molt clara de construir el seu model d'Administració territorial amb una altra lògica. Consegüentment ningú no pot dir vàlidament que aquest Títol referent a les diputacions provincials plantegi cap problema de minvament o afectació de les competències reconegudes a Catalunya per l'Estatut d'Autonomia, que és el problema de què aquest Parlament ha de tractar avui.

Pel que fa al Títol Tercer del Projecte, Règim general de les Administracions de les Comunitats Autònomes, el seu objectiu és precisar el règim jurídic-administratiu de les comunitats autònomes en una sèrie de matèries decisives per a la bona gestió administrativa i per a la clarificació dels drets dels administrats envers les Administracions públiques. Matèries tan clau com el procediment administratiu, l'expropiació forçosa i la responsabilitat de les Administracions públiques, els contractes de l'Administració, les concessions administratives i les normes de comptabilitat i de control econòmic, més les normes referents a l'Administració corporativa de base sectorial.

Doncs bé, sobre això, nosaltres ja volem reconèixer, de bell antuvi, que cal introduir precisions al tenor literal dels textos del Títol Tercer, concretament als articles 18 a 21. Precisament precisions, perquè els seus objectius polítics queden marcats de manera inequívoca. I en aquest sentit ja avancem el criteri que la legislació d'expropiació forçosa i de responsabilitat de totes les Administracions públiques és una competència exclusiva de l'Estat. Així ho reconeix la Constitució, en el seu article 149.1.18, i així ho reconeix també el nostre Estatut d'Autonomia. Però volem dir que amb la mateixa claredat ha d'afirmar el Projecte que en matèria de contractes i concessions a l'Estat només li corresponen les bases de la legislació i el desenvolupament de la legislació i, evidentment, totes les competències administratives d'execució corresponent, d'acord amb la Constitució i l'Estatut, i també ha de ser nítidament d'acord amb aquest projecte, a les comunitats autònomes.

Pel que fa a la comptabilitat i al control econòmic, aquí ens trobem amb una competència legislativa compartida entre l'Estat, que la té també per les bases del règim jurídic de les Administracions públiques, i una competència legislativa de desenvolupament, que correspon a les comunitats autònomes. I correspon amb els termes que evidentment diu l'article 3 del Títol Primer del Projecte, que en aquest punt caldria fer concordar exactament amb el contingut de l'article 19 del Títol Tercer.

Més importància pot tenir, per al curs immediat de les tasques d'aquest Parlament, el que planteja l'article 21, l'article 21, quan fa referència a les Administracions corporatives de base sectorial.

Aquí, nosaltres obrim un interrogant sobre si estem real-

ment davant una norma d'harmonització com vol el projecte o davant d'una norma que no seria d'harmonització, sinó que seria més pròpia d'una llei orgànica interpretativa. El nostre parer és que el tema és discutible, el tema és obert, però, en qualsevol cas, és inequívoc que en el dret espanyol, agradi o no, les corporacions de base sectorial que tenen reconeguda personalitat jurídica pública, com els col·legis professionals o les cambres oficials, formen part del concepte d'administració pública i, consegüentment, les bases del seu règim jurídic corresponen a l'Estat, i es tracta també d'una competència legislativa compartida i no exclusiva.

Passo, doncs, al Títol Quart, que fa referència a les transferències de serveis, i vull agrair l'anàlisi detallada, de vegades amb reconeixement d'aspectes positius introduïts per aquests títols, anàlisis crítiques, que quan es fan amb rigor i ben detallament, serveixen per a instruir la voluntat que, en definitiva, ha de portar les Corts Generals a les decisions últimes sobre la llei.

El títol quart és un títol que conté articles que es presenten com a complement o desenvolupament de les bases per a la transferència de serveis que, constitucionalment, s'han d'incloure en cadascun dels estatuts d'autonomia. L'article 147 de la Constitució no reserva als estatuts d'autonomia la regulació de tota la transferència dels serveis, sinó tan sols la de les bases per a la transferència dels serveis, i, aleshores, la transferència de serveis, que no és sols un problema de negociació entre l'Estat i cadascuna de les seves parts, que són les comunitats autònomes, exigeix també una normativa procedimental, de valoració, d'objectivació, i aquesta normativa implica un complement i un desenvolupament necessaris de les bases existents a cadascun dels estatuts. Aquests articles són aplicables també a Catalunya en la mesura que no continguin cap contradicció amb les bases expressament establertes pel nostre Estatut. I si hi ha aquestes contradiccions, que, de vegades, responen a uns elements fonamentalment tècnics, que abans ja s'han exposat i en els quals jo insistiré, entre tots ens hem d'esforçar per a trobar una bona fórmula que, mantenint la coherència entre l'Estatut, la LOFCA i la Constitució, també doni satisfacció a aquest problema tècnic, que és un problema molt real. No és aquesta, doncs, una qüestió fonamental, sinó, precisament, de trobar la solució d'aquesta contradicció pràctica més que no pas jurídica.

És amb aquest esperit que el Títol Quart introdueix una sèrie de qüestions com és l'homogeneïtzació de l'entrada en vigor de les dates dels traspassos dels serveis, que obligaven l'Estat a fer prèviament la reforma de l'organització administrativa central del servei transferit. Aquesta, em diran vostès que és sols l'expressió d'una voluntat política, perquè és la primera vegada que s'expressa i és l'obligació nostra, i especialment la dels partits autonomistes, d'exigir-la i de fer-la complir.

Es preveu també en el Títol Quart la transferència dels serveis per blocs materials i orgànics complets, la qual cosa és un criteri superador de moltes deficiències fins avui experimentades. S'estableix d'una forma detallada el contingut dels reials decrets de transferència, i, en aquest sentit, pensem que es fan desenvolupaments i complements també importants a les bases que ja contenen els estatuts. S'estableixen els criteris de valoració i es preveu una metodologia d'aplicació a totes les co-

munitats autònomes. Nosaltres entenem que això és una exigència ja plantejada a la LOFCA, que és una exigència d'objectivitat, que és una exigència de solidaritat, i que no té cap contradicció amb els criteris de valoració, però, amb les disposicions sobre valoracions de l'Estatut d'Autonomia, que hauran de ser respectades, evidentment, pels qui apliquen la LOFCA i la llei quan aquest projecte s'hi converteixi.

No insistiré sobre problemes que potser tindrà ocasió de tractar en el segon torn de rectificació, referents a costos indirectes i al problema de la valoració pel que fa referència a les noves inversions. Aquest és un debat també interessant, però jo penso que el tema dels costos indirectes no es pot interpretar si no és en funció del que diuen els acords econòmics, i els acords econòmics deixen molt clar que el cost indirecte no fa referència sols al cost del servei en el territori, sinó al cost del servei central, però sols en la mesura en què és imputable al territori. Amb aquest criteri d'interpretació, l'acord tampoc no és gens difícil.

El tema, en canvi, de les noves inversions és un tema molt més complex. No es pot dir que sense incloure a les inversions noves corresponents els serveis transferits, no hi ha autonomia política. No és així en el dret comparat. El tema de les inversions noves és un tema, fonamentalment, de trobar criteris de solidaritat i criteris objectius i de justícia del plantejament de la política d'inversions global de l'Estat. I és, aquest esforç, un esforç comú, evidentment, dels catalans, en la mesura que hem quedat preterits, no en el Fons de Compensació Interterritorial, en el 3% dels Pressupostos Generals de l'Estat, sinó en la política d'inversions conjunta de l'Estat, que és aquí on és la preterició; no en el Fons de Compensació Interterritorial. Aquest és un gran debat per al qual hauríem de trobar també un altre moment en aquest Parlament.

Passo, doncs, al Títol Cinquè de la reforma de l'Administració de l'Estat, i vull dir que pel que fa a la reforma de l'Administració de l'Estat, les virtualitats dels acords autonòmics no es tanquen exclusivament amb aquest Títol Cinquè. Per exemple, els acords econòmics i financers preveuen tota una sèrie de mesures, si vostès volen, modestes, però sens dubte importants per a la clarificació i la garantia dels processos autonòmics. Els acords econòmics i financers ja preveuen, per exemple, la presentació del Govern d'un projecte de llei de serveis mínims abans del 30 de juny de 1982, i hauré d'exigir amb fermesa el compliment d'aquest compromís. Es preveu també la presentació del Govern d'un pla estadístic que ha de fer l'Institut Nacional d'Estadística, en el qual han de constar els treballs que s'han de portar a terme, i s'han de fixar prioritats i terminis, amb les dotacions pressupostàries necessàries, pla que s'hauria de presentar abans del primer de gener de 1982. També es preveu que abans d'aquesta mateixa data, el Ministeri d'Hisenda haurà de presentar un programa de comptabilitat regional de les administracions públiques. Doncs bé, hi ha aquí una sèrie de previsions que no són estrictament del Títol Cinquè; es pot dir que són modestes, però sabem que, si es fan amb voluntat i encert, tindrien unes conseqüències, sens dubte, importants per al curs del procés autonòmic.

Vull aclarir també que els socialistes vàrem voler que els acords autonòmics comprenguessin també un capítol d'acords referents a la reforma de l'Administració de l'Estat. Això, ho vàrem dir sempre. El que passa és que això no va ser possible

—ara no entraré en l'anàlisi de per quines raons— i només ha estat possible recollir una sèrie de mesures de reforma d'Administració central, d'abast important per més que siguin mesures parcials.

El Títol Cinquè, què estableix? Estableix, primerament, un control a càrrec del Congrés de Diputats, fixat amb dates determinades i periòdiques sobre el procés de reorganització de l'Administració central de l'Estat en funció dels traspassos de serveis. Ordena la reorganització dels Departaments ministerials amb els seus serveis centrals, i suprimeix dins d'aquests les estructures de gestió innecessàries que, si es mantenen, serien parasitàries, conflictives amb les autonomies, i determinants d'incrementos de la despesa pública, i ordena, tanmateix, la reestructuració de l'Administració perifèrica de l'Estat.

Hi ha també altres mesures de reforma administrativa, incloses en el Títol Sisè del Projecte. I passant ja a aquest Títol, que és el que fa referència a la funció pública, voldria tractar d'aclarir el que són també els objectius del Projecte. Prèviament, em permetran una consideració. Jo, de vegades, he dit que a l'Estat espanyol —i vostès diran que és una exageració— fer la reforma de la funció pública és quelcom políticament tan difícil, si no ho és més, que fer una llei de nacionalitzacions. Només cal repassar la llista del Govern actual. No hi ha, pràcticament, cap Ministre que no sigui membre d'un alt cos —nacional, per descomptat— de funcionaris. Si vostès algun dia tinguessin la curiositat, de fer una anàlisi sociològica de la classe política de la dreta espanyola, es trobarien que hi ha un percentatge de membres dels cossos nacionals de l'élite burocràtica incomparablement superior al de la classe política de dretes de qualsevol país que ha passat per la revolució industrial. I les connexions que tenen amb el món empresarial no es donen normalment en els sectors industrials, sinó en els sectors financers. Només cal veure també la llista dels consells. Això és una qüestió objectiva, no és una censura, ve del caràcter, de la història econòmica espanyola, i és així, ho hem de reconèixer. Però això és el que explica, per exemple, que una reforma que en aquests models de societat que s'invoquen seria tan elemental i tan pura racionalització com fer una llei d'incompatibilitats que consisteix només a dir que del sector públic només es pot cobrar un sou, i que quan es cobra un sou del sector públic només es pot fer un exercici d'una professió o d'una activitat privada quan, realment, no desdiu l'objectivitat i la dedicació a la funció pública, aquestes lleis estan absolutament bloquejades, perquè és, pràcticament, una revolució política el fet de tirar-les endavant.

Dic això com un pròleg a la dificultat extraordinària del tema de la funció pública, però, aquest tema, resulta que el projecte de llei l'aborda amb unes decisions que, com a mínim, s'han de qualificar de valentes, encara que amb tota legitimitat —i aquí també és d'agrair el to de rigor de la intervenció del senyor Valentín— puguin considerar-se com a insuficients. Primerament, perquè el Títol Sisè garanteix que les autonomies s'han de construir sense increments innecessaris —dic innecessaris— de la funció pública i de la despesa pública. En aquest sentit, es preveu, fins i tot, el trasllat forçós dels funcionaris destinats als serveis centrals de l'Estat, i tots vostès saben que aquesta és una decisió que, per a portar-la a terme, per a fer complir la llei, caldrà un grau de voluntat i d'autoritat política molt gran, i és una decisió valenta del legislador.

En segon lloc, el Títol Sisè vol garantir que les transferències de personal s'acompanyaran sempre de les reduccions necessàries en les administracions centrals. Que no ens passi el que ha passat en altres experiències comparades, que han transferit personal, però els ministeris continuen amb el mateix personal, i tenim aquell exemple curiós del Servicio de Plagas del Campo, ja transferit a tots els ens pre-autonòmics, que continua existint en el Ministeri d'Agricultura, no sabem ben bé encara amb quina funció, però, evidentment, amb un cost que es pot qualificar de parasitari. *(Rialles.)*

Un altre objectiu del Títol Sisè és garantir la permeabilitat o comunicabilitat entre els funcionaris de l'Estat. Aquesta és també una decisió necessària i important, per bé que exigirà afinar encara molt més els mecanismes tècnics i la voluntat política per a tirar-los endavant.

Una altra finalitat és garantir que sols per llei es pot establir la reserva d'un sector de la funció pública als cossos nacionals, i sens perjudici que la selecció per a cadascuna de les administracions públiques dels membres d'aquests cossos nacionals sigui una potestat plena i exclusiva, a nivell executiu, de cadascuna de les Comunitats Autònomes.

Em diran que aquesta fórmula és problemàtica, i jo els reconeixeré que és problemàtica. És la fórmula, de totes maneres, experimentada ja històricament per la Universitat Autònoma de Barcelona, no l'actual, sinó la de debò. Doncs, aquesta fórmula és una fórmula que, hem de dir-ho clarament, no ens satisfà; és una fórmula de compromís però serà una fórmula molt difícil de modificar per unes raons que tots vostès coneixen i que, si volen, amb un to discret, jo he tractat d'explicar.

Vol dir això que nosaltres creiem en una adequació total de la lletra a aquests objectius? Nosaltres ja avancem que tenim algunes propostes de millorament dels objectius que entenem que persegueix el Títol Sisè. Primer, no acceptem que hi hagi un tracte discriminatori per a les Comunitats Autònomes com el que es deriva de l'article 31.2, darrer incís. Aquí pensem que és bo que s'introdueixi una norma cautelar per tal de no incrementar el personal i el cost de personal, les despeses corrents en les Administracions públiques, però que el tracte ha de ser exactament el mateix per a totes les Administracions públiques. Tot seguit, creiem que l'article 32 hauria de deixar ben clar que la relació dels funcionaris transferits, els que no són pròpiament propis de les Comunitats Autònomes, és, orgànicament i funcional, amb les Comunitats Autònomes i, doncs, sense perjudici de la situació que es vulgui que quedi en els seus cossos d'origen; orgànicament i funcional són de les Comunitats Autònomes, i respectant els seus legítims drets s'han d'integrar també en els cossos i escales que les mateixes Comunitats Autònomes creïn en ús de la seva potestat legislativa sobre les funcions públiques. Creiem que aquesta és la intenció de l'article 32, però que potser no està — i aquí recollint les observacions del senyor Valentín — suficientment reconegut en la seva lletra.

I, finalment, voldria dir que pel que fa als cossos nacionals, nosaltres tenim un criteri, com a socialistes, i és el criteri que hem defensat en els nostres programes i en els nostres projectes de llei, però aquí necessitem fer un compromís d'Estat. Si evidentment els altres membres dels pactes estan disposats a reconsiderar el criteri pel que fa als cossos nacionals, nosaltres, amb molt de gust també compliríem amb el que és el nostre

programa i la nostra voluntat política.

Una darrera observació voldria fer en aquest sentit. Se'ns ha dit que aquest Títol Sisè de la Funció Pública és un Títol ociós, que és un Títol que en realitat correspon a una llei-marc o una llei de bases, que és la Llei de Bases del Règim Estatutari dels Funcionaris Públics. En la Llei de Bases del Règim Estatutari dels Funcionaris Públics ens pot passar el que passa amb moltes lleis, que entren en el Congrés com a conseqüència del debat de la colza i es quedin en el Congrés, però, en canvi, mentrestant, les Comunitats Autònomes han de funcionar. I per a funcionar necessiten una normativa clarificadora de tots aquests objectius polítics que persegueix el Títol Sisè. Per això el Títol Sisè conté normes que són d'harmonització i altres que es presenten com a normes orgàniques, que en realitat, en realitat, són les úniques que podrien correspondre a la llei-marc de la Funció pública. Nosaltres entenem, però, que sols en part, perquè les normes que perfilen la interpretació de l'article 149.1.18 de la Constitució són normes orgàniques i en aquest sentit el que fan, en definitiva, és determinar el contingut que han de tenir les bases de la futura llei-marc de la Funció pública estatal.

He volgut, doncs, fixar quins són els objectius polítics que persegueix aquesta part del Projecte i he volgut també dir el que és la nostra actitud política. Nosaltres, amb l'actitud de diàleg que tractem de mantenir, volem salvar els objectius polítics; la lletra, en els punts que tants de vostès han dit, pot ser objecte, ha de ser objecte de consideració; quina supèrbia política, sinó, fóra considerar que qualsevol projecte de llei, per més espès que el redactin, no hagi d'estar, després, millorat tècnicament.

Nosaltres considerem que això no sols fóra una supèrbia política, sinó, evidentment, un desconeixement de les normes parlamentàries, i aquest desconeixement no el cometrem mai.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Bigatà.

El Sr. BIGATÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, voldria manifestar que en la meua intervenció tindrà cura de dos conceptes bàsics: en primer lloc, el fet que tota normativa legislativa sempre és expressió d'una actitud política, i amb això vull dir que, en tot cas, aquí estem davant d'una llei, d'un Projecte de Llei, més ben dit, que és expressió d'uns acords polítics, d'uns acords econòmics i polítics i, en tot cas, no només podem fer cas del que diuen els textos en el seu sentit literal, sinó que també hem d'esbrinar quina ha estat la voluntat del legislador, quina ha estat la voluntat del que ha fet la redacció d'aquesta Llei, en aquest cas, d'aquest Projecte de Llei que en diem la LOAPA.

Això com a primer punt d'aquesta intervenció i, en segon lloc, jo seguiré el fil conductor que el meu Grup ha iniciat aquest matí, en el sentit de dir que també aquesta segona part de la LOAPA —ja ho han dit aquest matí, en la primera part— nosaltres interpretem i entenem que es tracta d'una Llei intermèdia, d'una Llei interposada, que afecta —després en parlarem— i, per tant, modifica, i, si modifica, per tant, retalla l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Nosaltres, en aquesta intervenció, farem referència a tots els punts, a tots els punts d'aquesta segona part, a partir del Títol Segon fins al Títol Sisè de la LOAPA, que són els segü-

ents: parlarem de la relació entre les Comunitats Autònomes i les Diputacions provincials, elaboració de normes o programes de comptabilitat nacional que en la segona part s'anomenen de comptabilitat regional —nacional en diu la comunicació del Govern—, organització i competències de les corporacions de dret representatives d'interessos econòmics i professionals, transferències de serveis i valoracions, i, com a darrera qüestió, la Funció pública autonòmica, de la qual parla aquesta segona part de la LOAPA. També, en el transcurs de la intervenció, farem referència que no es compleix, en aquesta segona part, malgrat la presa en consideració del Congrés dels Diputats, el que esmenta l'article 150.3 de la Constitució quan fa referència als principis necessaris per a harmonitzar les disposicions normatives de les Comunitats Autònomes que, en tot cas, això vol dir que és el que és una llei d'harmonització. En els quatre punts que estan en aquesta segona part de la LOAPA, que corresponen a la comunicació del Govern i que, en tot cas, van ser presos en consideració en el Congrés dels Diputats, en cap d'aquests quatre punts no es pot dir que es compleixi l'article 150.3 de la Constitució, en el sentit que estableix principis necessaris per a harmonitzar disposicions normatives de les Comunitats Autònomes.

Dit això, passem, doncs, a analitzar els diversos subpunts en què dividirem aquesta intervenció, que abans he esmentat.

En primer lloc, el primer punt, la relació de les Comunitats Autònomes amb les Diputacions provincials. Aquí hem de fer una primera constatació en el que s'estableix una permissió, una facultat —aquí ja s'ha dit— a favor de les Comunitats Autònomes perquè es diu que es podran assignar, podran elaborar programes, es podrà establir, podrà convertir-se en l'Administració perifèrica de les Comunitats Autònomes; en tot cas, aquí s'estableix una permissió, una facultat que és sobirana, en aquest sentit, la mateixa Comunitat Autònoma per a aplicar-la o no aplicar-la. En tot cas, aquest tampoc no és un principi de la Llei d'Harmonització, perquè aquí tampoc no s'harmonitza res, en el sentit que es pot fer si es vol fer, si no es vol fer no es fa. El que passa és que nosaltres el que voldríem dir, i aquí també ha estat quan jo he parlat en el primer punt, en començar la meua intervenció, de l'expressió política de molts dels plantejaments que ens trobem en la LOAPA —expressió política que, en tot cas, condiciona moltes vegades l'expressió de la normativa legislativa— és que aquí nosaltres hi entenem una filosofia, una filosofia que esperem que per al futur del nostre país no sigui una filosofia perillosa, que, en tot cas, s'intenti, més endavant, l'aplicació del que es tracta en aquest punt de la LOAPA a Catalunya. Perquè el que es diu en aquest punt de la LOAPA és que es mantenen les Diputacions, que s'intenta el seu reforçament i, en tot cas, hi ha una intenció i una predisposició que esdevingui Administració perifèrica de les Comunitats Autònomes. Ja sé que és una facultat permissiva, que és una facultat de la qual et diu la LOAPA que la mateixa Comunitat Autònoma pot fer ús o no pot fer ús. En tot cas també és cert que aquí hi ha una intenció, una intenció clara, en el sentit d'establir que la Comunitat Autònoma es converteixi, arran, amb la integració de les Diputacions, que utilitzi les Diputacions com a mitjà de la seva pròpia Administració. I això ho diuen els mateixos termes de la LOAPA quan en les comunitats uniprovincials permet la integració de les Diputacions en la comunitat uniprovincial; en tot cas, les

senyores i els senyors Diputats que en aquest cas no creguin que això vol dir la desaparició de les Diputacions perquè, encara que des d'aquesta banda se'ns digui que es poden integrar les Diputacions en una Comunitat Autònoma uniprovincial, de l'altra hi ha aquesta actitud permissiva; però, en el fons, el que hi ha és una actitud en el sentit de voler i, en tot cas, de voler —ja veurem com queda definitivament la futura llei de règim local—, en aquest sentit, que les Diputacions puguin ser utilitzades com a Administració, com a organització, com a Administració perifèrica d'una Comunitat Autònoma.

Un segon punt també pretesament d'harmonització és aquell de què parla l'article 19 de la LOAPA quan diu que el Govern elaborarà normes o programes de comptabilitat regional i, en tot cas, es defineix aquí com a model definidor d'interès general —per això, aquí diem que no és un concepte d'interès general o harmonitzador—, es diu: «para procurar su adecuación a la metodología europea». Sorprenentment ens trobem per primera vegada en la nostra legislació que s'introdueix un concepte definidor d'interès general com aquest. No ens diu quin conveni, aquest o aquell conveni; ens diu només que s'adequarà a la metodologia europea. Quant a aquest punt ens podríem nosaltres trobar —encara que en principi sembla i nosaltres creiem que estableix una delegació legislativa posterior a favor de l'Estat— que pogués tenir una repercussió en tota la regulació per part d'aquesta Cambra, per part del que ens permet l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en relació amb l'article 42, que fa referència a la sindicatura de comptes de Catalunya.

En relació amb el punt a què fa referència l'article 21, que ens parla de l'organització i les competències de les corporacions representatives d'interessos econòmics o professionals, se'ns diu, també, que estaran subjectes a la seva organització i competència els principis i els regles bàsics establerts en la legislació de l'Estat. Aquí també hem de dir que no s'ajusta —aquest també era un dels motius d'interès general, per tant, que hauria de formar part dintre del que és el concepte, que ja hem dit que no ho és, sobre l'article 150.3 de Llei d'harmonització— al concepte de llei d'harmonització perquè diem que estableix una delegació legislativa posterior a favor de l'Estat. No se'ns diuen els criteris harmonitzadors, sinó que se'ns condueix a una legislació de l'Estat que desconeixem. Això per a nosaltres és substituir una competència de la Comunitat Autònoma per una competència de l'Estat. En tot cas, aquí, el que es vol establir és que és prioritari l'article 36 de la Constitució, prioritari al que estableix l'article 9.23 del nostre Estatut d'Autonomia.

Per tant, en aquest sentit, nosaltres voldríem dir que aquí aquesta harmonització no és possible, aquesta delegació legislativa posterior, perquè ja s'ha dit aquest matí que una llei d'harmonització s'esgota en si mateixa i, en aquest cas, la LOAPA estableix una delegació posterior legislativa a favor de l'Estat i no estableix ni fixa criteris ni principis.

Passem ara a un altre punt regulat en aquest segon paquet, en aquest segon bloc de la LOAPA que examinem en aquesta intervenció, que és el que correspon al Títol Quart del Projecte de Llei de la LOAPA.

En aquest Títol Quart, i d'una manera extensa, es regula una nova tramitació en relació amb la transferència de serveis.

Se'ns parla de la programació de traspasos, article 22; determinació de la seva efectivitat, article 24; contingut específic i concret dels reials decrets de transferència, article 25; sistema de valoracions en el sentit del concepte que denomina «cost efectiu dels serveis transferits». En tot cas, en principi, aquest punt, aquest Títol Quart no pot ésser d'aplicació a Catalunya, perquè si fos d'aplicació a Catalunya voldria dir que s'establiria una modificació de l'Estatut d'Autonomia en la seva Disposició Transitòria Sisena, quan estableix el procediment específic a seguir per a efectuar les transferències de serveis Estat-Generalitat, i concretament podem citar, com a exemples, els següents: el punt segon de la Disposició Transitòria Sisena determina obligatòriament que la Comissió Mixta Estat-Generalitat serà la que establirà les seves normes de funcionament; per tant, tota la previsió de la LOAPA no pot ésser d'aplicació a Catalunya, perquè, sinó, estaria modificant l'Estatut d'Autonomia.

I un altre punt, en el mateix punt tercer, estableix que la Comissió Mixta determinarà els calendaris i els terminis per al traspàs dels serveis; per tant, la LOAPA no pot fixar una regulació diferent.

Un altre punt és el que s'estableix en l'article 26 i que fa referència a les valoracions. En aquest article 26, punt segon, del Projecte de Llei de la LOAPA, se'ns parla de «cost efectiu dins l'àmbit territorial de la Comunitat Autònoma». Se'ns parla de cost efectiu «durant l'any immediatament anterior a l'efectivitat de la transferència». Això no es correspon amb l'Estatut d'Autonomia —Disposició Transitòria Tercera, primera— quan diu que l'Estat garantirà el finançament dels serveis transferits a la Generalitat amb una quantitat igual al cost efectiu dels serveis a Catalunya en el moment de la transferència.

D'altra part, la Disposició Transitòria Primera, primera de la LOFCA, estableix que «el Estado garantiza la financiación de los servicios transferidos a la Comunidad autónoma con una cantidad igual al coste efectivo del servicio en el territorio de la Comunidad autónoma en el momento de la transferencia». Per tant, de la comparació d'aquests tres articles, de l'article 26.2 del Projecte de Llei de la LOFCA, de la Disposició Transitòria Tercera, Primera, de l'Estatut d'Autonomia, i de la Disposició Transitòria Primera de la LOFCA, deriven les conseqüències següents:

D'una part, s'estableix una substitució en el moment per l'efectivitat de la transferència.

En segon lloc, es modifica substancialment el criteri de cost efectiu que preveuen l'Estatut d'Autonomia i la LOFCA, atès que l'avaluació no es fa en el moment que es produeix, sinó amb el cost del servei de l'any anterior.

I, en tercer lloc, substitueix «del servei a Catalunya» per «l'àmbit territorial de la Comunitat autònoma receptora», amb tot el que d'aquesta distinció pot resultar en relació amb els costos de coordinació o costos de direcció, costos indirectes, d'aquests serveis.

Un punt molt important, en tot cas, i de gran extensió per part d'aquest Títol Sisè de la LOAPA és el que fa referència a tota la temàtica de la funció pública. No escapa les senyores i els senyors Diputats la importància d'aquest tema per a qualsevol Administració pública, però sobretot per a una Administració autònoma de nova creació, com és la de la Generali-

tat, ja que, en tot cas, l'èxit de l'autonomia, i, en tot cas també, el seu millor servei hauran d'incidir a favor dels ciutadans, en funció d'aquesta capacitat d'organitzar-se l'Administració pública catalana.

La regulació que se'ns proposa amb la LOAPA és una regulació molt extensa, i en cap cas no queda justificada, en aquesta Llei. Entenem que aquest és un altre punt, no és un punt d'harmonització; entenem que aquest tampoc no és un punt d'interès general que va prendre en consideració, en tot cas, el Congrés dels Diputats, ja que el tema de la funció pública correspon de tractar-lo en la llei específica de l'article 149.1.18 de la Constitució. Màxim, també, quan el Govern, l'actual Govern de l'Estat, té presentats dos projectes de llei que fan referència a les bases del règim estatutari dels funcionaris i a la llei orgànica que regula les peculiaritats de l'exercici dels drets i llibertats per part dels funcionaris de les administracions públiques.

Bé, fetes aquestes puntualitzacions, convé analitzar per què aquest aspecte de la LOAPA, aquest Títol Sisè, en relació amb la funció pública, afecta molt directament la Generalitat i el desenvolupament de l'Estatut d'Autonomia.

En primer lloc, perquè el primer criteri que aportem s'estableix i es troba en l'article 31.2, quan diu textualment que «les Comunitats Autònomes no podran nomenar ni contractar personal de qualsevol classe, llevat que sigui per a llocs de treball de caràcter polític o d'especial confiança, si abans no s'ha comunicat l'existència d'aquesta vacant a l'Administració de l'Estat.»

D'una part, s'estableix la prohibició genèrica de contractació de nou personal; d'altra part, aquesta prohibició tracta de lligar i justificar un altre aspecte que no té res a veure amb la contractació, que és la provisió de vacants.

Per tant, la Llei no distingeix dos supòsits bàsics: no es pot assimilar la contractació de nou personal amb la provisió de vacants que es produeixi. Per tant, i com a primera conclusió, s'introdueix un cert confusionisme conceptual entre la contractació de nou personal i la provisió de les vacants que s'hagin pogut produir. Però, en relació amb la prohibició de contractació de nou personal, ens trobem davant un principi jurídic contrari al que s'estableix en la legislació general sobre funcionaris pel que fa a l'Administració civil de l'Estat, com en les corporacions locals.

La Llei de Funcionaris Civils de l'Estat, del 7 de febrer de 1964, permet, en el seu article sisè, establir i autoritzar la contractació de personal per a realitzar una sèrie de tasques que jo ara no esmentaré per no allargar-me i fer-me pesat als senyors Diputats. En tot cas, també haig de dir que en el text de l'articulat parcial de la Llei 41/75, de Bases de l'Estatut de Règim Local, el seu article 25.1 diu que «les corporacions locals podran contractar personal per a funcions administratives o tècniques, amb caràcter temporal, i que el seu règim serà administratiu, es regularà reglamentàriament, que la durada dels contractes no podrà excedir d'un any, i que tindran el caràcter d'improrrogables i no renovables».

No es pot entendre, doncs, el sentit d'aquesta prohibició que estableix l'article quan, de conformitat amb les previsions de l'Estatut d'Autonomia, en les seves Disposicions Transitòries Segona i Sisena, 5, paràgraf segon, s'estableix que mentre la Generalitat no aprovi el règim estatutari dels seus funciona-

ris, serà d'aplicació la disposició de l'Estat vigent sobre la matèria. I, per tant, la Llei de Funcionaris i les Disposicions que la desenvolupen, en aquest cas aplicable, permeten la contractació directa en els supòsits abans esmentats.

Per tant, no es justifica en cap cas la discriminació que aquest article estableix i, consegüentment, aquest canvi de criteri sobre l'ordenament vigent en l'únic cas de les Comunitats autònomes, en l'únic cas que fa referència a Catalunya.

El segon punt important en relació amb la funció pública autonòmica que trobem és el que està regulat en l'article 32.1 i 3, quan es diu que els funcionaris estatals transferits a les Comunitats autònomes continuaran pertanyent als seus cossos, a l'escala d'origen, i que les competències administratives que afecten la relació funcional o de servei dels esmentats funcionaris seran exercides per les Comunitats autònomes. Per tant, a la vista d'aquest redactat, s'està determinant que els funcionaris solament passaran a dependre de la Generalitat als efectes de la seva dependència funcional, per tal com, continuant dintre dels seus cossos i escales d'origen, als efectes orgànics, continuaran depenent de l'Estat.

I, això, ¿què comporta? En primer lloc, comporta, d'una part, una interpretació contrària a les previsions de l'Estatut d'Autonomia que en la seva Disposició Transitòria Sisena, 5, estableix que els funcionaris que resultin afectats pels traspassos a la Generalitat passaran a dependre d'aquesta, sense que en cap cas no es diferenciïn a efectes orgànics o funcionals. I, per tant, s'ha d'entendre que és a tots els efectes, amb l'única obligació —això sí— de respectar-los tots els drets que tinguin en el moment del traspàs, àdhuc el de prendre part en els concursos de trasllat que convoqui l'Estat.

Comporta també que, de mantenir-se aquest redactat del Projecte de Llei de la LOAPA, ens trobarem amb la impossibilitat d'exercir la competència que l'article 10.1.1, i la Disposició Transitòria Sisena, 5, paràgraf segon, de l'Estatut, atorga a la Generalitat, i que es refereix a la regulació dins el marc de la legislació bàsica de l'Estat, del règim estatutari dels seus funcionaris, perquè l'Administració funcional passa, fonamentalment, per tenir la capacitat jurídica de creació de cossos i escales de personal, i, en aquest cas, els funcionaris transferits no podran ésser adscrits dins aquesta regulació i en la seva organització.

Afirmem, doncs, en tot cas, que, davant de tot això, cal preguntar-nos seriosament quina funció pública li resta a la Generalitat. És un reconeixement purament formal de la seva competència, ja que, en la pràctica, els funcionaris que formin part de la Generalitat, pertanyen als cossos i a les escales de l'Estat.

I, a l'últim, i per dir-ho d'una manera clara, per reblar el clau en tot el que és aquest aspecte del Títol Sisè, per si no n'hi hagués prou, cal fer una breu referència als articles 35, 37 i 38 de la LOAPA, els quals determinen, d'una part, la possible existència de cossos i escales de funcionaris de caràcter nacional al servei de les Comunitats Autònomes, i, d'altra part, la competència a favor de l'Estat, a proposta del Consell Superior de la Funció Pública, de l'establiment de programes mínims, de la facultat d'assumir la celebració de concursos de formació i perfeccionament de funcionaris; en definitiva, es crea un Consell Superior de la Funció Pública, amb les funcions d'homologar la política de personal, formular els plans d'ofe-

ta, d'ocupació, amb les administracions públiques, i proposar les mesures d'uniformització del règim funcional. Totes aquestes previsions d'aquest Títol Sisè sobre la funció pública, tendeixen genèricament a retallar les competències que en matèria de funció pública i de funcionaris li corresponen exclusivament a la Generalitat, ja que, respecte als cossos de funcionaris de caràcter nacional, s'han de recordar les funcions que l'Administració local té, i que en molts casos seran un element de distorsió i control de la política que sobre la funció pública pugui dur a terme la Generalitat.

Respecte als programes mínims, formació i perfeccionament de personal, aquesta és una funció de la màxima importància per a la Generalitat de Catalunya, ja que permet l'adaptació permanent dels funcionaris als nous criteris de funcionament de l'Administració pública, i, per tant, ha d'ésser exercida per la Generalitat. Totes les funcions que preveu aquest article 38 a favor de l'Estat, a través del Consejo Superior de la Función Pública, impliquen, de fet, la impossibilitat de la Generalitat per a elaborar una política pròpia, i en cap cas no es pot justificar llur creació sobre la base de l'article 149.1 i 8 de la Constitució.

Bé, analitzats tots aquests punts que fan referència a aquesta segona part de la LOAPA, nosaltres, tal com ho he dit al principi de la meua intervenció, en nom del meu Grup parlamentari, seguim el fil conductor que hem expressat aquest matí en la intervenció del nostre Portaveu, el meu company Macià Alavedra, quan ha parlat— i, en tot cas, creiem que en aquesta segona part de la LOAPA també hi ha els mateixos elements per a reforçar aquest contingut— que ens trobem davant d'una llei intermèdia o d'una llei interposada entre la Constitució i l'Estatut, que el que pot implicar i implica en la pràctica és una modificació del Títol Vuitè de la Constitució, i en la pràctica el que implica també, i nosaltres ja hem examinat en quins punts determinats en aquesta segona part del Projecte de Llei de la LOAPA, en tot cas, de reforma i, per tant, de modificació, prescindint dels mateixos articles que fan esment a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, per reformar aquest Estatut.

I, per acabar, només voldria manifestar que aquest matí s'ha parlat de garanties; s'ha dit i s'ha esmentat, s'ha reiterat el fet de quines garanties. Nosaltres hem de dir que, en tot cas, no hem parlat de garanties. El que sí que voldria fer, per acabar, és llegir, en tot cas, de la intervenció del President de la Generalitat, que correspon al *Diari de Sessions* d'aquest Parlament número 72, del 22 de setembre, el següent. Diu: «Llavors, la posició del nostre Govern davant això és d'una gran inquietud, i això no us ho puc ni us ho he de negar; tant la Unió de Centre Democràtic com el Partit Socialista Obrer Espanyol, és a dir, els dos partits concertants, afirmen, diuen, repeteixen que la concertació no afectarà Catalunya, que no ens afectarà, no afectarà Catalunya, no afectarà el nostre Estatut, però la realitat dels textos, molts dels quals aquests partits s'han compromès a no modificar, casa malament amb aquestes garanties. Jo he de dir, de tota manera —ho diu el President de la Generalitat— que fa poc, el mateix President del Govern m'ha expressat amb gran èmfasi —poso èmfasi en dir que va ser, si m'ho permeten, amb gran èmfasi— la seva voluntat i el seu compromís que el nostre Estatut no seria gens rebaixat ni desnaturalitzat. Jo no hi he parlat directament, però les manifestacions que fa el Secretari General del Partit Socialista Obrer Es-

panyol, el senyor Felipe González, són en aquesta mateixa línia. De tota manera, els textos són els textos, i evidentment no tenim per què no donar importància ni donar valor a aquestes garanties que ens vénen d'aquestes personalitats, però la nostra inquietud hi és.»

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, tenint en compte la llargada del debat, interromprem la sessió durant deu minuts.

Se suspèn la sessió

(La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i es reprèn a les vuit i vuit minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Comença el torn de rectificacions. Per Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Joan Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la diferència substantiva entre una proposició positiva i una proposició normativa està en el fet que les primeres s'accepten o rebutgen mitjançant un procés de contrastació empírica. Les segones, en canvi, estan definides per connotacions ètiques, valoracions morals, criteris polítics.

El legislador, normalment, amb tota la singularitat jurídica que es vulgui, es mou en aquest camp. Per tant, des d'un determinat posicionament polític és perfectament lícit plantejar-se el dubte. Un dubte que creix, si alhora es té la convicció que en el tema de les autonomies, en el tema de la construcció de l'Estat de les autonomies, hi ha una tendència, d'un temps ençà, d'uniformar-les totes, abaixant el sostre de les històriques i apujant el terra d'aquelles de nova implantació. I el dubte augmenta amb aquesta convicció. I augmenta més si es va observant, mitjançant puntualitzacions jurídiques concretes, que el que és un procés de normalització de les autonomies es vol, de mica en mica, transformar en un procés de descentralització administrativa.

La situació, de fet, era la següent. A Catalunya hi havia una dinàmica de funcionament en la qual les regulacions corresponents quedaven inscrites dins el marc constitucional, dins el marc estatutari, i el Tribunal Constitucional en fixava, si s'esqueia, els límits. Hi havia conflictes però també hi havia satisfaccions. Satisfaccions de funcionament. I amb aquest plantejament, en aquesta circumstància, un bon dia apareixen els pactes de concertació. Apareixen els pactes de concertació amb tota una sèrie d'implicacions: la LOAPA, el Fons de Compensació Interterritorial, la Llei de Règim Local, l'Estatut dels Funcionaris, etc. D'una manifestació volenterosa, hi ha una transformació en una norma escrita. I, òbviament, el dubte, que ja es transformava en escepticisme, creix encara més. I creix encara més perquè tot aquest conjunt de regulacions, nosaltres l'entnem, des d'una posició estrictament catalana, una posició d'Estat però des de Catalunya, l'entnem com una mena de tascó que s'interposa entre la Constitució i l'Estatut. De tal manera que, analitzant la filosofia i l'articulat d'aquest conjunt de disposicions, ens adonem, a mesura que ens hi anem endinsant, que la interferència, el pes d'aquest tascó, la pressió d'aquest tascó, és evident. Separa cada vegada més la Constitució i l'Estatut mitjançant una normativa intermèdia. Una nova normativa interventora, que, d'alguna o altra manera, vol variar, matisar, modificar l'Estat de les autonomies, el Títol Vuitè de la Constitució. Legítim, possible-

ment, però la suspicàcia existeix. El dubte creix i l'escepticisme es consolida. En aquestes circumstàncies, la posició d'Esquerra Republicana de Catalunya, donat un esquema de funcionament, donada una llarga història, és evidentment la del rebuig. I aquest rebuig, fonamentat en el fet que tota aquesta normativa intermèdia Constitució-Estatut modifica, matisa, varia, d'una manera o d'una altra, unes normes ja existents, que viabilitaven un funcionament.

En aquest context, la relació, la ingerència, en definitiva, la vinculació que aquesta normativa introdueix és ben certa. Cap Grup d'aquesta Cambra no l'ha negada, amb més o amb menys intensitat, però cap Grup d'aquesta Cambra no l'ha negada. I la prova n'és que s'hi presenten propostes de modificació, propostes d'esmena; determinades paraules canviaran, els nostres Grups a Madrid faran... En definitiva, en definitiva, és ben cert que els pactes de concertació introdueixen un esbiaix dins del funcionament fins ara normal Constitució-Estatut-Tribunal Constitucional.

I això, que és reconegut de tots, resulta un fet innegable que nosaltres, des d'una posició que és la pròpia d'Esquerra Republicana, ens sembla tan greu, tan lamentable, tan nociu per als interessos nacionals de Catalunya, que d'entrada en rebutgem la filosofia. Però tampoc no ens tanquem des d'una posició volenterosa, des d'un pragmatisme ben entès; tampoc no ens tanquem a cap consideració addicional.

I òbviament entrem en els textos que aquesta tarda s'han debatut amb l'articulat corresponent. I veiem: Títol Segon. Del Títol Segon entenem el seu caràcter facultatiu, entenem que les disposicions que es contenen en el Títol Segon no afecten directament, si es vol, l'Estat de les diputacions a Catalunya. Però qui no ens diu que d'aquí a unes setmanes no afectarà, d'una manera, si ara és facultativa, llavors preceptiva, aquesta organització la nova Llei de Bases de Règim Local? Amb la LOAPA, és una primera pedra. Sobre aquesta pedra s'aixeca un edifici, es pot aixecar un edifici, augmenta el dubte, augmenta l'escepticisme, augmenta la suspicàcia.

En el Títol Tercer, ens trobem que hi ha tot un conjunt de normes, un context de llei orgànica i harmonitzadora sobre els procediments de comptabilitat regional. Però, senyores i senyors Diputats, si a l'Estatut ja està tipificat! Si l'Estatut reconeix un tribunal, reconeix una sindicatura de comptes amb dependència directa del Tribunal de Cuentas del Reino! Per què necessitem normalitzar, ordenar, harmonitzar orgànicament aquests temes? No cal. Ja ho tenim amb l'Estatut. Ja està regulat.

Al Títol Quart, novament se'ns parla del cost efectiu dels serveis. El cost efectiu dels serveis, ja el tenim regulat amb la LOFCA i amb l'Estatut, no calen noves matisacions. Qualsevol matisació, per petita que sigui, modificarà el que tenim, i, si no ho modifica, per què ha de ser igual? No cal.

El Títol Quart, el Títol de la funció pública. Tenim regulacions sobre això. L'article 149.1.18 de la Constitució parla d'una llei de bases. Ja es farà. Per què necessitem tot un cost normatiu i intermedi que ens faci aquestes regulacions? No cal. Quant als temes econòmics, és ben cert que la Disposició Adicional Setena de l'Estatut parla d'una llei orgànica, per al tema de les qüestions econòmiques i financeres, però, aquesta llei orgànica, ja la tenim també, és la LOFCA, al seu nivell. I, per què, en aquest mateix sentit, se'ns canvia el que diu la Dis-

posició Transitòria Primera, punt 1, que diu que les valoracions es faran en el moment de la transferència, i es passa a l'exercici anterior. Jo ja comprenc que hi ha raons d'homogeneïtat; les accepto, crec que són correctes, crec que val la pena de tenir-les en compte, però per a això hi ha unes comissions mixtes fixades en l'Estatut, perquè es puguin discutir. I qui no ens diu que en un procés de mala intenció, si passem del moment de la transferència a l'exercici anterior —en un procés de mala intenció, que no vull ni penso— justament a l'exercici anterior, es menysvalorin els nostres serveis? Són suspicàcies, però hi són, són innegables. Hi haurà criteris ordenadors, d'homogeneïtat, que accepto, que són correctes, i que d'una forma o d'una altra s'hauran de posar sobre la taula, però per a això hi ha les comissions mixtes estipulades en l'Estatut. Per què el Fons de Compensació Interterritorial es distribueix amb la disposició de la Llei dels Pressupostos? Perfectament, ho diu l'article 158.2 de la Constitució. Però és que també l'article 74.2 de la Constitució diu que el procediment s'iniciarà en el Senat. I això no s'ha fet, i, per tant, no hi ha hagut la discussió prèvia sobre els criteris, sobre les ponderacions, que poden ser molt correctes, i poden... tot el que es vulgui, en relació amb punts de vista diferents. Però, aquesta discussió, crec que el poble d'Espanya, en general, i el de Catalunya en particular, no té cap raó per a estalviar-se-la. Pot ser clarificador, pot perfeccionar la llei i, en funció d'això, introduir noves matisacions.

Comptat i debatut, senyores i senyors Diputats, des d'una posició, creiem que real, no radical; des d'una posició possibilista, amb un pragmatisme que vol, en qualsevol moment, el millor per a Catalunya, Esquerra Republicana creu que la LOAPA, com a llei orgànica i d'harmonització és una llei innecessària. La considerem, la LOAPA, una llei innecessària. Realment, què introdueix? Un ordenament de la divisió territorial de l'Estat per a aquelles comunitats que encara no tenen estatut? Molt bé, benvinguda sigui. Però nosaltres ja tenim un Estatut, i d'acord amb aquest Estatut, que és la nostra norma fonamental, articulada com la Constitució, que és amb el que hem de funcionar. Per tant, realisme, possibilisme i pragmatisme. En funció d'aquests tres ingredients, inicialment diguem no a la totalitat de la LOFCA, no a la totalitat de la LOFCA. Si aquesta posició pot resultar utòpica —perdó, la LOAPA; em perdonaran els senyors Diputats, però amb tanta llum un s'enlluerna (*rialles*)—, si realment resulta innecessari i utòpic que a aquesta llei nosaltres diguem no d'entrada a la seva globalitat, no d'entrada a la seva globalitat, certament estem oberts a qualsevol tipus de possibilisme que permeti mantenir intactes el que nosaltres —i n'estic convençut que tots vostès també— considerem que són els drets i els interessos fonamentals de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Pel Grup parlamentari de Centristes, té la paraula el Diputat senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, la nostra darrera intervenció en el debat del dia d'avui té dos objectius: primer, fixar algunes posicions generals nostres; la segona, fer algun comentari, un darrer comentari, a aquells punts concrets i específics que al llarg d'aquesta tarda, sobretot, s'han produït.

Nosaltres entenem la LOAPA des d'un punt de vista jo diria

que més ampli. És clar, la LOAPA és un text de llei orgànica —el dia que ho sigui, estem a nivell de projectes— d'uns acords autonòmics que afecta no sols Catalunya, afecta tot Espanya. Aleshores, les suspicàcies, que poden ser molt nobles i molt lloables i molt comprensibles de part nostra, no les pot subscriure el nostre Grup parlamentari. I no les pot subscriure perquè, a diferència del que han dit altres Grups parlamentaris aquest matí, la LOAPA no està feta envers la Generalitat. És una llei que especifica, aclareix i detalla el contingut d'altres textos legislatius de naturalesa autonòmica. Potser la por pot venir del fet que en algun punt aquest aclariment aquesta especificació i aquest major detall que busca el projecte de llei orgànica d'harmonització del procés autonòmic interpreta, i aquesta interpretació crea suspicàcies. Nosaltres no en tenim cap de suspicàcia en aquest sentit, perquè som conscients que estem en un estat de dret, i creiem fermament que de cap manera la LOAPA no afectarà el contingut de l'Estatut de Catalunya.

Nosaltres hem dit aquest matí —jo crec que no ha estat prou ben entès—, que la llei sí que afectarà al seu dia Catalunya. Afectarà Catalunya, afectarà la resta de l'Estat, afectarà totes les persones físiques i totes les persones jurídiques, com qualsevol llei; ho ha estat dient el nostre Portaveu aquest matí. Però no afecta l'Estatut. L'Estatut no és exactament el mateix, ni és el que es vol afectar, de cap manera, amb aquesta llei que especifica, aclareix, puntualitza, resol deficiències de la legislació autonòmica feta fins ara, etc.

En aquest sentit, per exemple, és clar —i jo diria que ningú no té aquesta pega o aquest perill—, per exemple, un punt concret, que és el que diu la Constitució en els seus articles 136 i 153, paràgraf d, de la Constitució, en referir-se al «Tribunal de Cuentas». El «Tribunal de Cuentas» es desenvoluparà mitjançant la llei orgànica; el «Tribunal de Cuentas» és absolutament compatible i coherent del tot amb quines hagin de ser les competències de la Sindicatura de Comptes. La Sindicatura de Comptes serà l'òrgan màxim de control financer de tota la Generalitat. La Sindicatura de Comptes retrà informe, farà aquelles observacions del rendiment de comptes que li hagi donat el Consell Executiu, que se'n portarà a aquesta Cambra perquè donem l'última, la nostra, la definitiva, la màxima aprovació de tot el procés pressupostari i la resta del procés financer —exercint el control financer extern— perquè aquesta és la feina de la Sindicatura de Comptes. Però, a part —i això és el que estableix el paràgraf d de l'article 153—, el «Tribunal de Cuentas» té competències arreu de l'Estat per a exercir aquest control financer extern sobre la totalitat del sector públic espanyol, sector públic de què la Generalitat també forma part, ni més ni menys. No ens hem de creure que això és per a conculcar res. De la mateixa manera que el «Tribunal de Cuentas» analitzarà els comptes de la Generalitat de Catalunya, analitzarà els de l'Estat i els de tots els ens que hi ha aquí. Per aquesta raó aquest article no és redundant, aquest article especifica, aclareix, resol temes. No hi pot haver suspicàcies en aquest terreny. Per a nosaltres, des del nostre pragmatisme i des del nostre realisme, no en tenim, de suspicàcies. En un estat de dret hi ha uns textos legals; qui conculqui els textos legals, d'acord amb el nivell dels textos legals a què ens estem referint —l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, per exemple— pot estar sotmès a tota la crítica que la sentència del

Tribunal Constitucional —i la via del recurs és sempre oberta en aquesta direcció. Però nosaltres creiem que no està plantejat de cap manera que hàgim d'anar al Tribunal Constitucional amb els lleugers retocs, no de contingut substantiu, que, en definitiva, s'han vist aquí com a proposables i acceptables, que podrien aparèixer en el text, ara com ara només a nivell d'acords autonòmics.

Potser passant a algun tema concret del que hem estat dient avui, bé, hi ha un punt que ha sortit dues vegades: els col·legues del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i el mateix Portaveu que, en aquest cas, ha intervingut del Grup de Convergència i Unió, han fet una lectura parcial de la LOFCA. És cert que la LOFCA, en la Disposició Transitòria, paràgraf 1, diu igual com l'Estatut —és una traducció al castellà del text de l'Estatut— «que el Estado garantizará la financiación de los servicios transferidos a la misma —es refereix a qualsevol comunitat autònoma— con una cantidad igual al coste efectivo del servicio en el territorio de la comunidad en el momento de la transferencia». Però no oblidí, senyor Lucchetti, que això continua, i dins del període transitori hi ha dos períodes: el transitori de primer grau i el transitori de segon grau; que quan parlem de fixar un percentatge i on surt el desfasament cal passar-ho al valor del servei transferit l'any anterior per a calcular el percentatge coherent i compatible, i això només es pot donar a partir del moment que hi hagi hagut els tributs cedits, abans no. Fins que no tinguem els tributs cedits no pot entrar la fórmula del percentatge, perquè el percentatge és una diferència dividida per una altra magnitud, totes referides a l'exercici anterior al que es produeixen les transferències. Si no ho fem així, no va d'aquesta manera. I això no va en contra del concepte de fer la valoració a l'hora del traspàs, a efecte de valoració en el moment del traspàs, que es refereix al període anterior a la fixació del percentatge. El percentatge serà deficient mentre no tinguem els tributs cedits, perquè no podem restar del cost dels serveis transferits en l'exercici anterior els tributs recaptats a través de la cessió de tributs en l'exercici anterior, i partida per una magnitud la recaptació dels Títols 1 i 2 de l'Estat d'Ingressos del Pressupost de l'Estat referit a l'exercici anterior.

Totes les magnituds, aleshores, són homogènies i susceptibles, les úniques que resulten de calcular el percentatge, que després multipliquen, no per l'exercici actual, sinó per l'exercici següent al que es produeix la transferència, a fi i efecte que, en multiplicar per aquesta quantitat que ja s'ha actualitzat fins a l'exercici següent, ens doni per a aquell mateix exercici un producte de la quantitat definitiva, l'important, referida a pessetes, i amb percentatge del pressupost de l'any següent. En aquest cas, foren tots els serveis transferits de l'any 80 —els tributs cedits de l'any 80, no hi han estat—, partit per l'Estat 1 i 2 d'Ingressos del Pressupost de l'Estat de l'any 80, percentatge homogeni que, aleshores, es multiplica per la totalitat dels ingressos del Títol 1 i 2, directes i indirectes del Pressupost de l'Estat de l'any 82, per donar-nos la magnitud global de diners que s'han de donar a la Generalitat, mitjançant aquesta fórmula, a més del que es recapti efectivament pels tributs cedits l'any 82. Com que no estem en aquest moment, òbviament hi ha aquest joc. Però la Disposició Transitòria Primera, en el paràgraf quart, ja ens ho diu, i aleshores ja no estableix que això serà en el moment de l'efectivitat, no estableix

exercici, no estableix quan. Jo hauria de dir que entre el paràgraf primer i el paràgraf quart algun expert molt proper a qui els està parlant ha detectat aquest tema, ha explicat aquest tema i ha incorporat esmenes tècniques a la LOFCA, esmenes tècniques que jo he dit abans —ho he reconegut abans— que és l'únic punt en què formalment hi ha una diferència de lectura idèntica al text; és diferent respecte al que diu l'Estatut, però amb tota una argumentació tècnica, per la qual cosa no s'està perjudicant l'Estatut, per tot un argument tècnic que cal tenir en compte, a la vegada, per a resoldre el tema de sempre per a aquesta comunitat autònoma i per a les altres comunitats autònomes. La LOFCA i els acords autonòmics es refereixen a aquesta i a altres comunitats autònomes.

Aquest és un tema que sempre ens crea dificultats. La LOFCA en té moltes altres, de deficiències que s'haurien d'arreglar. Si veiem els impostos cedits, en l'article 11, l'impost sobre el patrimoni net no hi era; quan en el 12 parla de recàrrecs, diu: «podrán establecer recargos sobre los impuestos estatales cedidos, así como sobre los no cedidos que graven la renta o el patrimonio». Torna a sortir el «patrimonio», que ja sortia abans, que és una deficiència tècnica, l'especificació, la correcció d'errors. La correcció de deficiències tècniques, que hi pugui haver en la LOFCA i que hi pugui haver en l'Estatut, òbviament és lògic i necessari que es puguin resoldre d'una manera més perfecta, tècnicament, d'una manera més satisfactòria, sense conculcar drets econòmics, sense crear perjudicis a ningú, i aquest és un tema realment molt important, i crec que mereix bé un debat, i jo ahir deia de broma que —segur que hi haurà debat— aquest és un tema que mereixeria pissarra, que mereixeria números i que hauríem de resoldre, però és un tema que jo voldria que tothom fes l'esforç suficient per a intentar arribar a la posició concreta i contreta, que aquí es veu, en funció del que estic dient, repassant, i hi ha altres textos, que podríem arribar a analitzar i resoldre de tal manera que encara que hi hagi una diferència de text no es crea cap problema. Cal donar-hi aquesta especificació, perquè, si no, no podrem arribar al càlcul definitiu acceptable en aquesta direcció.

Els faig gràcia a tots els senyors Diputats. Alguns eren amb mi el dia que en la Comissió de Valoracions, en la seu de la Conselleria d'Economia i Finances, vàrem estar intentant calcular un determinat percentatge de participació per a l'any vinent, i, aleshores, per als senyors que eren allà, igual que jo, la fórmula que ens van portar era una patata, no anava. Jo vaig dir-ho en el primer moment. A partir d'allà vàrem veure que cap fórmula de percentatge no podia ser hàbil i útil per a resoldre-la perquè estava basant-se en uns textos incorrectes tècnicament que no ens podien dur enlloc. Amb aquest contingut es resol el tema sense crear cap problema a ningú, que això és l'interessant. Si s'estiguessin conculcant els drets de la hisenda, la Generalitat, nosaltres també ens queixaríem; no s'estan conculcant.

Respecte als costos indirectes. Bé, jo voldria dir que això surt bé, surt satisfactòriament bé. Jo tinc una petita discrepància i és que el senyor Lucchetti no ens ha llegit del tot un determinat paràgraf. És a dir, en el punt 14 dels acords autonòmics se'ns diu que els costos indirectes és la suma de tots els costos indirectes corresponents a l'Administració perifèrica de l'Estat —d'acord—, tots els costos indirectes de l'Administració

central adscriptibles a totes les funcions traspasades —d'acord—, més tots els costos indirectes corresponents a les oficines de programació, coordinació i control dels serveis transferits que són en l'Administració de l'Estat. Hi ha una quarta cosa realment satisfactòria que es diu unitats. Quan hi ha unitats no senceres transferides a la Generalitat, unitats de planificació, de programació i de control, encara que siguin no senceres les transferides, però és inseparable el cos global de la prestació d'aquest servei, s'addicionaran els crèdits necessaris perquè en la transferència, en la valoració dels costos indirectes, apareixin tots. Jo diria que això que no és enlloc és, realment, un desenvolupament satisfactori que hauríem de dir que, realment, ens hauria de plaure.

Hi ha un paràgraf que jo diria que no s'ha llegit del tot, que jo diria que és un oblit, doncs, no volgut, però se'ns diu —si se'm permet llegir—: «nunca se computarán como costes indirectos las tareas generales de coordinación, dirección y apoyo que a nivel de todo territorio nacional sigan siendo ejercidas por la Administración central del Estado», però acaba dient: «en el ámbito de sus competencias.» Són les competències que continuarà tenint l'Estat, després d'haver transferit totes les competències corresponents a les Comunitats Autònomes, totes les que siguin. Jo diria que amb aquesta raó no hi ha possibilitat de creure que això és metodològicament incorrecte i que els costos indirectes surten bé per la suma positiva d'aquests quatre sumands i perquè quan diu que hi ha una cinquena cosa que no hi va són els serveis de coordinació, de planificació i de control a nivell de l'Estat, corresponent a les competències que continuen essent competències de l'Estat, després d'haver-nos transferit totes les que fixa l'Estatut.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, li prego d'abreujar.

El Sr. PEDRÓS: Sí, perdó, senyor President, gràcies.

Bé, jo acabaré només amb un punt i així, doncs, m'ajustaré una mica més al temps.

Hi ha un altre punt que s'ha comentat aquí, que és el tema de les subvencions. És clar que aquests serveis, que havien estat o estaven essent subvencionats amb una subvenció específica per al compliment dels seus objectius, quan es transfereixen... Realment, l'únic que diu —i això s'ha criticat, no entenc per què—, és que no es consolidarà la subvenció corresponent al servei, quan aquest es transfereixi. És clar, la subvenció és un element discrecional que apareix de manera no recurrent, ni fixa ni establerta. És clar que això no vol dir que no es pugui valorar adequadament el servei, l'únic que es diu és que no s'adquireix el compromís per sempre que quan hi hagi aquest cas es doni la subvenció, perquè la subvenció pot ser un valor excepcionalment alt o baix en un determinat exercici, i es desvincula, aleshores, això, del procés de transferència.

Hi ha un darrer punt, que és molt llarg, que és el tema de les inversions noves on, realment, al que hauríem d'anar és a estudiar de quina manera muntem un procés de planificació general en el qual, democràticament, participin totes les Comunitats Autònomes, participi l'Estat, a fi i efecte de resoldre'l d'una manera satisfactòria per a tothom. Jo diria que això sí que es podria resoldre, sí que es podria resoldre d'acord amb el que estableixen els acords autonòmics. Possiblement en aquests punts valdria la pena d'especificar, d'aclarir i de precisar més perquè tots quedéssim ben contents, aleshores, del

contingut de tots els acords autonòmics.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Ramon Espasa.

El Sr. ESPASA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en aquest últim torn de rectificacions o ratificacions jo voldria dir que intentaré precisar alguns punts que no he pogut precisar en la meva darrera intervenció per una manca de temps, i intentaré ratificar el que han estat les preses de posició genèriques, crec que molt explícites i molt ben explicitades, fetes pels oradors del meu Grup, tots els oradors del meu Grup que m'han precedit en l'ús de la paraula. Com aquí ha estat reconegut per diversos oradors, el nostre Grup parlamentari ha estat l'únic que ha posat, negre sobre blanc, amb el risc que això sempre representa, totes les seves inquietuds, totes les seves propostes sobre els acords de concertació, sobre els projectes de llei, LOAPA, Fons de Compensació Interterritorial, i el que avui hem fet aquí, amb millor o pitjor fortuna —en tot cas, la pitjor fortuna per al qui els parla— ha estat posar a la consideració de vostès l'essencial de totes aquestes reflexions que el nostre Grup i el nostre partit havia fet al voltant d'aquest important tema. Per tant, serveixin aquestes paraules de plena ratificació de tot el que tenim exposat en aquests documents.

S'ha dit que no s'ha de parlar de suspicàcies, que estem davant d'uns textos, que estem davant d'un Projecte de Llei que es convertirà, possiblement, en Llei —esperem que ben diferent, en tot cas, si és que s'hi ha de convertir— i que s'ha de parlar de fets. Jo intentaré, doncs, ara, parlar de fets i, evidentment, no de suspicàcies.

Anant a un dels fets que s'ha utilitzat aquí, al tema del càlcul del cost efectiu dels serveis transferits i tot el complicat tema que, evidentment, ha tractat molt millor que no pas jo seré capaç de fer l'orador que m'ha precedit en l'ús de la paraula, el Diputat senyor Pedrós, el que nosaltres hem volgut dir en el tema del càlcul del cost efectiu no es referia al percentatge que, com sap molt bé el senyor Diputat, encara no s'ha calculat mai perquè encara no hi ha hagut una cessió de tributs —hi serà a partir de l'1 de gener del 1982— per a Catalunya, sinó que al que nosaltres ens referíem és que la LOAPA, no els acords —i, en definitiva, el que serà dret positiu serà la LOAPA, si ho arriba a ser—, la LOAPA diu que per a calcular el cost efectiu es referirà al cost efectiu de l'any anterior al moment de la transferència. És aquí, en aquesta quantificació numèrica, no perquè després pugui minorar o no minorar el percentatge, en tot cas és en el numerador, i, si aquest càlcul del cost efectiu és més baix, és evident que el percentatge, encara que després es multipliqui pels anys posteriors, si un element del numerador és més baix, d'alguna manera ja minora el possible percentatge. Però, ho repeteixo, nosaltres no ens referíem al percentatge, sinó que ens referíem al greuge que representa no considerar el cost efectiu, en el moment del traspàs, i parlar en el moment de la seva efectivitat, primera ambigüitat, i sobretot referir-ho a l'any anterior. Això és el que volíem dir pel que fa al càlcul del cost efectiu dels serveis transferits.

En el tema de les subvencions l'argumentació és la mateixa. És evident que les subvencions són un fet discrecional de l'Ad-

ministració de l'Estat, d'una Administració major, però com que la Generalitat també és Administració major, també pot i ha de tenir aquesta facultat discrecional. I, en tot cas, treure les subvencions del cost efectiu d'un servei transferit —tornem al mateix cas— minorar el numerador del percentatge que després haurem de calcular perquè disminueix la quantitat global, que és un dels elements per al càlcul del cost efectiu a transferir en els anys següents.

Pel que fa a les transferències de serveis, s'ha reconegut aquí que l'article 147 d) de la Constitució parla de bases dels traspassos i que el que diu la LOAPA no afecta, o no hi ha cap raó perquè afecti l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Nosaltres, negre sobre blanc, creiem que això no és així; en l'article 24 de la LOAPA, del Projecte de Llei de la LOAPA es parla de «oïda la Comisión sectorial correspondiente». Per tant, no són suspicàcies, són fets. Es parla de Comissions sectorials. Si entrem en el tema de les Comissions sectorials, si considerem que hi ha Estatuts ja aprovats, tres, quatre, perdó, diversos en els seus continguts de competències, que en el futur n'hi haurà més i segurament seran més diversos encara, si són unes Comissions sectorials iguals per a tots els Estatuts les que han de fer la primera selecció de blocs orgànics i materials de competències a transferir, i els Estatuts són diversos, em sembla que no cal ser cap expert, ni cap malèvol suspicax per a pensar que la igualació es farà sempre pel sostre baix, no pas pel sostre alt. Per tant, l'existència ja en el Projecte de Llei de la LOAPA, ja en l'Estatut d'Astúries, aprovat ahir en el Senat, de Comissions sectorials, afecta, pot afectar directament l'Estatut de Catalunya, en el que preveu la seva Transició Tercera, quan taxa específicament com ha de ser la Comissió Mixta de Transferències —entre parèntesis, una sola, no dues com sembla que aquí han volgut fer, però no vull entrar ara en aquest tema—, quan taxa com s'han de fer les transferències per a la Comunitat Autònoma, Generalitat de Catalunya.

Per tant, hem de trobar una bona fórmula. Per a nosaltres, una bona fórmula és que quedi meridianament clar que les Comissions sectorials de transferències no afectaran, no treballaran en benefici dels possibles traspassos encara pendents per a Catalunya, que serà la Comissió Mixta de Transferències la que anirà abordant, com més de pressa i millor possible, aquestes mateixes transferències. Que delimitar blocs materials i orgànics de competències està bé i és racionalitzador? Sí. Que delimitar els tipus de decrets de transferències i sistematitzar-los és bo? D'acord. Que ha d'haver-hi un mecanisme global de valoració dels traspassos, unes bases globals de valoració dels traspassos? També podem estar-hi d'acord, sempre que aquests mecanismes globals de valoració no atemptin contra el que fins ara hem fet, i el que diu la LOAPA ja representa un retrocés. Fins ara hem calculat, millor o pitjor —nosaltres creiem que no gaire bé, ho ha fet la Comissió Mixta—, però hem calculat el cost efectiu dels serveis transferits en el moment de la transferència; la LOAPA ens proposa que ho calculem l'any anterior, per tant, fem aquí també un pas endarrera.

Tornant al tema de les Comissions Mixtes, ja he dit, ho repeteixo, que els Estatuts són diferents, els sostres competencials ja avui, escrit negre sobre blanc, dels quatre Estatuts aprovats són diferents; per tant, unes Comissions sectorials que

pretenguin fer blocs materials orgànics iguals per a tots els Estatuts atempten, amb tota seguretat, contra els Estatuts de major sostre competencial, sense entrar ara en cap tipus de judici de valor de per què aquests sostres són diferents o han estat diferents, però és evident que aquest és un perill, no una suspicàcia, sinó un perill real que existeix i molt directament.

Finalment, nosaltres voldríem, per acabar, referir-nos al tema del Fons de Compensació Interterritorial —no m'hi referiré ja més, el Diputat senyor Lucchetti ho ha fet ja prou a bastament, també ha anunciat, i altres Diputats han recollit aquesta invitació, que potser caldrà dedicar-hi més calma, més temps i un debat més aprofundit—, voldríem entrar a fer dues breus consideracions sobre el que la LOAPA diu de la reforma dels aparells de l'Estat, de l'Administració central de l'Estat i sobre Funció pública. Aquí el Diputat senyor Prats ha reconegut que hi havia la voluntat política d'anar molt més enllà —jo estic segur que hi era, comparteixo les seves mateixes preocupacions—, però el resultat, ell mateix ho ha reconegut, és que no s'ha pogut per una sèrie de circumstàncies que no és ara el moment d'analitzar, que no s'ha pogut arribar a aquesta profunditat en la reforma administrativa dels aparells centrals de l'Estat o de l'Administració central de l'Estat. Aleshores, la pregunta que un es fa immediatament és: per què tanta precisió en la delimitació de les autonomies i per què tan poca precisió en la delimitació de com s'ha de transformar l'aparell central de l'Estat, perquè sigui congruent amb aquest projecte polític ambiciós, complicat, llarg, però necessari de fer d'Espanya un Estat de les autonomies? En el tema de la Funció pública, nosaltres, per a dir-ho molt breument, voldríem simplement que no ens moguessim del que preveu l'article 10.1.1 del nostre Estatut d'autonomia de Catalunya. Aquesta seria, per a nosaltres, la millor garantia que la Generalitat de Catalunya té possibilitats reals d'establir una Funció pública pròpia i d'autoorganitzar-se; aquest és un dels principals elements de la potestat i de la voluntat política que representa l'autogovern de Catalunya, que representa la recuperació de la nostra institució històrica: la Generalitat.

En el tema de la Funció pública, el Diputat senyor Prats també ha reconegut que fóra bo i hauríem de trobar la manera —i nosaltres estem disposats a col·laborar en aquesta línia, en aquesta via— que en la LOAPA es reconegués més clarament que els funcionaris transferits són, orgànicament i funcionalment, dependents de les Comunitats Autònomes, no com ara sembla dir —no sembla, sinó que diu— que orgànicament depenen de l'Estat i funcionalment depenen de la Comunitat Autònoma. Nosaltres estem plenament d'acord amb aquest criteri: han de dependre orgànicament i funcionalment de la Comunitat autònoma, sens perjudici que tots els serveis prestats en el marc de la Comunitat autònoma se'ls acumulin en els seus cossos d'origen, en els seus drets d'origen, dels quals no en perden cap, sinó que fins i tot se'ls amplien en la mesura que, en els que ja tenien, en els que acumulen, en el servei que estan prestant en la Comunitat autònoma, hi poden afegir els que es puguin derivar del mateix servei a la Comunitat autònoma. És a dir, es tracta de treure la possible cortina de fum que hi podria haver entre la Comunitat autònoma i el funcionariat traspassat, en funció de la seva dependència orgànica de l'Estat. Podríem dir, fent un símil, potser no massaafortunat ni brillant, que es tracta que la Comunitat autònoma, re-

specte al funcionari, fos com el propietari d'un pis respecte al seu arrendatari, que hi té un tracte directe; que, el funcionari, d'arrendatari es convertís en subarrendatari o rellogat i que, en cas de desperfectes en el pis, quan el propietari del pis vol aclarir quines han estat les circumstàncies que han produït aquells desperfectes, el responsable digui: «no, és que jo no en sóc el responsable, aquí hi ha una tercera persona, que era el titular del contracte», en aquest cas, l'Administració central de l'Estat.

Hi ha d'haver una relació directa, una vinculació, una potestat de la Comunitat autònoma sobre el funcionari, és a dir, una vinculació orgànica i funcional, sense que perdi cap dret en el seu cos d'origen, sense que perdi cap dret de retornar, en el marc estatal, on millor li pugui convenir a aquest funcionari de continuar exercint les seves feines.

Per acabar, i en definitiva, nosaltres creiem, com ho ha dit també algun altre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, que del triangle Constitució-Estatut-Tribunal Constitucional, se'n pot i se n'ha de deduir tot el que faci falta perquè Catalunya pugui mantenir l'autogovern pel que tant ha lluitat, l'autogovern del qual és capaç de gaudir i a partir del qual és capaç d'autoorganitzar-se, i que en aquest triangle Constitució-Estatut-Tribunal Constitucional no hi falta ni hi sobra cap braç.

Si Espanya és una realitat, un tot únic que nosaltres reconeixem, no és menys cert que Catalunya també és una realitat plena que ha d'articular-se de tu a tu, de nacionalitat a nació, de nació a nació, i la millor forma d'articular aquestes dues realitats és Constitució-Estatut-Tribunal Constitucional.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup... perdó. Ha acabat, senyor Espasa?

El Sr. ESPASA: Sí, sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Prats.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, primerament vull agrair als senyors Diputats el to de diàleg, la voluntat realment superadora de contradiccions, i, especialment, a tots aquells qui han fet un esforç d'estudi amb una voluntat constructiva per tal d'arribar a unes solucions que puguin ser acceptades pel màxim de forces polítiques possible.

En aquest sentit cal, en aquest darrer torn d'intervencions, fer algunes precisions. Primerament, nosaltres hem considerat, i considerem, que la Constitució, els Estatuts i el Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització dels Processos Autònoms, hauran de formar un bloc que serà el bloc de referència, no per a la construcció de les competències estatutàries, que ja està fet en els Estatuts d'autonomia, sinó per al desenvolupament per a cadascuna de les Comunitats autònomes, de les seves competències estatutàries, per al desenvolupament per l'Estat de les seves competències constitucionals.

I penso que l'existència d'una llei —que aquí s'ha qualificat d'«interposada»; nosaltres en diem «interpretativa del desenvolupament»— no és entre la Constitució i els estatuts d'autonomia; és entre la Constitució i els estatuts d'autonomia, d'una banda, i l'exercici de les competències constitucionals de l'Estat i estatutàries de les Comunitats autònomes, de l'altra. Aquesta interposició és una interposició legítima constitucionalment i necessària políticament. És necessària políti-

cament pel bé del procés democràtic espanyol, pel bé del procés autonòmic espanyol, pel bé de la mateixa autonomia de Catalunya i de les altres nacionalitats i regions.

Senyores i senyors Diputats, en les circumstàncies actuals no hi ha alternativa als acords autonòmics i al projecte de LOAPA. Més ben dit; l'alternativa no és dir «no» a aquests projectes. L'alternativa real i existent, políticament, és la reforma del Títol Vuitè de la Constitució, és l'anorreament de les autonomies. Perquè ningú, en aquests moments que vivim, no pot desconèixer que és en marxa una maniobra de substitució del model de transició inaugurat per la Constitució del 1978, per un altre model que converteixi la democràcia i les autonomies en una simple experiència d'alliberament i de descentralització. És el que se'n diu immobilitisme, per no parlar de l'altra alternativa, que és la del colpisme. Per això nosaltres hem dit aquest matí, i ho reiterem ara, que el projecte de LOAPA no sols és coherent amb la Constitució i amb l'Estatut, sinó que és l'assentament polític que avui necessiten aquesta Constitució i aquest Estatut per tal de fer possible el procés de transformació democràtica i el procés de transformació autonòmica volgut pels pactes polítics que varen donar lloc a la Constitució del 1978.

Volem, doncs, els acords; volem, doncs, el Projecte. I volem que siguin acceptats i que puguin arribar a fer-los seus la majoria de la representació catalana en el Congrés dels Diputats. I agraiem novament, ho reiterem, l'actitud de diàleg i les crítiques, de les quals tants suggeriments, i tant positius, es poden deduir, i que nosaltres recollim amb la millor voluntat per a incorporar-los als textos definitius.

Aquestes crítiques i aquests suggeriments, amb esperit de diàleg i amb esperit positiu, són necessaris, cal que els fem tots, perquè és un exercici col·lectiu per al procés democràtic i per al procés autonòmic.

Jo només voldria, ara, acabar fent referència a dues qüestions, ja tècnico-jurídiques, precises, que són les dues últimes qüestions que, com a base de la negociació en el marc del Parlament espanyol, havia plantejat Convergència i Unió.

La primera fa referència a l'article 19 del Projecte. Aquest article se'ns diu que no és una norma d'harmonització perquè no conté el criteri o el principi harmonitzadors. Sí que el conté, encara que el determina per remissió a un dret supranacional, que és el dret comunitari de les comptabilitats, i és evident que això és perfectament possible, perquè el que diu l'article 19, paràgraf segon, és que les normes de comptabilitat de les administracions públiques hauran d'adequar-se a la metodologia europea, i que el Govern n'ha de dictar els principis per garantir aquesta adequació. I tots vostès saben que en la pràctica de la Comunitat Econòmica Europea, les harmonitzacions són corrents, que el dret comunitari preval sobre el dret dels estats; ja no sobre el dret dels estats federats, o de les Comunitats autònomes, i que ens haurem d'anar acostumant a tenir aquest criteri obert, de convivència, d'ordenaments jurídics ordenats d'acord amb el principi de competència i no amb el principi de jerarquia.

I, pel que fa referència a l'objecció feta arran de l'article 21, ja he dit abans que nosaltres deixem sota un interrogant si realment l'article 21 pot ser una norma o un principi d'harmonització, però creiem que, com a mínim, és una norma interpretativa de l'article 149.1.18 de la Constitució, que estableix

que, en matèria d'administracions públiques corporatives de base sectorial, l'establiment de les bases d'aquestes corporacions públiques correspon a l'Estat, i el desenvolupament legislatiu a les Comunitats autònomes.

Finalment vull dir que aquesta voluntat de diàleg, crec que en tots nosaltres té un referent comú: que els acords autònoms, el Projecte, són, com he dit, l'assentament del Títol Vuitè, l'assentament dels Estatuts d'autonomia, ja que aquest assentament no es pot fer sense una declaració expressa de respecte estricte als Estatuts d'autonomia vigents o aprovats. I això, evidentment, no pot anar a l'articulat de la llei perquè fóra impropï, des del punt de vista tècnic-jurídic, però nosaltres proposarem —i amb molt de gust— que s'incorpori a l'exposició de motius.

Res més. Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, per ser l'últim torn i per l'hora avançada.

Després d'aquest debat —i aquest cop sí que se'n pot dir aprofundit, no és un tòpic— hi ha una pregunta final que jo crec que no ha quedat ben clara, malgrat que se n'ha parlat molt i molt: la LOAPA, ¿modifica o no modifica l'Estatut? ¿El vol modificar o no el vol modificar?

Bé, el senyor Martín Villa ens deia, i avui aquí se'ns ha dit —i això és molt important— que no modifica l'Estatut de Catalunya. La LOAPA no modifica l'Estatut de Catalunya. Fins i tot la LOAPA, se'ns acaba de dir —ens ho ha dit el senyor Pedrós— que no modificava l'Estatut, i això és molt important, ho han dit d'altres, però és que el senyor Prats ha dit quelcom més, que és que és l'assentament dels Estatuts... i que la LOAPA serveix de suport al nostre Estatut, i serveix de suport a l'Estat de les autonomies. És més, realment, d'allò que nosaltres volíem.

Hi estem d'acord, estem d'acord i estem esperançats; no estem d'acord que no modifica l'Estatut, òbviament, però estem esperançats amb aquestes afirmacions. I estem esperançats per frases que s'han dit, que una llei d'harmonització no pot, evidentment, harmonitzar Estatuts. Evidentment, una llei orgànica dictada per les mateixes Corts que van dictar o van aprovar l'Estatut, difícilment es pot autoharmonitzar.

Realment, aquesta frase que les Corts espanyoles van aprovar l'Estatut, jo crec que no és certa; no és certa, almenys políticament. S'ha dit també, però cal recordar-ho a la fi d'aquest debat, que l'Estatut de Catalunya, que és el que a nosaltres ens interessa, no el van aprovar —políticament— les Corts espanyoles: el va aprovar el poble de Catalunya. El va aprovar el poble de Catalunya, i aquesta, per això, no és tan solament una llei orgànica; és una llei supraorgànica. Si més no, pel mateix referèndum que preveu per a la seva ratificació.

Però bé, després de totes aquestes afirmacions tranquil·litza-dores que la LOAPA no modifica l'Estatut, ens sorprèn, i cal dir-ho a la fi del debat, una altra afirmació realment curiosa. Es manté, a peu i a cavall, la vigència de l'article cinquè de la LOAPA. I així s'ha dit, per part de Centristes i per part del Grup Socialista. Aquest article cinquè es manté, i aleshores, la pregunta que jo em faig és la següent: si això és així, ¿com es

pot defensar que aquesta LOAPA, llei orgànica, no afecta els Estatuts aprovats per llei orgànica anterior? Ens temem que aquest és un primer pas. L'article 5 no solament diu que l'harmonització podrà fer-se abans o després de les disposicions normatives, sinó que, a més a més, afirma una cosa molt perillosa: obliga les Comunitats autònomes a dictar normes d'adaptació. Si cal dictar una nova norma, senyores i senyors Diputats, és perquè la competència ha estat afectada o bé modificada. I aquesta afirmació és greu, però encara és més greu una altra afirmació que ens temem que pugui venir arran d'aquesta: ens temem encara un segon pas, malgrat que l'Estatut d'Autonomia de Catalunya solament pot ésser modificat per l'article 150 de la Constitució, és a dir, mitjançant el mateix mecanisme operatiu que permet l'Estatut de Catalunya. Ens preguntem si aquesta afirmació de vigència de l'article 5 no ens pot portar a una altra afirmació molt més perillosa, que és dir: «l'article 150 de la Constitució pot modificar els Estatuts, i els pot modificar perquè, si l'article 150 de la Constitució pot ampliar competències —el cas de les lleis-marc i el cas de les lleis de transferències— també pot restringir-les —cas de la Llei d'Harmonització», paràgraf 3 de l'article 150. Resultarà, llavors, una afirmació molt més perillosa: via article 150 podrem modificar els Estatuts.

Però bé, recollim una altra vegada aquesta afirmació que no modifica l'Estatut. La següent pregunta és, doncs, ¿per què s'ha fet la LOAPA? Aquesta és una segona pregunta, i el meu company Diputat, senyor Xavier Bigatà, ha estudiat a bastament els cinc motius pels quals els partits concertants havien dit que feien la LOAPA, i ens ha parlat d'aquells cinc punts —que jo ara no repetiré—, mitjançant els quals es demostrava a bastament que la LOAPA era absolutament innecessària, perquè aquelles cinc raons polítiques que donaven els concertants no feien necessària, gens ni mica, una llei d'harmonització. I si això és així, arribem a una conclusió: no eren raons tècniques les que van portar els partits concertants a dictar la LOAPA, era realment un problema polític, i això sovint, en aquest debat que ha estat aprofundit s'ha oblidat, jo crec que s'ha oblidat, i és bo dir-ho, potser encara que sigui amb poques paraules, al final. No ens enganyem, estem davant del Parlament de Catalunya, no estem davant d'una càtedra de dret administratiu.

El projecte de llei de la LOAPA no serveix, no serveix i això s'ha vist molt clar, per a racionalitzar, com s'ha dit, el desenvolupament del procés autònom espanyol. S'ha dit, i és cert, que aquesta racionalització ja ve donada perquè els nous estatuts, els nous estatuts ja surten «loapats», per tant, no calia per als nous estatuts fer una LOAPA. Jo dic molt clarament que la UCD i el PSOE havien convertit el tema autònom més en un motiu de sectari enfrontament electoralista que en la seriosa assumpció de responsabilitat de desenvolupar les institucions constitucionals. El problema ve que en un primer moment el President Suárez va repartir els estatuts amb paperina; amb paperina per tal d'aigualir, per tal d'edulcorar els estatuts de les nacionalitats històriques. El problema ve després, quan els dos partits concertants han preferit fer demagògia, acusar-se mútuament i fer una carrera boja per veure qui era més autonomista que l'altre, i ara, espantats de l'empanada en què han convertit el pretès Estat de les Autonomies, volen fer marxa enrera. Per paliar els seus errors no se'ls acut altra cosa

que en lloc de racionalitzar l'aplicació del Títol Vuitè de les autonomies, en comptes de posar-se seriosament a aplicar-lo, resulta que volen definir un nou marc constitucional, es volen carregar, purament i simplement, el Títol Vuitè de la Constitució, i ho fan a través d'una modificació que és inconstitucional, i, això cal dir-ho, aquests efectes que no van —ens han dit que no hi van— contra Catalunya, contra Euskadi de fet hi van.

I no cal fer grans apreciacions tècniques i jurídiques, és que ens ho diu el mateix ex-ministre d'Administració Territorial, compartides les seves afirmacions per l'altre partit concertant, el PSOE, quan en el discurs a les Corts, i cito literalment del text del *Diari de Sessions* ens parlava de quina motivació havia portat a dictar els Estatuts de Catalunya i d'Euskadi. Ens deia el ministre que «*era comprensible que inmediatamente de aprobada la Constitución hubiéramos de dar solución a problemas que estaban hincados en el dolor de España desde hacía muchos años, algunos más de cien años*»; quatre-cents, dic jo. I ens diu que «*el tiempo político se impuso al tiempo de Estado*» i que ara, un cop ja dictats els Estatuts, havíem de tornar a recuperar el temps d'Estat, i havíem d'abandonar aquell temps polític. I jo em pregunto, senyores i senyors Diputats, què vol dir aquesta recuperació del temps d'Estat, què vol dir aquesta sagrada frase de recuperar el temps d'Estat, per perdre aquell temps polític. I em temo molt, senyores i senyors Diputats, que recu-

perar el temps d'Estat vol dir anorrear les llibertats de Catalunya contingudes en l'Estatut. La manera de fer-ho és retallar l'Estatut mitjançant la LOAPA, i potser aquesta majoria que s'ha confeccionat a les Corts espanyoles se'n sortirà, se'n sortirà, i és possible que l'Estatut ens quedi afectat. El que no saben o volen ignorar els senyors concertants, els senyors harmonitzadors, és que els drets nacionals de Catalunya no neixen de cap constitució ni de cap estatut, s'hi superposen i en són molt anteriors, per això no hi valen retallades, les defensarem, però, si ens les fan, no es preocupin, ja ens en sortirem.

Gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, per a la presentació, discussió i aprovació de les propostes de resolució se seguiran les normes de l'article 120 del Reglament, amb els criteris interpretatius que han estat publicats en el *Butlletí Oficial del Parlament* número 56.

Suspendrem ara la sessió, que serà represa demà a les dotze del migdia, i aleshores s'obrirà el termini de trenta minuts per a presentar les propostes de resolució.

Se suspèn la sessió.

(Se suspèn la sessió a les nou i sis minuts del vespre.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)

carrer, núm.

telèfon; població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

PARLAMENT DE CATALUNYA

L'OBRA LEGISLATIVA 1932-1939

Edició i estudi introductori a cura
d'Ismael E. Pitarch

Prefaci
del M. H. Sr. Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
BARCELONA
1981

Recopilació de les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya durant el període de 1932-1939, reproduïdes en facsímil i ordenades per matèries. Estudi introductori sobre la funció legislativa al Parlament de Catalunya.

Format 210x310 mm

425 pàgines

Relligat en símil pell i daurats, amb sobrecoberta a 4 tintes.

De venda a la Majordomia del Palau del Parlament, i a les llibreries següents: Barcelona: Ballester, Bosch, Hogar del Libro, Llibreria de Ciències Mèdiques i Jurídiques i Porter.— Girona: Llibreria 22.— Lleida: Urriza.— Madrid: Llibreria Marcial Pons.— Mataró: Llibreria Robafaves.— Tarragona: Vyp.— Vic: La Tralla.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Impress per Multitext, Diputació 113-115, Barcelona-15

Dip. Leg.: B.27966/80.